

ALMANAC DE LA REVISTA

ANY 1918

Hi han col·laborat:

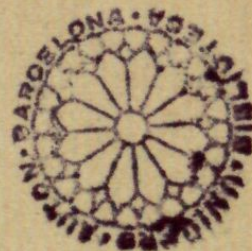
*Josep Carner, J. M. López - Picó, Clementina Arderiu,
J. M. de Sagarra, Llorenç Riber, Ferran Soldevila,
Ventura Gassol, L. Bertran i Pijoan, Mercè Vila, Guerau de Liost,
J. Arús, Josep Lleonart, Alexandre Plana, Joaquim Folguera,
Ramon Rucabado, Carles Riba, Carles Soldevila, Joaquim Folch i Torres,
Josep M. Junoy, Marian Manent, V. Solé de Sojo, J.-V. Foix,
J. Miràs - Raurell, Francesc Sitjà, Eugeni d'Ors, Francesc Pujols,
M. de Montoliu, L. Nicolau d'Oliver, A. Rovira i Virgili,
Miquel Ferrà, Martí Esteve, J. Farran i Mayoral, Marc Ferrer,
Josep F. Ràfols, Eduard M. Puig, Isidre Nonell, Pau Picasso,
Ricard Canals, Pere Inglada, Joaquim Sunyer, Xavier Nogués,
Domènec Carles, Enric Casanovas, J. Torres-Garcia,
Manuel Hugué, Joan Colom, Josep Aragay, Francesc Gimeno,
Francesc Vayreda, Josep Oblols, Josep de Togores,
M. Cano, J. M. Marquès-Puig, E. C. Ricart, R. Sala,
Rafel Benet, Jaume Guàrdia, Joan Miró,
F. Domingo, Ramon Sunyer, Robert Gerhard,
etc., etc.*

**"LA REVISTA", CORTS CATALANES, 613
BARCELONA**

ALMANAC DE
"LA REVISTA"

ALMANAC DE LA REVISTA

ANY 1918

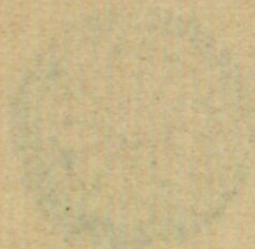

Hi han col·laborat:

*Josep Carner, J. M. López - Picó, Clementina Arderiu,
J. M. de Sagarra, Llorenç Riber, Ferran Soldevila,
Ventura Gassol, L. Bertran i Pijoan, Mercè Vila, Guerau de Liost,
J. Arús, Josep Lleonart, Alexandre Plana, Joaquim Folguera,
Ramon Rucabado, Carles Riba, Carles Soldevila, Joaquim Folch i Torres,
Josep M. Junoy, Marian Manent, V. Solé de Sojo, J.-V. Foix,
J. Millàs - Raurell, Francesc Sitjà, Eugeni d'Ors, Francesc Pujols,
M. de Montoliu, L. Nicolau d'Oliver, A. Rovira i Virgili,
Miquel Ferrà, Martí Esteve, J. Farran i Mayoral, Marc Ferrer,
Josep F. Ràfols, Eduard M. Puig, Isidre Nonell, Pau Picasso,
Ricard Canals, Pere Inglada, Joaquim Sunyer, Xavier Nogués,
Domènec Carles, Enric Casanovas, J. Torres-Garcia,
Manuel Hugué, Joan Colom, Josep Aragay, Francesc Gimeno,
Francesc Vayreda, Josep Obiols, Josep de Togores,
M. Cano, J. M. Marquès-Puig, E. C. Ricart, R. Sala,
Rafel Benet, Jaume Guàrdia, Joan Miró,
F. Domingo, Ramon Sunyer, Robert Gerhard,
etc., etc.*

**"LA REVISTA", CORTS CATALANES, 613
BARCELONA**

H. 42.325

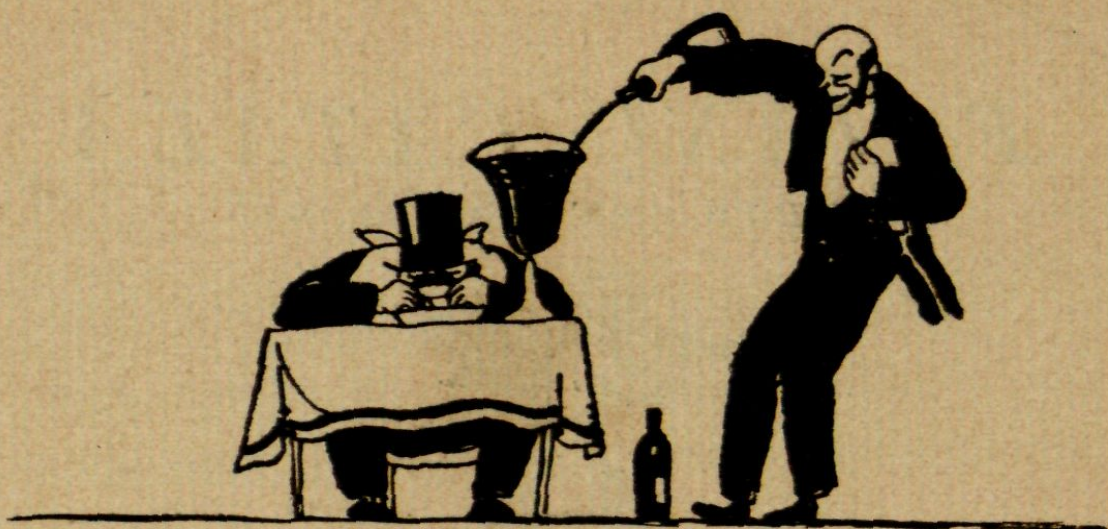
FAIANÇ CATALA

CORTS CATALANES, 615

Aquesta noieta tan bufona que hi ha aquí dalt bufant una trompeta gairebé tan llarga com ella, deu pregonar qualche cosa mai oïda a judicar per l'atenció dels mils i mils que se l'escolten, que aquí no es veuen, però que hi són en esperit. Algú es pensarà que pregona el nomenament d'alcalde de Barcelona o un malastre al·liadòfil tramès per un Nauen indiscret o la constitució d'una Junta de Defensa de Cirabotes. Ella no pregona l'anècdota fulgent i passatgera, sinó la categoria. Pregona nomenys que una recepta de vida feliç. Diu, entre els replecs metàl·lics d'una veu de cornetí, les excel·lències d'una fricció d'aigua de Colònia del Faianç Català, que és, després de rentar-se i de dir un parenostre, el que deu fer tot bon cristià i bona cristiana que es respecti. Perquè si no us en heu adonat, l'aigua de Colònia del Faianç Català, que és la catedral pagana de l'art modern, és la millor aigua de Barcelona, que és com dir la millor aigua del món, perquè, per si no ho sabeu, Barcelona és el rovell de l'ou del món.

J. F.

RESTAURANT ROYAL

Si en lloc de fer-los l'elogi del Royal poguessim convidar-los-hi a un sopar gratis fóra el millor anunci. No tardaríem a veure-'ls-hi novament fins pagant i tot i com esclaus d'un vici. Fixin-se en el senyor del dibuix. Diria's que un fatalisme greu l'oprimeix i l'aferra a la taula. I no és estrany. Homes austers que visqueren dins una gran sobrietat i menjant només per a viure, en havent gustat les delícies del Royal es convencen de quan millor sia viure per a menjar.

L'hora del The al Royal o quina delícia! Aquella flama roja damunt de cada taula, aquella dolça música que hi fan els Tziganes i l'encant de les amabilíssimes companyies que en aquella hora no hi són mai ausents, tot, tot, convida al The i a l'amor.

El que desconeixi l'hora del The en el Royal planyin-lo, prou pena té.

V. G.

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

R. SUNYER
JOIERIA - ARGEN
TERIA I ESMALTS
D'ART
CORTS CATALANES 643
BARCELONA

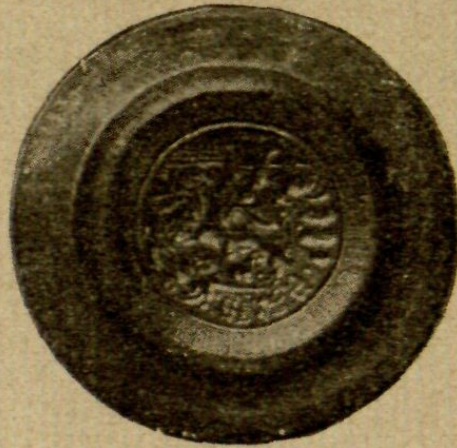
Joies: Una noia encara servadora del ritme de dansa que és la seva vida. Perquè ella mateixa és la joia, veusaquí que es desfà del collaret que era la seva joia d'ornat i el deixa dins el joier que és una joia que li enjoia la casa.

Amb tantes joies potser ens perdriem. Si volem gaudir-ne i no anar perduts d'ací i d'allà esbrinant de les tres joies quina pot ésser la millor, farem santament de veure el simpàtic Ramón Sunyer, orfebre, Corts Catalanes, 643, baixos, amic de les noies i enjoiator de les noies amb les joies del seu mestratge.

L.-P.

LA BASÍLICA

PIETAT, 4

Es dolça la nostra Barcelona, perquè, després de perdre'ns per les grans vies uniformes, i en els ocis del comerciant, i mentre les fàbriques reposen, podem fruit d'espectacles marins o de l'ascensió restauradora per les nostres muntanyes.

Però l'atrafegat multiambiental, i l'industrial, i el comerciant ardit poden fruit la dolçor suprema de la nostra Barcelona quan, als matins de pau dominical, el sol través les vitralls colorides inflama la nau de la Seu barcelonina o quan en els crepuscles d'or els carrers de la primitiva Barcelona ens donen en la benestança del present la visió del passat i ens asseguren l'esplendent avenir catalanesc.

Aquests indrets tan senyors de mena, fan impossible la vida a tots els elements sobrevinguts.

Els no admeten la modernitat anodina ni l'antiguitat fabricada. Són ardents partidaris de les còses legítimes.

Ben coneixedor era, certament, del tarannar d'aquests barris aquell qui per inspiració genial va saber d'enriquir-los amb La Basílica. La Basílica és una mena de convent dels expatriats: totes les antiguitats disperses, que es trobaven soles entre ornaments de cartró-pedra, o aquelles, ai lasses! qui foren abandonades en les golfes esblandrades s'han aplegat en aquells barris de la nostra Seu i en aquell carrer el nom del qual és posat aposta per honorar-se d'aquest bell refugi: el carrer de la Pietat.

A La Basílica - Pietat, 4 - les antiguitats s'hi troben tan confortades que si no desdís del seu caràcter sever hom diria que hi estan com el peix a l'aigua.

M. E.

CALENDARI

POSICIÓ GEOGRÀFICA DE BARCELONA

Latitud, 41° 21' 18" N.

Longitud, 33m 29'8s a l'E. de l'Observatori de Sant Ferran: 8m 40'5s a l'E. de Greenwich.

QUATRE ESTACIONS

La Primavera entra el dia 21 de març, a les 10 h. 26 m. del matí.

L'Estiu entra el dia 22 de juny, a les 6 h. del matí.

La Tardor entra el dia 23 de setembre, a les 8 h 45 m. de la nit.

L'Hivern entra el dia 22 de desembre, a les 3 h. 42 m. de la tarda.

ECLIPSES DE SOL I DE LLUNA

Dia 8 de juny. — Eclipse total de Sol, invisible a Catalunya.

Dia 24 de juny. — Eclipse parcial de Lluna, invisible a Catalunya.

Dia 3 de desembre. — Eclipse anular de Sol, invisible a Catalunya.

FESTES MAJORS

Gener. 7, Argentona. 17, Sant Antoni de Vilamajor i Vilanova i Geltrú. 20, Copons i Palafrugell. 21, Sant Fructuós de Bages. 22, Besalú, Sant Vicents dels Horts, Sarrià, Sant Vicents de Castellet, Calders, Llaveneras, Tossa i Castellolí. 25, Palautordera i Ordal (Sant Pau).

Febrer. 2, Labern. 14, Navarces i Serrateix. 22, Riells.

Març. 12, Soleràs. 29, Vallbona. 30, Castellbisbal i Piera.

Abril. 12, Vidreres. 23, Balsareny i Mongat. 25, Mas de Barberans. 29, Sant Genís de Vilassar. 30, La Palma. Ultim diumenge, Tortellà.

Maig. 1, Premià de Dalt, Rocafort i Sant Miquel de la Vall. 3, Santa Creu d'Olorde, Anglesola i Vilaller. 7, Celrà, Prullans, Tremp i Riudarenes. 8, Castellolí i Bell-lloch. 9, Almenar. 10, Sampedor. 11, Lleida i Ripoll. 13, Tàrraga. 14, Tremp i Cruilles. 15, Calonge, Fígols, Mollerusa, Rocafort de Queralt i Alcanar. 19, Belcaire i Vilajuiga. 20, Sant Boi de Llobregat. 26, Llagostera. 31, Agullana. Primer diumenge, Castelladral i Sardanyola. Segon diumenge, Vilanova de Sau i Argelaguer. Tercer diumenge, Vilade-cavalls i Vilanova de la Roca. Quart diumenge, Esponellà i Les Preses. Ultim diumenge, Moncada.

Juny. 5, Montblanch. 13, Bellver. 16, Calella i Sant Quirze de Besora. 21, Camprodon. 24, Olesa de Montserrat, Mongat, Vilasar, Prats de Llu-sanés, Llaveneras, Palamós, Riu i Les. 29, Reus, Masnou, Canet de Mar, Rubí, Premià de Dalt, Bagur, Tossa i Torredembarra.

Juliol. 1, Horta. 2, Hostalrich. 5, Vich. 7, Seu d'Urgell. 9, Arenys. 10, Premià de Mar i Vallfogona. 16, Carme. 17, Fontetes. 20, Palafrugell, Benavent i La Riera. 21, Fígols. 22, Masquefa, Corbera, Esplugues, Pradell i La Nou. 24, Lloret i Sta. Cristina d'Aro. 25, Reus, Monistrol de Mont-

serrat, Pierola, Sant Pol, Avinyonet, Espolla, Espinelves i Belianes. 26, Vendrell i Castellvell. 27, Mataró. 29, Calonge. 30, Sant Vicens dels Horts, Pla del Penedès i Esplugua de Francolí. Primer diumenge, Terrassa i Puigcerdà. Segon diumenge, Pallejà i Esparraguera.

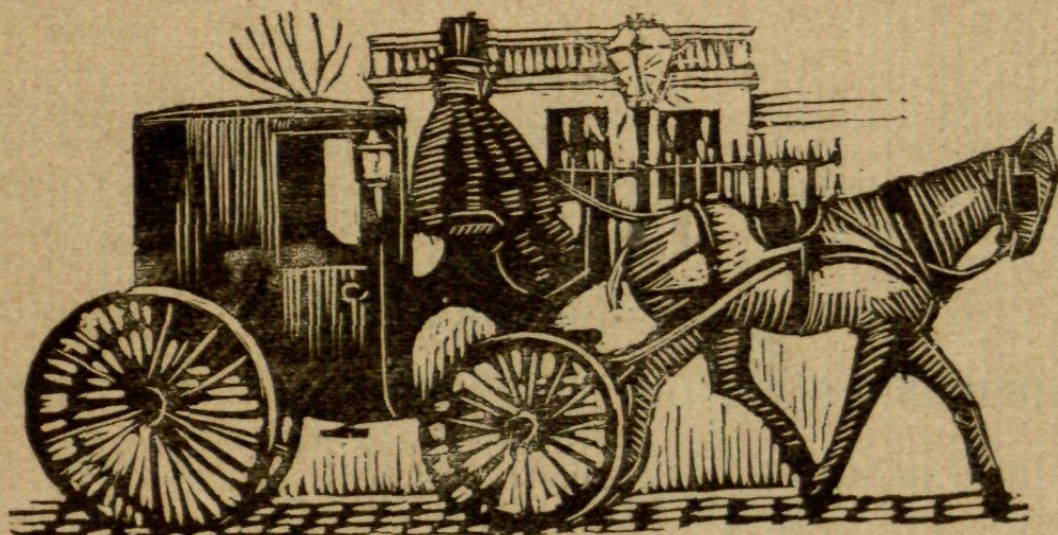
Agost. 1, Sabadell, Alella, Torelló, Sant Felú de Guíxols, Gerri i Vilabella. 3, Sant Esteve Sesrovires, Selva del Mar i Lloà. 4, Argentona. 6, Sant Just Desvern i Bellprat. 7, Papiol. 10, Sant Felú de Llobregat, Sant Llorenç d'Hortons, Sant Llorenç Savall, Castelló d'Ampúries, Sant Llorenç de la Muga i Vilarrodona. 14, Camprodon. 15, Gràcia, Badalona, Cornellà, Capellades, Navarces, Balsareny, Barberà, Cardedeu, Castellvi de la Marca, Lavid, Moià, Martorell, Bruch, Montmeló, Manlleu, Amer, Tortellà, Ribes, Roses, Torregrossa, Alcarraç i Llardecans. 16, Tortellà, Sta. Coloma de Cervelló, Arbucies, Sitges, Sta. Coloma de Queralt i Hospitalet de Llobregat. 17, Corbera de Llobregat. 20, Castellar. 24, Sans, Igualada, Vallbona, Bordils, Balenyà, Tordera i Valldan. 25, Sant Genís de Vilassar, Torroella de Montgrí i Taradell. 27, Sant Antoni de Vilamajor i Maldà. 28, Premià i Anglès. 29, Sant Joan Despí, Sant Hilari Sacalm, Pineda, Vilafranca del Penedès, Juneda, Montornés i Mora d'Ebre. 30, Manresa i Ripollet. Primer diumenge, Parets, Papiol i Sant Pere de Riudevitlles. Tercer diumenge, Sant Esteve de Castellar i Arbúcies. Quart diumenge, Castelltersol i Sant Fructuós de Bages. Ultim diumenge, Monistrol de Calders, Mediona i Ripollet.

Setembre. 1, Torà, Centelles, Caseras i Pont d'Armentera. 2, Granollers i L'Escala. 4, Torredembarra. 7, Viladecans, Falset i Vidreres. 8, Olot, Cadaqués, Sant Adrià de Besós, Viladrau, Llinàs, Sant Celoni, Tremp, Sanauja, Bobera, Sant Cugat del Vallès, Piera, Guisona, Sort, Caldetes, Viladecans, Llansà, Garriguella, La Bisbal, Viladrau i Viella. 9, Verdú i Solsona. 12, Llisà de Munt i Castellfollit del Boix. 15, Montmeló. 16, Collbató, Vilafan i Tiana. 21, Riudecanyes i Vallirana. 23, Calella i Tarragona. 24, Sta. Coloma de Farnés, Barcelona, Besalú, Almacelles i Pradell. 27, Alps, Prat de Llobregat, i Artesa de Segre. 29, Castellar de Nuch, Molins de Rei, Vallromanes, Riudellots i Vallfogona. Primer dissabte, Sant Vicens de Torelló. Primer diumenge, Artés, Borredà, Castellgalí, Sta. Perpètua de la Moguda, Sant Andreu de la Barca, Cabanes, Anglès, Vidreres, Barberà i Tortosa. Segon diumenge, Cardona, Calders, La Roca, Sallent, Sant Joan de les Abadesses, Agramunt, Borges Blanques i Tàrraga. Tercer diumenge, Avinyó, La Granada, Sta. Coloma de Gramanet, Torelló, Bagur, Campdevànol, Sant Joan de Palamós i Creixell. Quart diumenge, Prats de Rei. Ultim diumenge, Pujalt. Diumenge després del dia 8, Calaf.

Octubre. 2, Hostafranchs i Serós. 6, Calonge. 10, Corts de Sarrià. 11, Flassà. 15, Camprodon. 21, Prades, Valls i Alcover. 24, Banyoles. 29, Girona. Primer diumenge, Pobla de Lillet i Sarrià. Segon diumenge, Caldes de Montbui i Palautordera.

Novembre. 11, Arenys de Munt, Puigreig, Sardanyola, Sentmanat, Sant Celoni, Armentera, Massanet de Cabrenys, Perelada, Palafrugell, Calonge, Xerta, Altafulla i Morell. 23, Sant Climent de Llobregat. 29, Sant Sadurní d'Anoia. 30, Sant Andreu de Palomar, Oristà i Tona.

Desembre. 6, Malgrat. 10, Hospitalet de Llobregat, Crespià i Garriguella. 14, Gavà. 5, i Marsà.

GENER

SOL		DIES	FESTES	FASES de la lluna	LLUNA	
Surt	Pon				Surt	Pon
H. M.	H. M.				H. M.	H. M.
7 17	16 33	1 Dim.	LA CIRCUMCISSIÓ DE N. S. J. C.		20 47	9 32
7 17	16 33	2 Dimec.	El dolcíssim Nom de JESÚS.		21 46	9 56
7 18	16 34	3 Dij.	St. Daniel, diac.		22 44	10 19
7 18	16 35	4 Div.	St. Titus, bisbe.		23 43	10 43
7 18	16 36	5 Dis.	St. Telesfor, p.		» »	11 6
			<i>Quart minvant a les 11'50 a Libra.</i>	☾		
			<i>Temps plujós.</i>			
7 18	16 37	6 Dium.	A. DELS STS. REIS.		0 45	11 30
7 17	16 38	7 Dill.	St. Ramon de P.		1 46	12
7 17	16 39	8 Dim.	St. Teòfil, diac.		2 50	12 36
7 17	16 40	9 Dimec.	St. Fèlix, mr.		3 54	13 19
7 17	16 41	10 Dij.	St. Micanor, diac.		4 57	14 10
7 17	16 42	11 Div.	St. Higini, p. mr.		5 54	15 16

SOL		DIES	FESTES	FASES de la lluna	LLUNA	
Surt	Pon				Surt	Pon
H. M.	H. M.				H. M.	H. M.
7 16	16 43	12 Dis.	Sts. Arcadi, Aelred o Alfred, mrs.		6 44	16 27
			<i>Lluna nova a les 22'36 a Capricorni.</i>	●		
			<i>Frets secs.</i>			
7 16	16 44	13 Dium.	St. Gumersind cf. i Sta. Glàfira, vg.		7 27	17 42
7 16	16 46	14 Dill.	St. Hilari, b. i dr. i Sta. Macrina.		8 5	19
7 15	16 47	15 Dim.	St. Pau, p. ^{er} ermità.		8 35	20 25
7 15	16 48	16 Dimec.	St. Fulgenci, bisbe.		9 5	21 28
7 14	16 49	17 Dij.	St. Anton, abat.		9 45	22 42
7 14	16 50	18 Div.	Sta. Prisca, verge.		10 4	23 53
7 13	16 51	19 Dis.	St. Canut, rei mr.		10 35	» »
			<i>Quart creixent a les 14'38 a Aries.</i>	☽		
			<i>Persisteixen els frets</i>			
7 13	16 53	20 Dium.	St. Fabià, p. i mr.		11 11	1 5
			<i>Sol a AQUARI</i>			
7 12	16 54	21 Dill.	St. Fructuós, b.		11 52	2 14
7 11	16 55	22 Dim.	St. Vicents, mr.		12 39	3 19
7 11	16 56	23 Dimec.	St. Ildefons, arq.		13 33	4 19
7 10	16 57	24 Dij.	St. Timoteu, bisbe.		14 32	5 12
7 9	16 59	25 Div.	St. Projecte, b.		15 33	5 57
7 8	17 0	26 Dis.	Sta. Paula, viuda.		16 34	6 35
7 8	17 1	27 Dium.	St. Joan C., (I. B.)		17 35	7 7
			<i>Lluna plena a les 16'14 a Leo.</i>	☾		
			<i>Millora la temperatura.</i>			
7 7	17 2	28 Dill.	St. Julià, bisbe.		18 37	7 34
7 6	17 4	29 Dim.	St. Fer. de Sales.		19 36	8
7 5	17 5	30 Dimec.	St. Felicià, mr.		20 33	8 22
7 4	17 6	31 Dij.	St. Pere Nolasc, fd.		21 32	8 45

F E B R E R

SOL		DIES	FESTES	FASES de la lluna	LLUNA	
Surt	Pon				Surt	Pon
H. M.	H. M.				H. M.	H. M.
7 3	17	1 Div.	St. Ignasi, bisbe.		22 31	9 8
7 2	17 9	2 Dis.	PUR. DE NTRA. SRA.		23 33	9 32
7 1	17 10	3 Dium.	St. Blai, bisbe.		» »	10
7	17 11	4 Dill.	St. Andreu Corsino.		0 34	10 32
			<i>Quart minvanta les 7'52 a Escorpió.</i>	☾		
			<i>Vents</i>			
6 59	17 12	5 Dim.	Stas. Agata i Calamanda, verges.		1 37	11 12
6 58	17 14	6 Dimec.	Sta. Dorotea, vg.		2 38	11 58
6 56	17 15	7 Dij.	St. Ricard, rei.		3 37	12 55
6 55	17 16	8 Div.	St. Joan de Mata.		4 30	14 2

SOL		DIES	FESTES	FASES de la lluna	LLUNA	
Surt	Pon				Surt	Pon
H. M.	H. M.				H. M.	H. M.
6 34	17 18	9	Dis.	St. Jocunde, mr.	5 18	15 15
6 53	17 19	10	Dium.	St. Guillem.-(I. B.)	5 58	16 31
6 52	17 20	11	Dill.	St. Desideri, b. i mr.	6 31	17 48
				<i>Lluna nova a les 10'5 a Aquari.</i>		
				<i>Neus.</i>		
6 50	17 21	12	Dim.	Sta. Eularia, vg.	7 4	19 6
6 49	17 23	13	Dimec.	<i>de Cendra.</i>	7 35	20 21
6 48	17 24	14	Dij.	St. Valentí, prev.	8 4	21 36
6 47	17 25	15	Div.	Sts. Faustí i Jovita.	8 36	22 31
6 45	17 26	16	Dis.	St. Onèssim, bisbe.	9 12	» »
6 44	17 27	17	Dium.	<i>I de Quaresma.</i>	9 52	0 3
6 42	17 29	18	Dill.	St. Simeó, b. i mr.	10 38	1 9
				<i>Quart creixent a 0'57 a Tauro.</i>		
				<i>Tornen fortes gelades.</i>		
6 41	17 30	19	Dim.	St. Mansuet.	11 39	2 14
				<i>Sol a PISCIS</i>		
6 40	17 31	20	Dimec.	St. Nemesi, mr.	12 26	3 9
6 38	17 32	21	Dij.	St. Vérul, mr.	13 26	3 55
6 37	17 34	22	Div.	St. Papiás, bisbe.	14 27	4 35
6 35	17 35	23	Dis.	St. Fèlix, bisbe.	15 28	5 9
6 32	17 37	24	Dium.	<i>II de Quaresma.</i>	16 29	5 38
6 31	17 38	25	Dill.	St. Cesáreo, conf.	17 27	6 4
				<i>Lluna plena a les 21'35 a Virgo.</i>		
				<i>Plujes abundoses.</i>		
6 29	17 39	26	Dim.	N. ^a D. ^a Guadalupe.	18 26	6 26
6 28	17 40	27	Dimec.	St. Leandre, arq.	19 24	6 51
6 27	17 41	28	Dij.	St. Romà, ab.	20 23	7 12

M A R Ç

SOL		DIES	FESTES	FASES de la lluna	LLUNA	
Surt	Pon				Surt	Pon
H. M.	H. M.				H. M.	H. M.
6 26	17 42	1 Div.	St. Rossendo, b.		21 24	7 38
6 25	17 43	2 Dis.	St. Simplicí, papa.		22 42	8 4
6 23	17 44	3 Dium.	<i>III de Quaresma.</i>		23 25	8 34
6 21	17 45	4 Dill.	St. Casimir, rei.		» »	9 9
6 20	17 46	5 Dim.	St. Eusebi, mr.		0 25	9 52
6 18	17 48	6 Dimec.	St. Olegari, bisbe.		1 42	00 43
			<i>Quart minvant a les 0'44 a Sagitari.</i>	☾		
			<i>Bonança.</i>			
6 17	17 49	7 Dij.	St. Tomàs de A.		2 14	11 44
6 15	17 50	8 Div.	St. Joan de Deu.		3 6	12 51
6 13	17 51	9 Dis.	St. Pacià, bisbe.		3 48	14 3
6 12	17 52	10 Dium.	<i>IV de Quaresma.</i>		4 25	15 19

SOL		DIES	FESTES	FASES de la lluna	LLUNA	
Surt	Pon				Surt	Pon
H. M.	H. M.				H. M.	H. M.
6 10	17 53	11 Dill.	St. Eulogi, arq.		4 58	16 35
6 8	17 54	12 Dim.	St. Gregori el M.		5 29	17 52
			<i>Lluna nova a les 19'52 a Piscis.</i>	●		
			<i>Segueix bon temps</i>			
6 7	17 55	13 Dimec.	St. Ramir, monjo.		6 2	19 10
6 5	17 57	14 Dij.	St. Afrodisi, mr.		6 34	20 27
6 3	17 58	15 Div.	Santa Madrona, v.		7 7	21 42
6 2	17 59	16 Dis.	St. Heribert, bisbe.		7 49	22 55
6 0	18 0	17 Dium.	<i>de Passió.</i>		8 34	» »
5 58	18 1	18 Dill.	L'Arc. St. Gabriel.		9 25	0 3
5 57	18 2	19 Dim.	S. JOSEP.		10 21	1 2
			<i>Quart creixent a les 13'30 a Géminis.</i>	☽		
			<i>Molt borrascós.</i>			
5 53	18 3	20 Dimec.	St. Ambrós de S.		11 21	1 53
5 53	18 4	21 Dij.	St. Benet, abat.		12 21	2 36
			<i>Sol a ARIES PRIMAVERA</i>			
5 52	18 5	22 Div.	<i>Dolors de N.^a S.^a</i>		13 21	3 11
5 50	18 6	23 Dis.	St. Josep Oriol.		14 23	3 42
5 48	18 7	24 Dium.	<i>de Rams.</i>		15 20	4 8
5 46	18 9	25 Dill.	L'ANUNCIACIÓ.		16 20	4 32
5 45	18 10	26 Dim.	St. Brauli, bisbe.		17 17	4 55
5 43	18 11	27 Dimec.	St. Alexandre, mr.		18 16	5 19
			<i>Lluna plena a les 3'33 a Libra.</i>	☾		
			<i>Forts vents.</i>			
5 41	18 12	28 Dij.	SANT. St. Sixte III.		19 15	5 43
5 40	18 13	29 Div.	SANT. St. Eustasi.		20 17	6 7
5 38	18 14	30 Dis.	SANT. St. Victor.		21 7	6 37
5 36	18 15	31 Dium.	PASQ. DE RESU. ¹⁶		22 17	7 11

ABRIL

SOL		DIES	FESTES	FASES de la llena	LLUNA	
Surt	Pon				Surt	Pon
H. M.	H. M.				H. M.	H. M.
5 35	18 16	1 Dill.	St. Venanci, bisbe.		23 16	7 52
5 33	18 17	2 Dim.	St. Francesc de P.		» »	8 40
5 31	18 18	3 Dimec.	Sta. Engracia, v.		0 11	9 35
5 30	18 19	4 Dij.	St. Isidor, arqu.		0 59	10 38
			<i>Quart minvant a les 13'33 a Capricorni. Millora el temps.</i>	☉		
5 28	18 20	5 Div.	St. Vicents Ferrer.		1 42	11 46
5 26	18 21	6 Dis.	St. Celestí, papa.		2 20	12 56

SOL		DIES	FESTES	FASES de la lluna	LLUNA	
Surt	Pon				Surt	Pon
H. M.	H. M.				H. M.	H. M.
5 25	18 22	6	Dium.	St. Epifani, bisbe.	2 33	14 10
5 23	18 24	8	Dill.	Sta. Concesa, mr.	3 25	15 25
5 21	18 25	9	Dim.	St. Demetri, mr.	3 56	16 39
5 20	18 26	10	Dimec.	St. Ezequiel, prof.	4 27	17 56
5 18	18 27	11	Dij.	St. Lleó el Magno.	5 2	19 14
				<i>Lluna nova a les 4'34 a Aries.</i>	☉	
				<i>Segueix temps bó.</i>		
5 17	18 28	12	Div.	St. Juli, papa.	5 39	20 29
5 15	18 29	13	Dis.	St. Armengol, rei.	6 24	21 42
5 13	18 30	14	Dium.	La Divina Pastora.	7 14	22 47
5 12	18 31	15	Dill.	St. Victorià, mr.	8 10	23 43
5 10	18 32	16	Dim.	St. Toribi, bisbe.	9 11	» »
5 9	18 33	17	Dimec.	St. Aníctet, papa.	10 13	0 30
5 7	18 34	18	Dij.	St. Perfecte, bisbe.	11 14	1 10
				<i>Quart creixent a les 4'8 a Càncer.</i>	☽	
				<i>Grans temporals.</i>		
5 6	18 35	19	Div.	St. Lleó IX, papa.	12 14	1 44
5 4	18 36	20	Dis.	St. Víctor, mr.	13 15	2 10
				<i>Sol a TAURO</i>		
5 2	18 38	21	Dium.	St. Simeó, bisbe.	14 13	2 36
5 1	18 39	22	Dill.	St. Soter, p. i mr.	15 9	2 59
5 0	18 40	23	Dim.	St. Jordi, mr.	16 9	3 23
4 58	18 41	24	Dimec.	St. Eusebi, mr.	17 7	3 46
4 57	18 42	25	Dij.	St. Marc, evang.	18 10	4 11
4 55	18 43	26	Div.	St. Cleto, p. i mr.	19 20	4 40
				<i>Lluna plena a les 8'5 a Escorpió.</i>	☾	
				<i>Variable</i>		
4 54	18 44	27	Dis.	St. Pere Armengol.	20 11	5 13
4 52	18 45	28	Dium.	St. Prudenci, b.	21 11	5 52
4 51	18 46	29	Dill.	St. Emilià, mr.	22 7	6 38
4 50	18 47	30	Dim.	St. Donat, bisbe.	22 56	7 31

MAIG

SOL		DIES	FESTES	FASES de la lluna	LLUNA	
Surt	Pon				Surt	Pon
H. M.	H. M.				H. M.	H. M.
4 48	18 48	1 Dimec.	St. Felip, ap.		23 41	8 31
4 47	18 49	2 Dij.	St. Atanasi, bisbe.		» »	9 37
4 46	18 50	3 Div.	L'Inv. de Sta. Creu.		0 19	10 44
			<i>Quart minvant a les 22'25 a Aquari.</i>	☾		
			<i>Temps espléndit.</i>			
4 45	18 51	4 Dis.	St. Ciriac, b. i mr.		0 53	11 56
4 43	18 52	5 Dium.	Conv. St. Agustí.		1 24	13 7
4 42	18 33	6 Dill.	St. Joan A.-P.-L.		1 54	14 19
4 41	18 55	7 Dim.	St. Estanislau, b.		2 24	15 33
4 40	18 56	8 Dimec.	St. Faustí, mr.		2 56	16 47
4 39	18 57	9 Dij.	ASC. DEL SENYOR.		3 31	18 3

SOL		DIES	FESTES	FASES de la lluna	LLUNA	
Surt	Pon				Surt	Pon
H. M.	H. W.				H. M.	H. M.
4 37	18 58	10 Div.	St. Antoni, arq. <i>Lluna nova a les 13^h1 a Tauro.</i> <i>Segueix bó.</i>	●	4 13	19 17
4 36	18 59	11 Dis.	St. Eudalt.		5 1	20 26
4 35	19 0	12 Dium.	St. Domènec de C.		5 55	21 28
4 34	19 1	13 Dill.	St. Pere Regalat.		6 55	22 21
4 33	19 2	14 Dim.	St. Bonifaci, mr.		7 57	23 4
4 32	19 3	15 Dimec.	St. Isidre, llauradó.		9 1	23 41
4 31	19 4	16 Dij.	St. Joan Nepomucè.		10 3	» »
4 30	19 5	17 Div.	St. Pasqual Bailón. <i>Quart creixent a les 20^h14 a Leo.</i> <i>Variable.</i>	☽	11 5	0 11
4 29	19 6	18 Dis.	St. Fèlix de Cant.		12 4	0 38
4 28	19 7	19 Dium.	PASQUA DE PENT.		13 3	1 2
4 27	19 8	20 Dill.	St. Baudili. (I. B.)		14	1 26
4 27	19 9	21 Dim.	St. Sinesi. (I. B.) <i>Sol a GÈMINIS</i>		14 59	1 49
4 26	19 9	22 Dimec.	Sta. Rita de Casia.		15 59	2 15
4 25	19 10	23 Dij.	St. Florenci. (I. B.)		17	2 40
4 24	19 11	24 Div.	Sta. Susagna, mr.		18 3	3 12
4 24	19 12	25 Dis.	St. Gregori VII, b. <i>Lluna plena a les 22^h32 a Sagitari</i> <i>Calors.</i>	☾	19 2	3 50
4 23	19 13	26 Dium.	La Stma. Trinitat.		20	4 34
4 22	19 14	27 Dill.	St. Beda, prevere.		20 53	5 25
4 22	19 15	28 Dim.	St. Just, bisbe.		21 40	6 25
4 21	19 15	29 Dimec.	St Màxim. bisbe.		22 20	7 28
4 21	19 16	30 Dij.	CORPUS CHRISTI.		22 56	8 37
4 20	19 17	31 Div.	Sta. Petronila.		23 26	9 48

J U N Y

SOL		DIES	FESTES	FASES de la lluna	LLUNA	
Surt H. M.	Pon H. M.				Surt H. M.	Pon H. M.
4 20	19 18	1 Dis.	Sts. Enecon ab. i Fortunat, cfs.		23 55	10 57
4 19	19 19	2 Dium.	Sts. Marcelli i Erasme, mrs. <i>Quart minvant a les 4 20 a Piscis.</i>	☾	» »	12 8
			<i>Temporals.</i>			
4 19	19 19	3 Dill.	St. Isaac, monjo i Sta. Clotilde.		0 25	13 19
4 18	19 20	4 Dim.	St. Dacià, mr.		0 55	14 30
4 18	19 21	5 Dimec.	St. Bonifaci, arq.		1 27	15 44
4 18	19 21	6 Dij.	St. Norbert. bisbe.		2 5	16 56
4 17	19 22	7 Div.	St. Sibinià, mr.		2 49	18 6
4 17	19 23	8 Dis.	St. Guillem, arq. <i>Lluna nova a les 22^h 3 a Gèminis.</i>	☉	3 40	19 11
			<i>Bon temps.</i>			

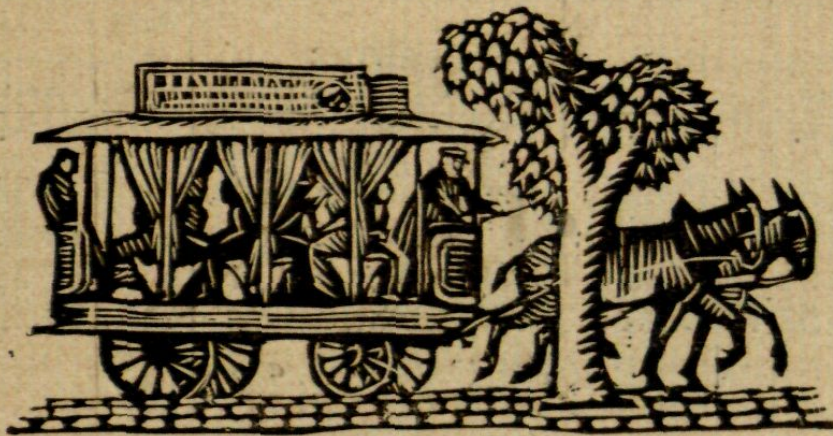
SOL		DIES	FESTES	FASES de la lluna	LLUNA	
Surt	Pon				Surt	Pon
H. M.	H. M.				H. M.	H. M.
4 17	19 23	9	Dium.	Sta. Pelagia, v.	4 37	20 8
4 17	19 24	10	Dill.	Sta. Margarida.	5 40	20 57
4 17	19 24	11	Dim.	St. Bernabé, ap.	6 44	21 37
4 16	19 25	12	Dimec.	St. Naçari, mr.	7 48	22 11
4 16	19 25	13	Dij.	St. Antoni de P.	8 52	22 39
4 16	19 26	14	Div.	St. Basilisi, b. i d.	9 51	23 4
4 16	19 26	15	Dis.	St. Modest, mr.	10 51	23 28
4 16	19 27	16	Dium.	Sta. Julita, mr.	11 48	23 52
				<i>Quart creixent a les 13^h12 a Virgo.</i>	☽	
				<i>Segueix bon temps.</i>		
4 16	19 27	17	Dill.	St. Manel, mr.	12 48	» »
4 17	19 27	18	Dim.	St. Marcellà, mr.	13 46	0 16
4 17	19 27	19	Dimec.	Sta. Juliana, v.	14 49	0 41
4 17	19 28	20	Dij.	Sta. Florentina, v.	15 49	1 11
4 17	19 28	21	Div.	St. Lluís Gonçaga.	16 50	1 46
4 17	19 28	22	Dis.	St. Paulí de Nola.	17 50	2 27
				<i>Sol a Cancer.—ISTIU.</i>		
4 17	19 28	23	Dium.	Sta. Agripina, v.	18 46	3 16
4 18	19 28	24	Dill.	ST. JOAN BAPTA.	19 35	4 13
				<i>Lluna plena a les 10 a Capricorni.</i>	☾	
				<i>Alguns temporals</i>		
4 18	19 29	25	Dim.	Sta. Febronia, v.	20 19	5 16
4 18	19 29	26	Dimec.	Sts. Joan i Pau, g.	20 57	6 25
4 19	19 29	27	Dij.	N. ^a D. ^a del Socors.	21 28	7 36
4 19	19 29	28	Div.	St. Lleó II, p. i c.	22	8 48
4 20	19 29	29	Dis.	Sts. PERE i PAU.	22 29	10
4 20	19 29	30	Dium.	St. Marsal, b. cfr.	22 58	11 9

JULIOL

SOL		DIES	FESTES	FASES de la lluna	LLUNA	
Surt	Pon				Surt	Pon
H. M.	H. M.				H. M.	H. M.
4 20	19 28	1 Dill.	Sta. Leonor, reina. <i>Quart minvant a les 8^h43 a Aries Temps quiet.</i>	☾	23 30	12 21
4 21	19 28	2 Dim.	St. Procés, mr.		» »	13 33
4 22	19 28	3 Dimec.	Sta. Mustiola, v.		0 3	14 43
4 22	19 28	4 Dij.	St. Laureà b. i mr.		0 44	13 52
4 23	19 28	5 Div.	St. Cirilo, bisbe.		1 31	16 59
4 23	19 27	6 Dis.	St. Isaías, papa.		2 25	17 58
4 24	19 27	7 Dium.	Sta. Edilburga, v.		3 25	18 49
4 25	19 27	8 Dill.	Sta. Isabel, viuda. <i>Lluna nova a les 8^h22 a Càncer. Augmenta temperatura</i>	●	4 27	19 31
4 25	19 26	9 Dim.	St. Zenón, mr.		5 37	20 8

SOL		DIES	FESTES	FASES de la lluna	LLUNA	
Surt	Pon				Surt	Pon
H. M.	H. M.				H. M.	H. M.
4 26	19 26	10	Dimec.	Sta. Amàlia.	6 35	20 39
4 27	19 25	11	Dij.	St. Pius I, papa.	7 38	21 7
4 27	19 25	12	Div.	Sta. Marciana, v.	8 39	21 30
4 28	19 24	13	Dis.	St. Anaclet, papa,	9 37	21 56
4 29	19 24	14	Dium.	St. Bonaventura.	10 36	22 19
4 30	19 23	15	Dill.	St. Enric, emp.	11 34	22 45
4 30	19 23	16	Dim.	N. ^a S. ^a del Carme.	12 35	23 11
				<i>Quart creixent a les 6'25 a Libra.</i>	☽	
				<i>Bon temps.</i>		
4 31	19 22	17	Dimec.	St. Aleix conf.	13 35	23 44
4 32	19 21	18	Dij.	St. Frederic, bisbe.	14 36	» »
4 33	19 21	19	Div.	St. Vicents de Paul.	15 35	0 21
4 34	19 20	20	Dis.	St. Elies, prof.	16 33	1 5
4 35	19 19	21	Dium.	Sta. Pràxedes, v.	17 26	1 58
4 36	19 18	22	Dill.	St. Teòfil, mr.	18 14	3
4 37	19 17	23	Dim.	St. Libori, bisbe.	18 55	4 8
				<i>Lluna plena a les 20'35 a Capricorni.</i>	☾	
				<i>Calors propis de l'època.</i>		
				<i>Sol a Leo -CANICULA</i>		
4 37	19 17	24	Dimec.	Sta. Cristina, v.	19 31	5 19
4 38	19 16	25	Dij.	St. Jaume, Ap.	20 2	6 33
4 39	19 15	26	Div.	Sta. Agna.	20 31	7 46
4 40	19 14	27	Dis.	St. Pantaleó, mr.	21 3	8 57
4 41	19 13	28	Dium.	St. Nasari, mr.	21 34	10 9
4 42	19 12	29	Dill.	Sta. Marta, v.	22 6	11 23
4 43	19 11	30	Dim.	St. Abdon, mr.	22 55	12 35
				<i>Quart minvant a les 13'40 a Tauro.</i>	☽	
				<i>Tormentes locals</i>		
4 44	19 10	31	Dimec.	St. Ignasi de L.	23 29	13 45

A G O S T

SOL		DIES	FESTES	FASES de la lluna	LLUNA	
Surt	Pon				Surt	Pon
H. M.	H. M.				H. M.	H. M.
4 45	19 9	1 Dij.	St. Eusebi, bisbe.		» »	14 50
4 46	19 8	2 Div.	LA MARE DE DEU DELS ANGELS.		0 19	15 51
4 47	19 6	3 Dis.	La Invenció del cos de St. Esteve.		1 16	16 44
4 48	19 5	4 Dium.	St. Domènec de Gusmàn, cf. i fdr.		2 17	17 30
4 49	19 4	5 Dill.	St. Emigdi, bisbe.		3 20	18 8
4 50	19 3	6 Dim.	Sts. Just i Pastor, germans mrs.		4 22	18 40
			<i>Lluna nova a les 20'30 a Leo.</i>	●		
			<i>Forts calors.</i>			
4 51	19 2	7 Dimec.	St. Gaietà, fdr.		5 27	19 9
4 52	19 0	8 Dij.	St. Ciriac, mr.		6 26	19 33
4 53	18 59	9 Div.	St. Romà, mr.		7 27	19 59
4 54	18 58	10 Dis.	St. Llorenç, diac.		8 24	20 22

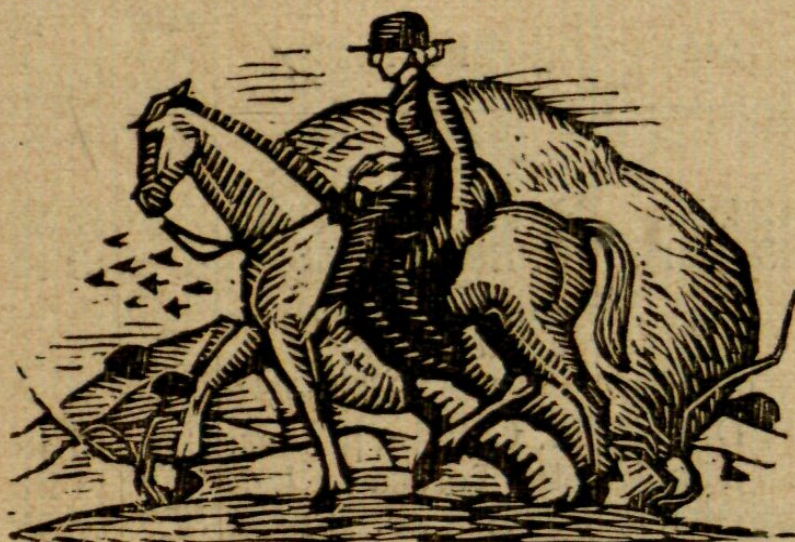
SOL		DIES	FESTES	FASES de la lluna	LLUNA	
Surt	Pon				Surt	Pon
H. M.	H. M.				H. M.	H. M.
4 55	18 56	11	Dium.	Sta. Filomena, v.	9 24	20 48
4 56	18 55	12	Dill.	St. Dionís, bisbe.	10 22	21 12
4 57	18 54	13	Dim.	St. Cassià, b. i mr.	11 22	21 42
4 58	18 52	14	Dimec.	St. Eusebi, pvre.	12 22	22 17
				<i>Quart creixent, a les 23'16 a Escorpi.</i>		
				<i>S'inicien tempestes.</i>		
4 59	18 51	15	Dij.	ASSUMPCIÓ N. ^a S. ^a	13 21	22 58
5 1	18 49	16	Div.	St. Joaquim.	14 19	23 47
5 1	18 48	17	Dis.	St. Jascinto, cfr.	15 14	» »
5 2	18 47	18	Dium.	St. Agapito, mr.	16 3	0 43
5 3	18 45	19	Dill.	St. Magí, mr.	16 36	1 47
5 4	18 44	20	Dim.	St. Bernat, abat.	17 26	2 56
5 5	18 42	21	Dimec.	St. Quadrat, bisbe.	17 59	4 9
5 6	18 41	22	Dij.	St. Hipòlit, bisbe.	18 32	5 23
				<i>Lluna plena a les 5'2 a Aquari.</i>		
				<i>Molt tormentós.</i>		
5 7	18 39	23	Div.	St. Felip Benici.	19 3	6 38
				<i>Sol a VIRGO</i>		
5 8	18 38	24	Dis.	St. Bartomeu, ap.	19 34	7 52
5 9	18 36	25	Dium.	St. Lluís, rei.	20 8	9 7
5 10	18 34	26	Dill.	St. Ceferí, papa.	20 46	11 23
5 11	18 33	27	Dim.	Sta. Margarida.	21 28	11 35
5 12	18 31	28	Dimec.	St. Agustí, b. i dr.	22 17	12 43
				<i>Quart minvant a les 19'27 a Gèminis.</i>		
				<i>Millora el temps.</i>		
5 13	18 30	29	Dij.	Sta. Sabina, mr.	23 12	13 40
3 14	18 28	30	Div.	Sta. Rosa de Lima.	» »	14 41
5 16	18 26	31	Dis.	St. Ramón Nonat.	0 11	15 28

SETEMBRE

SOL		DIES	FESTES	FASES de la lluna	LLUNA	
Surt	Pon				Surt	Pon
H. M.	H. M.				H. M.	H. M.
5 17	18 25	1 Dium.	St. Gil, ab.		1 13	16 8
5 17	18 23	2 Dill.	St. Antolí, diac.		2 15	16 43
5 18	18 21	3 Dim.	St. Nonito, bisbe.		3 18	17 11
5 20	18 20	4 Dimec.	St. Moisès. prof.		4 19	17 38
5 21	18 18	5 Dij.	St. Llorenç Justinià i Sta. Obdúlia.		5 18	18 7
			<i>Lluna nova a les 10^h44 a Virgo.</i>	●		
			<i>Tornen calors fortes.</i>			
5 22	18 16	6 Div.	St. Faust, mr.		6 16	18 25
5 23	18 15	7 Dis.	St. Paulí, bisbe.		7 15	18 52
5 24	18 13	8 Dium.	LA NATIVITAT DE LA MARE DE DÉU.		8 13	19 17
5 25	18 11	9 Dill.	St. Pere Claver.		9 13	19 45
5 26	18 10	10 Dim.	St. Nicolau, cfr.		10 12	20 17

SOL				DIES	FESTES	FASES de la lluna	LLUNA	
Surt	Pon						Surt	Pon
H. M.	H. M.						H. M.	H. M.
3 27	18 8	11	Dimec.	Sta. Teodora.			11 11	20 56
5 28	18 6	12	Dij.	St. Leonci, mr.			12 17	21 40
3 29	18 5	13	Div.	St. Eulogi, bisbe.			13 2	22 31
				<i>Quart creixent a les 15'2 a Sagitari.</i>	☽			
				<i>Segueix calorós.</i>				
5 30	18 3	14	Dis.	St. General, mr.			13 52	23 30
5 31	18 1	15	Dium.	St. Nicomedes, pvr.			14 38	» »
5 32	17 59	16	Dill.	St. Corneli, papa.			15 17	0 36
3 33	17 58	17	Dim.	St. Lambert, b.			15 54	1 44
5 34	17 56	18	Dimec.	Sta. Sofia, mr.			16 26	2 58
5 35	17 54	19	Dij.	St. Elias, ob. i mr.			16 58	4 11
5 36	17 52	20	Div.	Sta. Susagna, mr.			17 32	5 26
				<i>Lluna plena a les 13'1 a Piscis.</i>	☾			
				<i>Temporals locals.</i>				
5 37	17 51	21	Dis.	St. Mateu, ap.			18 5	6 43
5 38	17 49	22	Dium.	St. Maurici, mr.			18 42	7 58
3 39	17 47	23	Dill.	Sta. Tecla, verge.			19 25	9 16
				<i>Sol a LIBRA TARDOR</i>				
5 40	17 46	24	Dim.	N. ^a D. ^a de la Mercè.			20 13	10 29
5 41	17 44	25	Dimec.	Sta. Aurèlia mr.			21 7	11 35
5 42	17 42	26	Dij.	St. Cebrià, mr.			22 6	12 35
5 43	17 40	27	Div.	St. Adolf. mr.			23 7	13 26
				<i>Quart minvant a les 4'39 a Càncer.</i>	☽			
				<i>Molt tempestuós</i>				
5 44	17 39	28	Dis.	St. Wenceslau, rei.			» »	14 8
5 45	17 37	29	Dium.	St. Fratern, bisbe.			0 9	14 45
5 46	17 35	30	Dill.	Sta. Sofia, viuda.			1 10	15 14

OCTUBRE

SOL		DIES	FESTES	FASES de la lluna	LLUNA	
Surt	Pon				Surt	Pon
H. M.	H. M.				H. M.	H. M.
5 47	17 34	1 Dim.	El S. Angel Custodi i St. Remigi, b.		2 2	15 42
5 48	17 32	2 Dimec.	Els Sts. Angels de la Guarda.		3 11	16 7
5 49	17 30	3 Dij.	St. Càndid, mr.		4 10	16 32
5 50	17 29	4 Div.	St. Francesc de A.		5 7	16 55
5 51	17 27	5 Dis.	St. Froilà, bisbe.		6 6	17 22
			<i>Lluna nova a les 3^h5 a Libra.</i>	●		
			<i>Bon temps</i>			
5 52	17 25	6 Dium.	St. Bru, fdr.		7 6	17 48
5 53	17 24	7 Dill.	St. August. pvr.		8 5	18 20
5 55	17 22	8 Dim.	St. Demetri, mr.		9 3	18 56
5 56	17 20	9 Dimec.	St. Dionís, bisbe.		10	19 38
5 57	17 19	10 Dij.	St. Francesc de B.		10 55	20 22
5 58	17 17	11 Div.	St. Nicasi, bisbe.		11 46	21 22

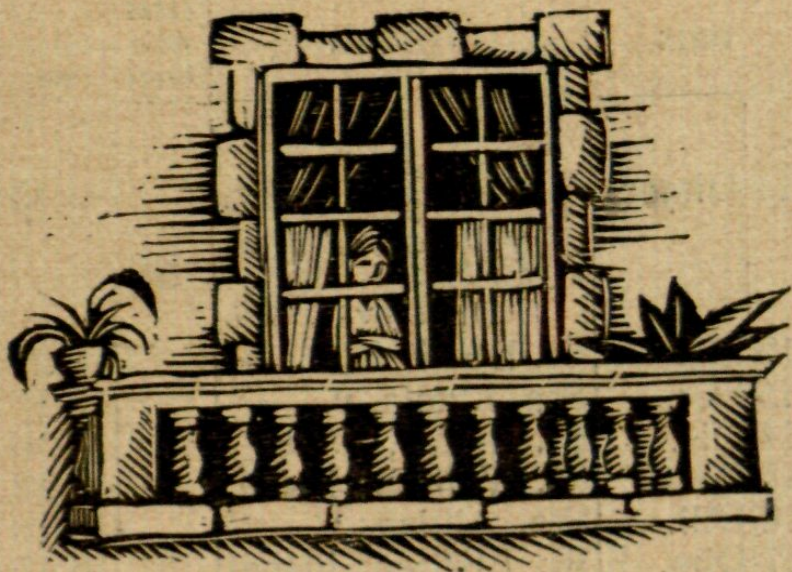
SOL		DIES	FESTES	FASES de la lluna	LLUNA	
Surt	Pon				Surt	Pon
H. M.	H. M.				H. M.	H. M.
5 59	17 15	12	Dis.	Ntra. D. ^a del Pilar.	12 32	22 23
6 0	17 14	13	Dium.	St. Eduard, rei.	13 12	23 29
				<i>Quart creixent a les 5 a Capricornio.</i>	☽	
				<i>Segueix bó.</i>		
6 1	17 12	14	Dill.	St. Calixte, p. i mr.	13 48	» »
6 2	17 11	15	Dim.	Sta. Teresa de J.	14 21	0 35
6 4	17 9	16	Dimec.	St. Gal, ab.	14 53	1 47
6 5	17 8	17	Dij.	St. Marian, mr.	15 25	2 59
6 6	17 6	18	Div.	St. Lluc, evang.	15 57	4 13
6 7	17 5	19	Dis.	Sta. Pelagia, v.	16 33	5 29
				<i>Lluna plena a les 21'35 a Aries.</i>	☽	
				<i>Refresca molt.</i>		
6 8	17 3	20	Dium.	St. Joan Canci.	17 14	6 47
6 9	17 2	21	Dill.	Sta. Colombina.	18 2	8 2
6 10	17 0	22	Dim.	Sta. Maria Salomé.	18 46	9 16
6 11	16 59	23	Dimec.	St. Pere Pasqual.	19 54	0 21
				<i>Sol a ESCORPIO</i>		
6 13	16 57	24	Dij.	St. Rafel, arq.	20 57	11 16
6 14	16 56	25	Div.	St. Crispí, mr.	22 0	12 4
6 15	16 55	26	Dis.	St. Llucià, mr.	23 3	12 44
				<i>Quart minvant a les 17'35 a Leo.</i>	☾	
				<i>Bon temps.</i>		
6 16	16 53	27	Dium.	Sta. Cristeta, mr.	» »	13 16
6 17	16 52	28	Dill.	St. Simó Cananeu.	0 6	13 45
6 18	16 51	29	Dim.	St. Narcis, bisbe.	1 5	14 11
6 20	16 49	30	Dimec.	St. Claudi, mr.	2 4	14 36
6 21	16 48	31	Dij.	St. Quintí, mr.	3 1	15

NOVEMBRE

SOL		DIES	FESTES	FASES de la lluna	LLUNA	
Surt	Pon				Surt	Pon
H. M.	H. M.				H. M.	H. M.
6 22	16 47	1 Div.	LA FESTA DE TOTS ELS SANTS.		4	15 26
6 23	16 46	2 Dis.	La Commemoració dels difunts.		4 57	15 51
6 25	16 44	3 Dium.	St. Valentí, pvre.		5 59	16 22
			<i>Lluna plena a les 21'3 a Escorpió.</i>	●		
			<i>Variable.</i>			
6 26	16 43	4 Dill.	S. Carles Borromeu Sta. Modesta.		6 57	16 56
6 27	16 42	5 Dim.	St. Zacarias.		7 55	17 37
6 28	16 41	6 Dimec.	St. Sever, b. i mr.		8 50	18 24
6 29	16 40	7 Dij.	St. Ernest, bisbe.		9 42	19 17
6 31	16 39	8 Div.	St. Claudi, mr.		10 29	20 23
6 32	16 38	9 Dis.	St. Todoro, mr.		11 11	21 18
6 33	16 37	10 Dium.	St. Andreu Avelí.		11 47	22 23

SOL		DIES	FESTES	FASES de la lluna	LLUNA	
Surt	Pon				Surt	Pon
H. M.	H. M.				H. M.	H. M.
6 34	16 36	11 Dill.	St. Martí, b. i cfr. <i>Quart creixent a les 16'46 a Aquari. Segueix bon temps.</i>	Ⓣ	12 20	23 32
6 36	16 35	12 Dim.	St. Martí, papa.		12 51	» »
6 37	16 34	13 Dimec.	St. Eugeni III.		13 20	0 41
6 38	16 33	14 Dij.	St. Serapi, mr.		13 53	1 50
6 39	16 32	15 Div.	St. Eugeni, bisbe.		14 26	3 4
6 40	16 31	16 Dis.	St. Rufi, mr.		15 3	4 17
6 42	16 30	17 Dium.	Sta. Gertrudis, v.		13 47	5 34
6 43	16 30	18 Dill.	St. Màxim. <i>Lluna plena a les 7'33 a Tauro. Tempestes de vent.</i>	Ⓣ	16 38	6 49
6 44	16 29	19 Dim.	Sta. Isabel, reina.		17 36	7 58
6 45	16 28	20 Dimec.	St. Fèlix de Valois.		18 39	9
6 46	16 27	21 Dij.	St. Mauro, b.		19 45	9 54
6 47	16 27	22 Div.	St. Filemó, mr. <i>Sol a SAGITARI</i>		20 50	10 38
6 49	16 26	23 Dis.	St. Climent, papa.		21 54	11 25
6 50	16 26	24 Dium.	Sta. Flora, v.		22 56	11 44
6 51	16 25	25 Dill.	Sta. Catarina, v. <i>Quart minvant a les 10'25 a Virgo. Molt borrascós</i>	Ⓣ	23 57	12 23
6 52	16 25	26 Dim.	St. Conrat, bisbe.		» »	12 38
6 53	16 24	27 Dimec.	St. Facunde, mr.		0 53	13 4
6 54	16 24	28 Dij.	Sta. Faustina, v.		1 53	13 29
6 55	16 23	29 Div.	St. Sadurní, b. i mr.		2 50	13 54
6 56	16 23	30 Dis.	St. Andreu, ap.		3 50	14 23

DESEMBRE

SOL		DIES	FESTES	FASIS de la lluna	LLUNA	
Surt	Pon				Surt	Pon
H. M.	H. M.				H. M.	H. M.
6 57	16 23	1 Dium.	St. Eloi, bisbe.		4 49	14 57
6 58	16 23	2 Dill.	St. Eusebi, pvre.		5 48	15 35
6 59	16 22	3 Dim.	Sta. Magina, mr.		6 45	16 20
			<i>Lluna nova a les 15^h 19 a Sagitari.</i>	●		
			<i>Plujes.</i>			
7 1	16 22	4 Dimec.	Sta. Bàrbara, v.		7 38	17 12
7 1	16 22	5 Dij.	St. Sabas, ab.		8 27	18 9
7 2	16 22	6 Div.	St. Emilià, mr.		9 12	19 12
7 3	16 22	7 Dis.	St. Ambròs, bisbe.		9 50	20 17
7 4	16 22	8 Dium.	LA PUR. CONCEP.		10 23	21 24
7 5	16 22	9 Dill.	St. Restitut, b.		10 53	22 31
7 6	16 22	10 Dim.	St. Melquíades, p.		11 21	23 39

SOL				DIES		FESTES		FASES de la lluna	LLUNA	
Surt	Pon								Surt	Pon
H. M.	H. M.								H. M.	H. M.
7 7	16 22	11	Dimec.	Sta. Julia, v. i mr.	11 43	»	»			
				<i>Quart creixent a les 2'31 a Piscis.</i>				☽		
				<i>Segueix plujós.</i>						
7 8	16 22	12	Dij.	St. Donat, mr.	12 23	0 48				
7 8	16 22	13	Div.	Sta. Llucia, v.	12 57	1 58				
7 9	16 22	14	Dis.	St. Nicasi, bisbe.	13 36	3 12				
7 10	16 23	15	Dium.	St. Valerià, bisbe.	14 22	4 24				
7 11	16 23	16	Dill.	Sta. Albina, v.	15 16	5 35				
7 11	16 23	17	Dim.	St. Llätzer, bisbe.	16 17	6 40				
				<i>Lluna plena a les 19'18 a Gém nis.</i>				☾		
				<i>Frets.</i>						
7 12	16 24	18	Dimec.	St. Gracià, b.	17 22	7 38				
7 13	16 24	19	Dij.	St. Timoteu, diac.	18 29	8 27				
7 13	16 25	20	Div.	St. Macari. (I. B.)	19 35	9 9				
7 14	16 25	21	Dis.	St. Tomàs, ap.	20 40	9 43				
				<i>Sol a CAPRICORN</i>						
				<i>HIVERN</i>						
7 14	16 26	22	Dium.	St. Demetri, mr.	21 42	10 13				
7 15	16 26	23	Dill.	Sta. Victoria, v.	22 40	10 39				
7 15	16 27	24	Dim.	St. Delfí, b. i cfr.	23 41	11 6				
7 16	16 27	25	Dimec.	LA NATIVITAT.	»	»	11 30			
				<i>Quart minvant a les 6'31 a Libra.</i>				☽		
				<i>Variable.</i>						
7 16	16 28	26	Dij.	St. Esteve. (I. B.)	0 39	11 56				
7 16	16 28	27	Div.	St. Joan ap.	1 39	12 25				
7 17	16 29	28	Dis.	Els Sts. Innocents.	2 38	12 55				
7 17	16 30	29	Dium.	St. David, rei.	3 37	13 31				
7 17	16 31	30	Dill.	Sta. Anisia, mr.	4 35	14 14				
7 17	16 32	31	Dim.	St. Silvestre, p.	5 30	15 3				

*RECULL DE
LES ARTS I LES LLETRES
CATALANES D'AVUI*

PRONÒSTIC

*Diu que els anys l'un de l'altre no es des-
assemblen pas gaire. Per això de l'un any per
l'altre en els Calendaris els pronòstics són si
fa no fa del mateix tarannà. Sembres i collites,
festes i festetes. Ara plou poc, ara plou massa.
Per dessota de tot, una mica d'esperances fa-
llides. Per damunt de tot, l'esguard de Déu qui
mesura les complaences segons llei d'equitat.*

*Els anys de LA REVISTA són encara
ben reduïts perquè la juvenesa que fan créixer
no pugui contradir el pronòstic i la realitat dels
temps. Així i tot, assenyalen una tradició dins
les lletres catalanes de la qual ens podem en-
vanir sense gosadia.*

Els nostres pronòstics els podem fer, doncs,

mirant enrera. Volem dir que l'optimisme resulta més que de les promeses que podriem fer per a l'esdevenidor del balanç de les nostres activitats pretèrites enumerades omitint els comentaris.

En els quaderns de LA REVISTA han parlat de qüestions polítiques i socials: Francesc Cambó, Josep Carner, Rovira i Virgili, J. M. Pi i Suñer, Manuel Reventós, J. M. Tallada, M. Vidal i Guardiola, J. Ruiz-Castellà, Josep Morató, Jaume Bofill i Matas, Martí Esteve, Joan Puig i Ferrater, Enric Jardí, J. Ruiz i Manén, E. Xammar, etc.

De qüestions literàries: Josep M.ª López-Picó, Alexandre Plana, Carles Riba, Joaquim Folguera, J. Farran i Mayoral, J. M. de Sagarra, Josep Lleonart, Manuel de Montoliu, Marc Ferrer, etc.

De qüestions morals i filosòfiques: Eugeni d'Ors, Ramon Rucabado, Lluís Carreras, J. Farran i Mayoral, J. M. Capdevila, Francesc Pujols, etc.

De qüestions artístiques: Joan Sacs, J. Torres-García, Joaquim Folch i Torres, Josep Aragay, Esteve Monegal, Francesc Vayreda,

J.-M. Junoy, Romà Jori, Rafel Campalans, Martí Casanovas, Josep F. Ràfols, Manuel Brunet, Eduard M. Puig, etc.

De qüestions històriques: L. Nicolau d'Olwer, Jordi Rubió, Ramon d'Alòs, Carles Rahola.

De qüestions pedagògiques: Maria Montessori, Eladi Homs, Alexandre Galí, J. Palau i Vera, Manuel Ainaud, etc.

De qüestions filològiques: Pompeu Fabra, M. de Montoliu. Pere Barnils, Emili Vallès, etc.

S'ha parlat del moviment de les idees en tot el món al voltant de noms com els de: Romain Rolland, G. K. Chesterton, G. Borgese, Georg Brandés, Louis Gauchat, André Gide, C. Spitteler, Gustau Schmoller, Charles Maurras, Bernard Shaw, Rudyard Kipling, Gabriele d'Annunzio, Eugeni de Castro, Rabindranath Tagore, Ricard Dehmel, Paul Claudel, Francis Jammes, Benedetto Croce, Leonides Andreief, Selma Lagerlof, Tomàs Mann, E. Zuccoli, Enrico Corradini, Anatole France, H. G. Wells, Gerarht Hauptmann, Maurice Maeterlinck, Adolf Wagner, G. Gentile, M. de

Unamuno, etc., i al voltant de les joves escoles i dels nous artistes i pensadors.

Hem publicat poesies catalanes originals de: Carles Riba, Josep Lleonart, Mercè Vila, Josep Carner, J. M. López-Picó, J. M. de Sagarra, Clementina Arderiu, Carles Soldevila, Joaquim Folguera, J. S. Pons, Miquel Forteza, Guerau de Liost, Ventura Gassol, Miquel Ferrà, T. Catasús, Ll. Bertran i Pijoan, Alexandre Plana, Francesc Sitjà, Fidel Riu, Llorenç Riber, Joaquim Ruyra, J. Granges, Ferran Soldevila, Salvador Perarnau, Felip Grangés, Guillem Colom, Lluís G. Pla, Joan Alcover, Marian Manent, Joan Arús, Ramon de Curell, Lluís Valeri, Joan Draper, Joan Capdevila, Maria A. Salvà, Joan Llongueras, J. Ramis d'Ayreflor, F. Font i Casas, J.-V. Foix, Ramon Rucabado, Ramon Vinyes, etc., agermanant els noms dels més enaltits amb els dels inèdits cercadors de la paraula nova que sempre ha trobat un ressò en les nostres pàgines.

Hem aportat al català traduccions de: Píndar; d'Horaci, Ovidi, Virgili i Llucià de Samossaete; del Dante, de Jacobo de Lentino,

Cecco Angeoleri, Guido Sumicelli, Pierre de la Vigne, Torquato Tasso, Leopardi, Pascoli, D'Annunzio, Arturo Graf, G. A. Borgese, Maria Montessori i Luciano Folgore; de Ronsard, Racine, Chénier, Angellier, Baudelaire, Verlaine, Verhaeren, Heredia, Jammes, Claudel, André Gide, Romain Rolland, Louis Gauchat, Ambroise Vollard, Charles Peguy, Ch. L. Philippe, Apollinaire, Jean Dornaudat, Pierre Albert Birot i Duen-la-Rochelle; de Shakespeare, Termysson, Moore, Southey, Wordsworth, Keats, Burns, Shelley, Coleridge, G. K. Chesterton, Kipling i Artur Symons; de Goethe, Nietzsche, Bierbaum, Bilke, Salus, Hoffmannsthal, Stadler, Tehmel i Vollmoller; de Kjermeier i Brandès; de Mistral; de Tagore i de Bialik demostrant que cap d'altre de comprensió no podia ésser-nos estrany ni cap cultura negligible.

Hem acollit els primers originals de creació literària de prosistes catalans novíssims com Manuel Brunet, E. Durán-Reynals i Ernest M. Ferrando.

Hem cercat en l'actualitat la vibració dels principis eternals i per això els nostres die-

taris espirituals, sota l'advocació de pàgines com les del Diari íntim d'Amiel han respost al desig d'alliberar el fet divers de la rancúnia dels homes i de les passions efímeres dels homes.

Tres informacions d'actualitat hem obert. Una està encara en curs iniciada a propòsit de la qüestió universitària pels nostres amics J. M. López-Picó i Martí Esteve.

Les altres dues tingueren bon acompliment.

Han contestat a la de «Catalunya davant la guerra» els senyors: Martí i Julià, Marquès de Camps, Frederic Rahola, Romà Jori, M. Folguera i Duran, Isidre Lloret, J. M. Pi i Suñer, A. Rovira i Virgili, M. Duran i Tortajada, Manuel Alcàntara, Frederic Culi i Verdagner, M. Vidal i Guardiola, Andreu Nin, J. Bofill i Matas, Manuel Reventós, Ll. Bertran i Pi-joan, Francesc Layret, Josep M. Trias, Josep Carner, R. Coll i Rodés, Claudi Ametlla, Antoni Suñol i Joan Ventosa i Calvell.

Han contestat a l'informació sobre «L'Exposició d'Art Francès» els artistes catalans: J. Torres-García, Feliu Elies, Manuel Cano,

Josep de Togores, Domènec Carles, Josep Clarà, Joaquim Sunyer, Enric Casanovas, Francesc Vayreda, Xavier Nogués, Francesc Galí, Joan Colom, Pere Inglada, Ignasi Mallol, Iu Pascual, Ricard Canals i Josep Aragay.

Tots aquests noms aplegats podrien formar un bell santoral. Però nosaltres som l'Església militant i no ens escaurien glòries de capelleta.

Lluitem.

Avui com ahir i com demà no volem altre guany sinó l'exercici mateix de les lluites per la cultura.

D'aquesta guisa els pronòstics d'any nou són consignats en l'afirmació de la nostra voluntat de continuar. I la fermança dels nostres propòsits segellada amb el nom de Catalunya.

LA REVISTA.

ISIDRE NONELL I L'ELEGÀNCIA

Entre els artistes es creen sovint mites. Així, per exemple, es diu que Pere Inglada és el dibuixant de les col·leccions zoològiques o que Degàs era el pintor de les dansarines. Aquest esperit de limitació de la crítica l'havia sofert Isidre Nonell més que ningú. Nonell — diuen — és el pintor de les gitanes, i de les gitanes lletges. Contribuïen amb això a fer creure a la gent que Nonell era un esperit tenebrós, amic de la unctuosa companyia dels zin-calós, refractari a tot refinament i a tota elegància. El seu mateix impresionisme de dibuixant una mica Daumier, de ratlla tèrbola, i de pintor de color greixós i estructura imprecisa hi ajudava exteriorment. Aquí on la gent entenia per elegància de línia un Gosé, de qui d'altra part no tenim res a dir, i per elegància de color un Nestor, què tenia d'estrany que es desconegués la casolana elegància de Nonell? (Car ningú no dubtarà que existeix una elegància casolana com existeix una elegància mundana. Catalunya precisa-

ment és més rica de la primera que de la segona.) Nonell era un elegant casolà. Per de prompte, aquelles colors que treia de la seva paleta, aquelles simfonies de tons dels mocadors virolats, aquells matisos com suavitzats amb olis puríssims dels bodegons, què significaven sinó elegància? Les darreries de la seva curta vida ens acabaran de donar la raó. Nonell ja no pintava llavors gitanes soles, sinó natures mortes i dones que no eren gitanes. Dones que ja anaven pentinades i que no amagaven la cara. Dones amb vestits clars i nets.

L'elegància casolana de Nonell no era filla d'un treball calculat. Gosariem dir que el gran pintor no se n'acontentava. Ell hauria volgut l'altra, la que la gent en diu refinada i que ell, barceloní del carrer de Sant Pere, envejava com l'envejava un altre barceloní de la plaça de la Llana o del Born. Amb això feia pensar una mica amb aquell «jeune homme rangé» de Tristan Bernard que somiava en una elegància de mundà, que un sastre econòmic no li endevinava i que entretant no la podia tenir, per reacció s'abandonava i esdevenia descuros. Nonell, per reacció també, queia i no s'hi amoïnava gaire. Després de tot, l'elegància que ell pretenia no era tampoc la que preferia la gent. Només aquells mocadors meravellosos de gitana que ell pintava ens podrien donar el to aproximat.

Aquests comentaris a propòsit de Nonell i de l'elegància ens han vingut al magí davant d'un poc

conegut dibuix seu, perdut entre croquis i notes ràpides, i que reproduïm en aquestes pàgines. Ell ens mostra un Nonell diferent, fàcil de ratlla, garbós, amable. El mite de la inelegància del pintor de les gitanes s'esfondra. I s'esfondrà a desgrat d'ell mateix que amb la seva tímidesa, que amb el seu orgull de tímida s'hauria volgut superar, i s'acovardia.

EDUARD M. PUIG.

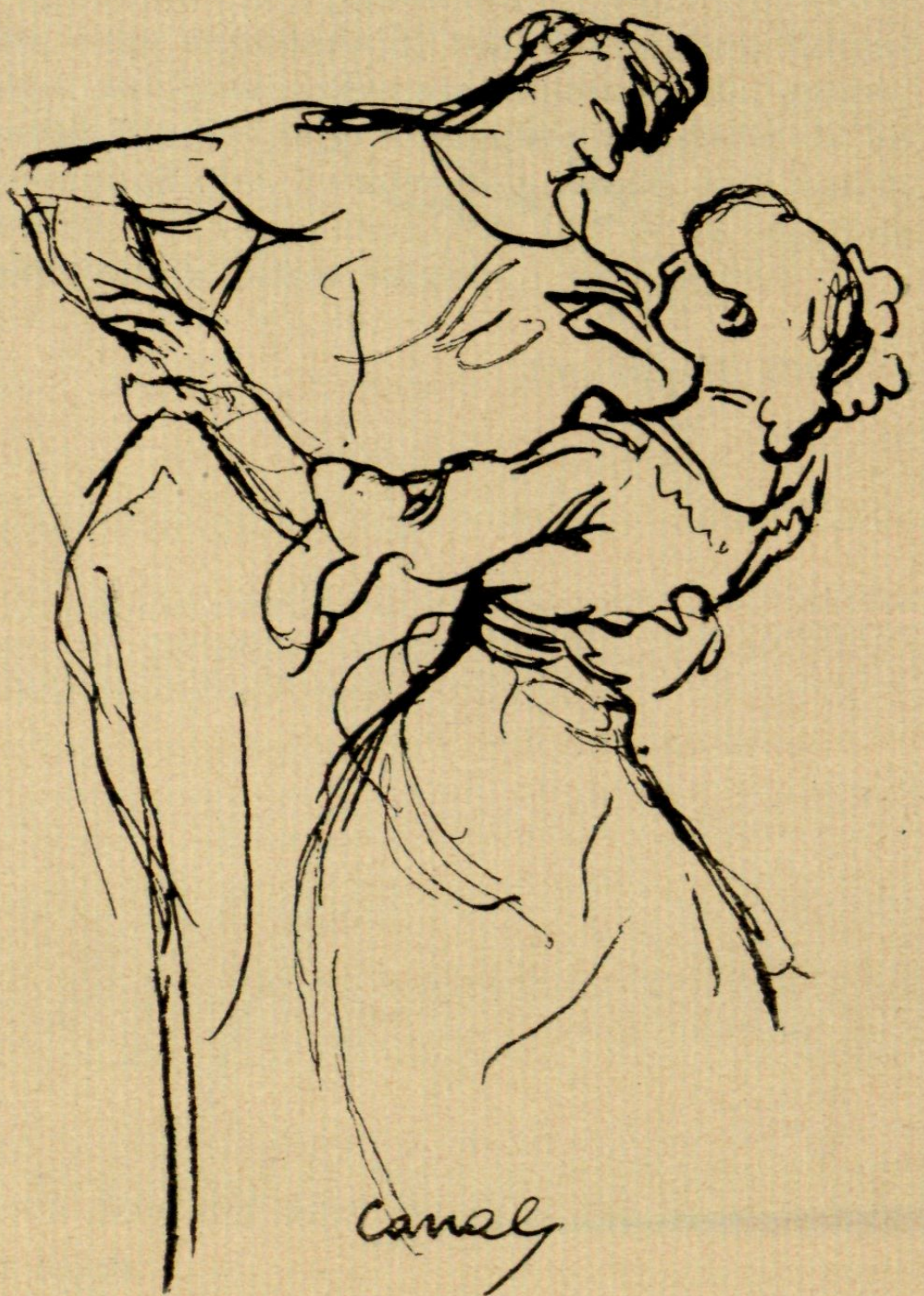
*Al dins del dins del dins del dins — tots
som bojos.*

XENIUS

Nonell

Isidre Nonell. — *Gitanetes.*

Ricard Canals. — *Apunt.*

ELOGI DEL COMERÇ

*Em commou l'aplicada diligència
amb què alguns homes cada dematí
s'apleguen
per moure una mica les coses
vers aquells qui les esperen.
Per repartir i ordenar els productes
i donar, preparar, enviar.
A cadascú segons son desig.
El gran repartiment
que es fa cada dia damunt la terra
on els homes en col·laboració
fan una Operació Mercantil
única i mai saldada.
Tot aquell per qui sigui
una secreta voluptat
ajudar una mica a fer moure les coses
vers aquells qui les esperen
gaudirà en l'ofici del Comerç:
en el noble art del Comerç.*

*Missió espiritual. Facin les arts
el producte. El Comerç fa el valor.
Restem muts. No ens diu res la bella obra.
El bell munt de la mercaderia.
Sens el full de paper que és la Factura.
El valor es fa entre amics.
Es obra d'amistat
la trascendental tasca del Comerç.
Labor de confiança i creença.
Treballa el Comerç
uns alats materials:
la voluntat, matèria-arrel.
El gust, la llibertat,
la personal
obligació.
I valora també l'home mateix,
creient-lo fins a tant.
Tot va al seu fi; tot producte i objecte
van corrent al seu fi en el Comerç,
lentament o depressa.
El més natural d'aquest món:
Que hom tingui el necessari
al moment just de l'ésser necessari.
De grandíssima lluita és el fruit:
formidable energia ha calgut,
epopeies de compres i vendes,
i angúnies, esperances
i desesperances.
Inèrcia, tal es diu*

l'enemic del Comerç.

Vencen les arts amb el tècnic enginy.

El comerç, amb la personal imposició.

La resistència es batuda

amb el nu esforç de la paraula.

Qui no voldria

triomfar en el món del Comerç

amb tota la glòria dels somnis?

Dominar la plaça

i també els emporis de l'Est més llunyà.

Fer el moll viatge de les rutes mundanes.

*I passar a coll d'ase els colls dels monts
darrera del parroquià troglodita.*

Fer negoci en armeni, en tàrtar, en turc,

en la llengua que és ressò de les gestes dels déus i dels

[homes.

Vendre el vestit als bronzes vivents de les selves.

Saber descobrir l'intenció

del gallec com del peruà

i del jueu qui parla amb el nas.

I fer-se obeir d'un magnífic cervell de precisió

per jugar amb encert i amb justícia el gran joc del

[Comerç.

I tot això fer-ho, i posar-ho

en ample vers o en assortida prosa.

Servir, satisfer, complir.

Saldar, balancejar.

Vet-aquí els termes finals.

Labor d'omplir i nivellar.

*Ajudar a posar equilibri
al desequilibri del món cada dia.
Aplacar un poc
l'omnifàgia del monstre.
I calcular
la voluntat dels altres
quina i quanta serà,
l'eterna i la volàtil:
la farina pel pa i per l'Hòstia Santa,
el lleu perfum inútil.
Qui ami l'humil servir
i l'humil goig d'ajudar
a fer content a algú una mica,
gaudirà en l'ofici del Comerç,
en el noble art del Comerç.
Hi ha tantmateix misteri en el Comerç.
Ve la mercaderia
de les regions del fatal.
Del secret — eterna força major —
del clos treballatori.
I torna al caos, al Consum:
potència inexplicable com l'Oceà,
on tot es fon i dissipa,
i no sabreu com, ni a on, ni quan, ni qui.
Forces inconegudes
com la que mena gent
vers tota porta i tot taulell.
L'estranya llei
de que tota cosa que hom labori*

la més fantàstica, la més infortunada,
la més sobrera del sobrant
encaixi, un dia o altre, amb un desig humà,
Que cap caprici deixi
de respondre fatalment a previsió.
I el diari atzar del correu que hom espera.
I el diari atzar del client.
Traça del vendre, vera art dramàtica.
Poetitzar el producte i encendre
per ell les il·lusions.
Car saber les que dins porta cadascú
en la teoria dels compradors,
on Gnató, Menalc, Clitó,
amen pagar amb els seus diners
l'ésser temptats i seduïts
com al teatre.
Que ni l'impur verb ni l'impur costum
avileixin l'esplèndid deport del Comerç,
el noble art del Comerç:
això cal demanar als qui el juguen.
Car és ofici de senyors
on tota aristocràcia d'esperit
pot trobar digne esmerç.
Però es torna també barateria
entre els gitans de sota el pont.
Llibres severs del Comerç.
Borradors del Major dels Majors.
Liber scriptus proferetur
Qui ami l'ordre per l'ordre,

hi trobarà aquella certa voluptat
del palp de la sòlida,
absoluta veritat immutable
que es toca en sumant, en restant,
en multiplicant i en dividint.
Arxiu: Cementiri dels Llibres.
Comerç mort i enterrat.
Satisfaccions caducades.
Enuigs prescrits
Impaciències difuntes.
Tot va morir. I tot allò ens feia viure,
rodar i bategar.
Llibres exsangües: serà així tal volta
que mirarem des l'Eternitat
coses qui ens feien afanyar en el temps.
l'art i les arts i el comerç mateix,
tasques eixutes
com un arxiu que ja ens enuja
paperam ple de pols negre
tret al sol del matí?
Caixes, grans caixes.
Emoció de les grans caixes plenes i arrengrades
que esperen la nau promesa dies i dies;
esperen les naus i les mars i els ports dels que hom
[sent parlar
com si no existissin.
Porten adins, ben ajustades,
les passions premsades en sostres.
Tots els neguits dels homes que hi suaren.

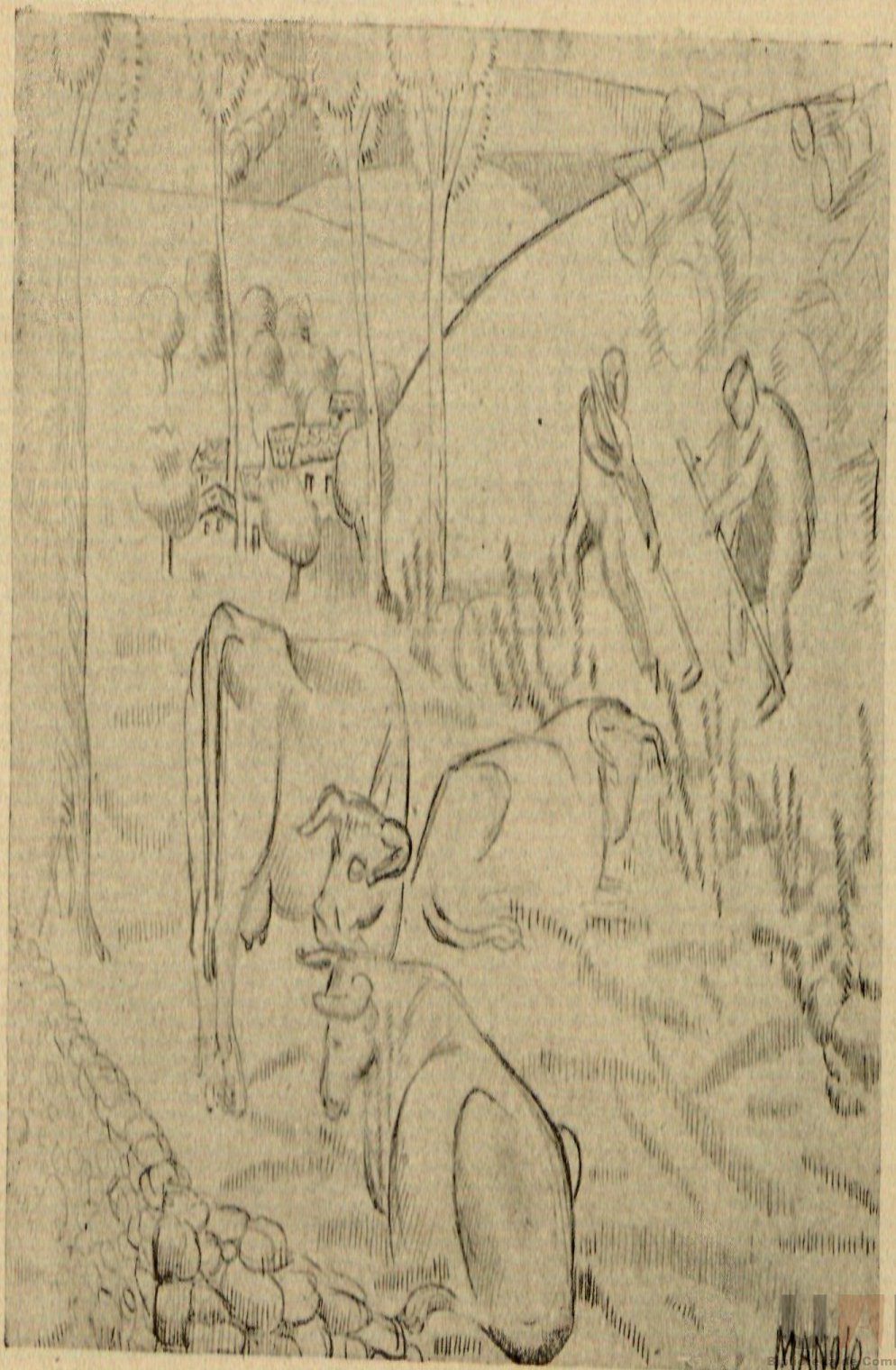
*Pluges dels cels en estranyes conques, llunyíssim.
La mecànica dansa
de quatrecentes
germanes filadores,
plenes de borra i d'esporguiment.
Les vetlles
del compromís i les presses.
Tot el patir del Producte i del Contracte.
Ara surt. Pel carrer, amb rodes sonantes,
cascavells i crits d'homes,
el camió dels cavalls poderosos
du les caixes al mar.
Allí en faré entrega
a vós, Mestre del Port,
germà López-Picó.
Feu-ne rebuda, i en la nau escollida
que surtin als grans camps del mar,
que tastin la dansa dels oceans
i arribin a bé, allà on les esperen,
i en legal possessió violades
pareixin a la nova terra la Mercaderia
i que hom hegui amb ella l'il·lusió,
i ens pervingui per elles
ço que val més que el Preu,
l'Agraïment:
la substància
del Comerç de demà.
És alta nit. Tomba la matinada.
Dormim, amor, Els fruits*

*del nostre afany diari
roden pel món. Hi ha qui els espera.
Fan via cap al lluny.
Ja puja la claror, i l'oració:
Senyor, el nostre encert de cada dia,
el nostre encert que és com el nostre pa,
car és nostra secreta compensació,
doneu-nos-el avui i tots els dies
d'enguany.
Deslliureu-nos d'errada i de marrada.
Perquè la nostra ajuda
la nostra part humil
del gran Comerç del món
rodi precisa i ordenada
i col·labori amb vostra Providència.*

R. RUCABADO.

Pau Picasso. — Nu.

MANAB
Comunicació
General

Manuel Hugué. — Dibuix.

LA LLIÇÓ D'EN MILÀ I FONTANALS

D'entre els diversos aspectes de la personalitat d'En Milà i Fontanals, alguns n'hi ha que ens cal sobretot de subratllar-los als que desitgem que mai no sigui confosa l'especialització tècnica amb el menyspreu de cultura general, les aficions de recerca erudita amb la sequedat de cor pel plaer estètic, l'amor de Catalunya amb la secessió d'Europa, ni tampoc la consciència de la pròpia vàlua amb el vanitós exhibicionisme.

El formidable investigador dels *Trovadores* i de la *Poesia heroico-popular* — fruits d'un tracte intens i profitós amb pergamins, amb manuscrits i amb empolsades cròniques — fou ço que hi hagi de més allunyat del que vulgarment ne diuen *una rata d'arxiu*. Li interessava el passat, però també li interessava el present. Era ell qui prologava llibres de poetes joves, des del pòstum d'En Piferrer, En Carbó i En Semis (1849) fins els *Idil·lis i Cants Místics* d'En Verdaguer trenta anys després. Era ell qui presidia

la primera festa dels Jocs Florals (1859) i tornava a presidir la vinticinquena. Era ell qui des de 1854 mantenia en el *Diario de Barcelona* la crítica d'obres contemporànies. Era ell qui presentava al nostre públic la novetat literària estrangera, des d'En Redwitz a En Trueba.

Contra els qui bescanten l'ariditat de certs estudis, ell sabia extreure, de tot el que se li feia a mans, la poderosa sava de la bellesa poètica. Fins l'obra més eixuta de totes les seves, la *Poesia heroico-popular*, escrita en un llenguatge esquemàtic — «algebraic», digué En Menéndez Pelayo, — fou doblement fecunda: en el camp de l'investigació històrica, obrint el nou camí que avui porta a la reconstrucció de les antigues *gestas* castellanes; i en el camp de la bellesa pura, dictant-li al mateix Milà la *Cançó del Pros Bernat* i la *Complanta de Guillem*, on reviu meravellósament en ple segle XIX l'esperit ferreny i delicat alhora, la forma cadenciosa i monorítmica, l'harmonia íntima i popular de les gestes dels joglars romànics.

Ell — que en les seves obres tractava de temes tan localitzats en el temps i en l'espai, i que era un català catalaníssim—no es desentenia del moviment universal de l'art ni de les lletres. Col·laborava en revistes franceses, castellanes i alemanyes; estudiava a fons la dramaturgia, des d'Esquil fins a Calderón; traduïa el Dant, Shakespeare, Goethe i Walter Scott; estava al corrent dels últims congressos arqueològics

Notas.

(5)

Una moneda de una bitada de me paco

U

- Tres monedas rentaban
- 1. Diciembre de 1838 Mes ay' sota de un punt
 - 2. Octubre 36 'l'una 'n cable rotetas
 - 3. Mayo 37 Mes ay' per la amora
 - 4. Agosto 36 Oct. 36 'l'on amora pasento
May. 37 Mes ay' am un ran d'a
 - 5. Febrero 37 Agot. 37 Ba'n tira una pedreta
 - 6. ~~Agot. 37~~ Mes ay' toca la mort
 - 7. Mayo 36 Dues Jocate bon tencen
 - 8. ~~Agot. 35~~ Mes ay' al mur del or
 - 9. Agot. 37
 - 10. ~~Agot. 37~~ Desto de tunc pardo
 - 11. Enero 37 Mes ay' fa oraci'o
 - 12. Abril 37 d'oraco que ella feya
Mes ay' hanten y jaters
-
- La Murada es morta
Mes ay' toca a mort.
- La Murada es morta
Mes ay' deula pardo

[Handwritten signatures and scribbles, including 'J. J. J.', 'M. J.', 'H. J.', and various illegible marks.]

[Handwritten signature]

Autògraf de Milà i Fontanals. — Notas.

de França; s'interessava per l'epopeia sèrbia i per les balades romaneses; propugnava la pintura d'Overbeck i de Kaulbach, i la crítica d'Ozanam.

I és que a En Milà tot l'interessava; tot, menys l'eruditisme, ço que ell anomenava «esperit escoliàstic», contra el qual s'expressa vibrantment en diverses ocasions. Ara el mal s'és estès entre nosaltres i ens donen com última paraula de la crítica i del progrés científic no sols l'esbrinar insignificants badomeries, sinó també — ço que és molt pitjor — l'estudiar amb esquifits procediments les més altes creacions del geni. Ara, doncs, ho setà de retreure les paraules de qui ningú no pot motejar d'improvisat ni d'erudit a la violeta.

«Per molta d'horror que hom tingui a la vaguetat, a les generalitats i a l'instrucció a mitges, bé pot admetre que no sempre ha d'ésser mesurada la valor d'una obra pel treball que ha costat, que dintre certs límits i amb prudent desconfiança d'un mateix, quelcom ha d'ésser concedit a l'endevinació del talent, i que tota comunicació i comerç literari és tancat des del punt que només siguin admesos que els treballs de primera mà. Hi ha qui de molt ne fa poc i qui de poc ne fa molt. No sempre hom veu millor ço que mira amb microscopi.

S'és estès arreu avui en dia el fanatisme bibliogràfic, el fetiquisme de les coses inèdites, l'idolatria de les coses completes. No importa la qualitat dels documents publicats, ja que el valuar-la depèn de

les diferents opinions i dels diversos punts de vista: ço que importa és la quantitat, mèrit que hom no pot negar, que fereix la vista, que és tocat amb les mans. Senyaladament aprecien tot ço que pot passar per nou o desconegut. Un es dóna aires d'inventor per haver trobat una inscripció corcada encara inèdita; un altre, per haver descobert un terme del llatí barbre que deixà d'anotar En Du Cange.»

Així parlava el Mestre.

No sempre hom veu millor ço que mira amb microscopi. Paraules justes. Què semblaria Friné mirada amb microscopi? Un monstre!

I en altra ocasió afegia:

«Molts hi ha a qui aprofita l'afició de les coses curioses, la qual els impideix, si no de molestar els altres, al menys de molestar-se ells mateixos. Però, quines coses són *curioses?*, preguntaran. Col·leccions de versos dolents o que no porten d'altra recomenació que llur estranyesa; dates de successos d'importància secundària; autògrafs menyspreats per llurs autors, o dades judiciosament suprimides pels investigadors de la matèria a què pertanyen. En un mot: tot el que és objecte dels estudis arqueològics, i no merita d'entrar en les dues jerarquies ni de ço que és bell ni de ço que és interessant. Aquesta és la pastura dels col·lectors i bibliògrafs; aquest és l'útil entreteniment de xacrosos celibataris, de misantrops i misògins.»

Aprofitem-la aquesta lliçó d'En Milà.

I aprofitem-ne encara una altra: la de la seva dignitat.

Mai no l'envaniren ni les divulgà les honors que li eren atorgades, ni l'alta estima que li duien els homes de tota l'Europa més eminents en el camp de l'investigació literària — de què n'és prova el seu epistolari i el curs que tractant del *Romancerillo* professa Wolf a la Biblioteca de Viena. Mai no es queixà d'ésser un desconegut dintre d'Espanya, com ho era, ni de què la seva obra fos ignorada de la gent. Que en 1857 En Valera no sabés res d'ell, i que li hagués de descobrir-lo a Moscow el poeta i bibliòfil rus Sergi Sobolewski; que molts anys després encara l'ignoressin els opositors a càtedra de Literatura espanyola de l'Universitat de Madrid...; tot això no l'afectava. El seu enuig era per altres ocasions, com aquella en què a un amic, per lloar-lo, se li anà la ploma en dir-li *distinguido crítico*.

L. NICOLAU D'OLWER.

La novel·la naturalista i la harpa són dos instruments de maneig pesat: per una rara contradicció ja no més s'hi apliquen les dones.

XENIUS

VORA DEL PORT

*Retreta viu la graciosa dama
vora del port on és la mar llatina.
Cada matí del llevoreig la flama
li colra el braç sota la randa fina.*

*Braç d'almoïnera poc a poc l'inclina
al mirador que un lligabosc enrama
i d'amagat rega la clavellina
darrera el test arreçant la cama.*

*Un orenell travessa que enamora
i tot volant frega la regadora
i esquitxa el braç qui es decantava un xic.*

*Cap a llevant la boira s'esclarissa.
Unes campanes van tocant a missa
el sol-ixent ensagna Montjuïc.*

GUERAU DE LIOST.

HORA D'HIVERN

*Porta el serment de la vinya rebec
que ja la llar s'acurulla de cendra
i amb el batec a mon cor li conec
que la fredor son dalit li vol pendre!*

*Verí d'hivern, que ni el vi que ara bec
d'aquest cos meu te faria despendre!
Porta el serment nuallós i rebec
que la tenebra aclareix d'un or tendre!*

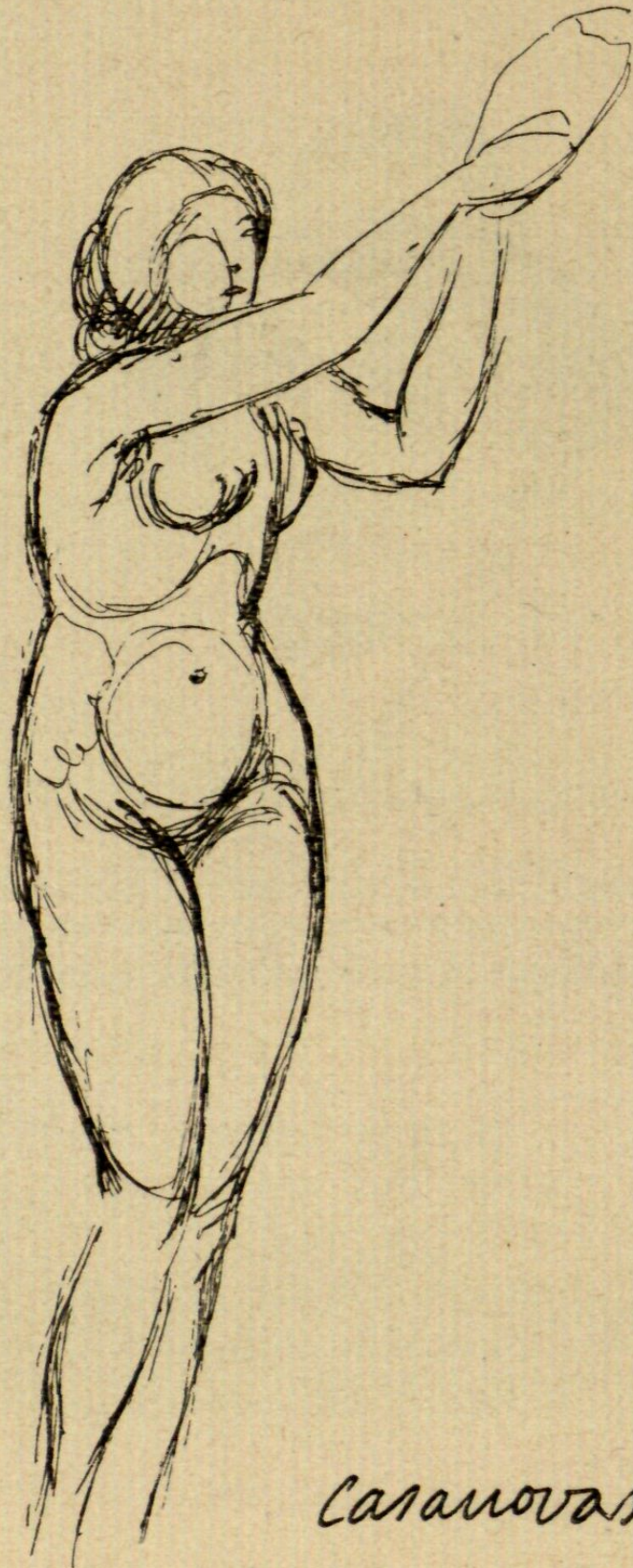
*Sota l'arcada sonora del pit
sento mon cor denerit i arrupit;
porta el serment que la joia revifa!*

*Porta una tofa de pàmpols cruixents
esbossinats de la grapa dels vents
que en el respol ens farà de catifa!*

FRANCESC SITJÀ

Joaquim Sunyer. — *Retrat de Josep de Togores.*

Casanovas

Enric Casanovas. — Nu.

EL RAÏM

*Déu nos do un acabament
com aquest de l'any que fina.
Doll de flama de l'istiu
que ets enllà de nostra via,
a les puntes dels rostolls
veig encara les guspies.
I al cinyell de l'horitzó
moll i pàl·lid tot el dia,
hi ha dolcesa de l'abril
que s'allunya, però es gira.
Ara ve el sol de tardor
que és de bona companyia,
que camina poc a poc
i s'atura quan camina.
Portaré un raïm sencer
a la porta de l'amiga,
menjarem tot el raïm
asseguts damunt la llinda,
ans de dir-nos un sol mot*

*o d'amor o de renyina.
I en que vingui la frescor
d'allavors que cau el dia
i tremoli l'alt fullam
tot veient la llum que minva,
el raïm bé durarà
com si fos tota una vida!*

JOSEP CARNER.

LA SITUACIÓ DE VERDAGUER EN LA POESIA CATALANA

D'aquella època en la qual Mn. Cinto era el sobirà de la lírica catalana, en resta totjust una vaga recordança. Viuen encara els homes del seu temps, i no obstant ens sembla que ell fou ja de segles enrera. L'evolució de l'idioma, la transformació de la política, l'incorporació de la cultura al gran món de les idees, fan un miratge a l'inversa. Aquell home que ens és cronològicament a tocar el veiem lluny, molt lluny. En cinquanta anys Catalunya ha viscut prop de dos segles, lliberant-se, per dir-ho així, de les consecutives angúnies ideològiques que de Rousseau ençà han vingut turmentant el món. En cinquanta anys Catalunya ha degut renovar l'idioma propi, adulterat per més de tres centúries de degeneració ètnica, relligant-lo en un admirable esforç amb la tradició clàssica de l'anomenat període nacional de la nostra literatura. L'obra verdagueriana queda, doncs, per-

duda dins aquest mig segle estiragassat tant per l'especial posició d'esperit del seu autor, que empeltava el romanticisme de l'època amb un misticisme fàcil i optimista, com per l'estat provisional de l'idioma que ell mateix renovà. Però les mateixes renovacions que ell portava a l'idioma s'adulteraven al contacte d'una influència castellana que tan aviat venia del romancer, com dels místics del segle XVI com, més vagament, dels seus contemporanis.

Però en mig de tot això, a desgrat d'aquesta posició difícil, sorgí entre tothom i quedà una fita perquè fou un instrument gairebé inconscient de la raça que ja pugnava per seguir el corrent nacionalista que la revolució francesa havia desencadenat. Verdaguer tenia l'instint nacional malgrat del seu espanyolisme superficial d'almoïner ortodox a la senyoria palatina. Estimava la llegenda, sabia furgar per munts i planes fins a trobar un mot o una rondalla, com qui cerca una herba o una pedra. Tenia el do de viure al marge de la Naturalesa sense torbació, més amb curiositat de col·leccionista, que no amb docilitat de romàntic, però sempre entrant tan sols allà on podia entrar, i encara amb els ulls mig clucs per no perdre l'ambient literari que ell es duia preparat en l'esperit.

Aquesta preparació d'esperit la tenia en tot. Per això la seva poesia cansa a la fi, no té matisos. És un rajolí inestroncable, sempre igualment fi, sempre igualment sonor, sempre igualment fresc. Potser

A En Manuel Mola y Fontanals

CEBRE MONTANYESA

Un pagès de Prindegores
pel correu de Vilafranca
de les messes d'aquest any
li'n remet aquesta garba
de canyas d'altres en to gra
men del camp seu en la palla

Jacinto Verdagner J. V.

Autògraf d'En Verdagner.

d'aquí un segle no cansarà tant, perque ara estem en una posició semblant a la dels clàssics del segle d'or francès davant dels poetes de la Plèiade, Ronsard inclús: els embafava tanta tendresa i tanta suavitat i tanta frescor. Qui sab si d'aquí alguns anys, quan las el món català de l'agitació mental del post-simbolisme que ara va a triomfar, cerqui un antídot, caurà sobre la poesia de Verdaguer, i s'hi enternirà com ens enterniem nosaltres amb Ronsard per desintoxicar-nos de Baudelaire i de Verlaine.

Verdaguer té però un mèrit obscur que les generacions literàries que l'han seguit de prop li hauran d'agrair sempre. Resumir en la seva poesia totes les imatges que des de la clausura del nostre període nacional literari s'havien posat en circulació. Espanya i França passaren durant la nostra modorria èpoques brillants en les quals la literatura adquirí proporcions aterrades, tant per la quantitat d'escriptors com per la follia preciosista que en alguns moments s'ensenyorí de la gent intel·ligent. Verdaguer, doncs, quan recollí l'estre caigut dels nostres clàssics tenia ja l'experiència del barroquisme literari que a Catalunya tingué la casolana manifestació del Rector de Vallfogona. Mentre s'incorporava el cabal de metàfores vigents, aturava el perill d'un nou divuit català, a la qual cosa li ajudava també una certa timidesa d'expressió, una mica acostumada i aquella tendresa impertorbable que era un sedàs infal·lible per no caure en el preciosisme. Quan morí, doncs, Verda-

guer, la poesia a Catalunya quedava gairebé inèdita i els poetes podien crear. Car l'autor del «Dietari d'un Pelegrí a Terra Santa», més que un poeta, era un excellent prosista.

Aquest fou Verdaguer i no el de l'«Atlàntida», el pitjor poema potser que ell hagués escrit.

MARC FERRER.

Solem enganyar-nos sobre això que anomenem la vocació. La vocació ens arriba del passat, no del futur. No és l'apel·lació obscura de les obres a fer, sinò el vincle de dolça fatalitat que uneix l'home amb les obres fetes.

XENIUS

NIT

*S'alça un airol misteriós
al mig del clos de muntanyes;
hi ha un cel moll encelístiat
damunt de la negró isarda.
Com sou aturats estels
dalt d'aquesta vall tan alta!*

*Sento el ròssec cantadó
d'aquelles canals de l'aigua
que al sol viu giravoltar
més blanca que llet colada.*

*Hi ha una ombra en el prat rodó,
una ombra viva aturada:
és el pollí llatzerat
que el dolor tingui una imatge.*

*I sota el mur eternal
aquella ermita aclofada,*

*blanca ermita de Sant Gil
en l'ombra congesta pàl·lida.*

*Blanca ermita de Sant Gil
humil sota les muntanyes,
aconhorta'ns del sentit
de la grandesa que esglaia.*

*I tu, airol misteriós,
alè pur i fredor casta,
fon-te amb la sang del meu cos
per divina temperança,
que demà a encesa de llums
serem a la terra baixa.*

JOSEP LLEONART.

Núria-agost de 1916.

L'ABREDA

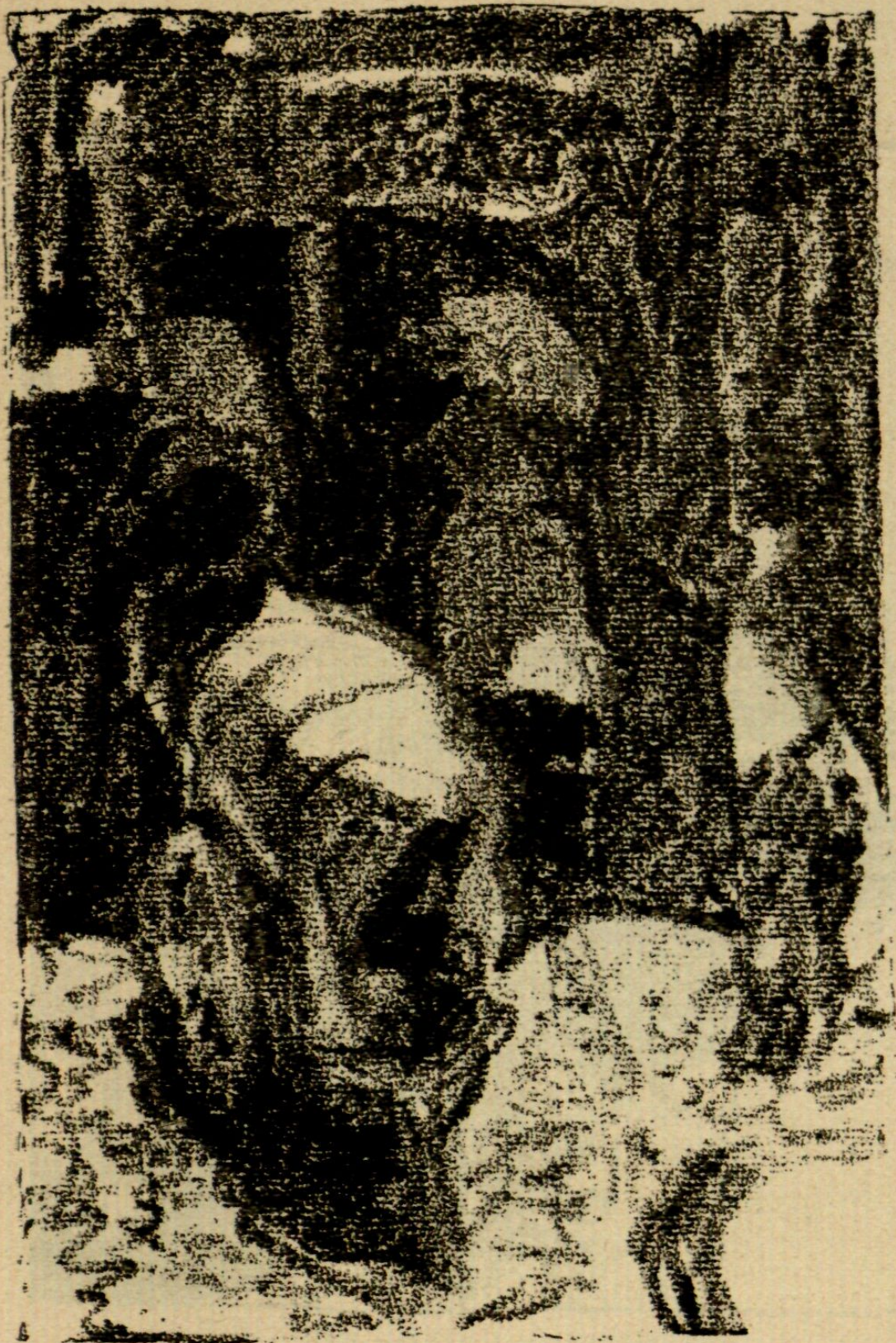
*Dins la via de pols catifada,
on els arbres hi són en camí,
aturats, però en llarga parada,
que els ha fet estimar-se i morí,*

*ha arribat la ventada llunyana,
i llurs branques es besen, tremint.
Una veu s'ha aixecat en la plana:
la remor del fullam, perculdint.*

*I aquest clam, ara sembla d'angoixa,
o la mar fluctuant en el pla,
uns moments, com l'ocella que amoixa
els seus fills, fins la calma tornâ.*

*Tenen molt del repòs i la guerra,
són humans, amb l'esprit com un vel,
aquells arbres fermats a la terra
amb els braços alçats cap al cel!*

MERCÈ VILA REVENTÓS.

Francesc Gimeno. — *Dibuix.*

Joan Colom. — Dibuix.

QUIN SENTIMENT, SENYOR...

*Quin sentiment, Senyor, m'ha dut a Vós,
que caic a vostres peus com pedra morta,
l'encant d'aqueixa llum dolça i somorta
o la fosca que us torna més afrós?*

*Aqueixa hora que ungeix tota la Seu
d'una unció de llums tan beneïdes,
que les pedres recorden les ferides
cruents del vostre cos clavat en creu?*

*La fosca de la nit, ara imminent,
que va ennegrint la vostra cabellera
i enfervorint la gent qui en Vós espera
i avivant més el flam del ciri ardent?*

*Sia, Senyor, la llum o la foscor,
mes avui vostres llagues sangonentes
les he besat ulls closos i a paupentes,
que feien més feresa que dolor.*

*Que en aqueixa hora sento, bon Jesús,
que el vostre cos gelat de la nuesa
va penetrant-me amb una gran dolcesa
i amb la suavitat d'un oli efús.*

*Ara començo de sentir com són
aqueixes vostres llaques tan obertes,
ara revisc vostres dolors sofertes
per a endolcir le grans dolors del món.*

*Que us visc, tal com sou Vós, adintre meu
i espatlla avall ja em cau vostra crinera
i sagna el meu costat la sang darrera
i és el meu cos el cos del Fill de Déu.*

*Mes, vostra Passió damunt de mi
sento tan viva i nua i tan cruenta,
que no sé si em don goig o m'aturmenta
si em decanta a pecar o a penedir.*

*Si és la mateixa passió roent
que em duu a besar les vostres mans clavades
la que em porta al pecat altres vegades,
d'un buf d'ira apagueu-la ja clement.*

*I vindré a vostres peus com aquests mils
de gents qui us ofereixen bo i colltortes
llurs vides i us diré les coses mortes
que us diuen els senzills i els més humils.*

*I si encara em sobtés la passió
tan devota a l'ensem i tan impura
confoneu-me, Senyor, en la grisô
dels híbrids i d'aqueixa gent tan pura
que no hagué mai pecat, ni hagué dolô,
ni sapigué de goig, ni de tortura.*

V. GASSOL

VELL

*L'emblema
de l'home de demà,
serà,
no en dubto, el meu anatema
a tot ço vell:*

*«PESEM PER COMTE NOSTRE EL VELL VALOR
QUE ÉS SOSPITÓS PEL SOL FET D'ÉSSER VELL.»*

JOSEP MILLÁS.

EMILI VILANOVA

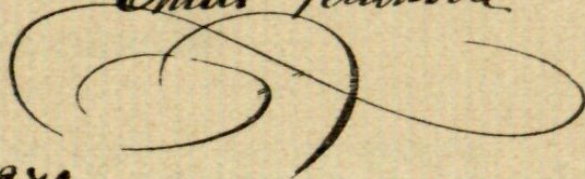
De les moltes i moltes obres teatrals, tragèdies, drames, comèdies i obres en un acte, que volten al voltant de la figura del fundador del teatre català, les obres de l'Emili Vilanova són les úniques que es podrien tornar a representar al costat de les obres escollides d'En Pitarra, si les empreses vulguessin dedicar un tribut d'homenatge al difunt teatre català, que ara volen ressuscitar costi el que costi.

Catalunya en general i Barcelona en particular, podrien trobar en el geni de l'Emili Vilanova quelcom que demostraria que la sang que corra per les venes del teatre català de la primera època, és digne de l'immortalitat per la gràcia de la concepció, l'excel·lència de l'execució i la fortalesa de la realització. Naturalment que fora de Barcelona i sobretot fora de Catalunya el teatre d'En Vilanova perd ben bé un cinquanta per cent per no dir un setanta o un vuitanta, però estem segurs que no solament agradaria, sinó que sobtaria a tothom o a més de quatre que no

Jr Frederic Soler.
Barcelona.

Molt Senyor Meu y estimat Amich:
Gracias tant per la felicitació que m'
toca al cor y m'ha humilitat los
vlls. vobz, mag haguera pogut la
meua ^{conveir a per me} Ambicio Creure que un dia lo
privetjat d'ingeni honra de Catalunya,
que jo veureu y aplaudir — y també de-
fensave qua sentre Criticar la, deba, obri-
pogues venir a estrenyen la ma y
dirme afectuosa y ~~Amich~~ Amich. Caldria dirlo
mes, per ponderar sense afectació lo
que ra commolihen aquesta quatre moti
de lletre que vostó m'envia.

Ta sap que Ara Com. Sempre, te un
Amich en lo seu Donador afectuosa
Emili Vilanova

1/2 de Mars de 1879

Autògraf d'Emili Vilanova. — Lletre a Frederic Soler.

es pensen o noes recorden de la frescor immortal que tenen les escenes de les obres de l'Emili Vilanova, i l'empresa que es decidís a representar-les potser no s'hi faria rica ni hi faria la primera pesseta, però s'emportaria la palma de la bona voluntat en servei als aficionats a l'art de bona llei i l'agraïment de tots els que ens interessem per les glòries catalanes.

Nosaltres, des de la nostra modesta esfera i convidats a escriure quatre ratlles en aquest ALMANAC, que és l'almanac de *La Revista*, tenim l'honor de proposar a les empreses teatrals que avui tenen teatre obert que es recordin de l'Emili Vilanova i es dignin tenir esment de la nostra proposició, i així tot Barcelona es podrà fer càrrec que l'Emili Vilanova valia tant or com pesava i que cantant i escrivint sobre els temes que corrien pels carrers de Barcelona, demostrava que era un escriptor molt capaç de tenir concepcions veritablement excelses, encara que sembli que no pugui ésser.

FRANCESC PUJOLS.

Es en el somriure de l'Ironia que es redimeix la nàusea de la Cicuta.

XENIUS

LA POSSESSIO

*Posseir, posseir! Quina frisança
amb un desig l'altre desig avui
empeny, que no conec la trasmudança
d'ara amb ahir i ja ni sé què vull?*

*Com l'arbre immòbil arrelat a terra,
em sento immòbil; però de l'arrel
munta la saba, i, si el desig m'aferra,
també em fa créixer mesurant el cel.*

*Posseir, posseir! Oberts els braços,
com dues branques, la possessió
àvids reclamen; i sols reben, lassos,
ventades sense dominació.*

*I encara creix la vida i no es detura.
Passen els vents, i no han deixat trepig.
Dintre la terra es fa l'arrel més dura.
Passen els vents i resta el meu desig.*

*S'acorda amb el brancam la melodia
ampla i sonora del gran cel madur.
Possessió: Com l'arbre jo voldria
que dins la nit fos l'harmonia tu.*

*I el secret de la nit que fos mon ànima.
guspira de l'amor fosa en l'esclat
de la possessió de la vostr'ànima,
Amor que governeu l'Eternitat.*

J. M. LÓPEZ-PICÓ.

Domènec Carles. — *Estudi per un retrat.*

Francesc Vaireda. — Apunt.

ESTANCES

*Com entre l'estelada fita i parpellejant
neix, travessa i s'apaga, tot en un breu instant,
un punt de claretat, oh estela transitòria!,
sobre la nit serena de la meva memòria
passa un record, escàpol del negre abís on van
les lleus imatges de cada hora peremptòria
que s'esvaïren sense cant.*

*Fou un infant, Amor, i era novell el dia;
el camí ens ajuntà en muda companyia;
el seu pàs era fort, meravellat i igual
pel marge clâ, i no feia de mi gens de cabal;
un revolt me'l furtà, ai reflex d'alegria!...
i recordo les branques al llarg del muredal
cantussejant sobre ma via.*

*Amor, fou un pressagi perquè avui es complís?
Vora del nostre bac s'esmuny l'hora feliç:
inútilment ens hem tingut per iguals d'ella*

*només perquè sa llum besà nostra parpella,
perquè ens rosava el llavi un poc del seu somrís.
Qui sap si romanies, companya estranya i bella,
si ens tudaria el teu encís?*

CARLES RIBA.

Josep Aragay. — *Dibuix.*

CAMINADA NOCTURNA

(Fragment)

*La vila de Montseny és a mitjaire
dels enormes serrats. El camí puja
arran mateix del riu i ses cascades,
pel fons d'aquesta gorja entenebrida.*

*No caminem tant: la nit és nostra.
Del fons de les arbredes invisibles
neix un perfum de molsa i de mullena
que amara poc a poc les vestidures.
Un tros de cel mig-riu entre muntanyes
com una boca virginal; i ens besa,
tènueament, amb la malenconia
de ses llurs eternes.*

CARLES SOLDEVILA.

DIALEGS DE LUCIÀ

ELS AMORS DE LA LLUNA

Afrodita i Se'ene

Afrodita. — Què diuen de tu, Selene? que en arribar a Cària, detures els teus cavalls per atalaiar Endimió qui dorm a cel ras com a bon caçador i que devegades baixes vora d'ell des del mig de la teva cursa?

Selene. — Demàne-ho, Afrodita, al fill teu, qui d'això m'és causa.

Afrodita. — No me'n parlis! Es un desvergonyat. A mi, a la seva mare, quines no men'ha fet, ara forçant-me a baixar a l'Ida per mor d'Anquises el Troià, ara al Líban pel noi assiri, aquell que després feu amable als ulls de Persèfona, privant-me la meitat de l'any del meu estimat. Així és que jo l'he menaçat ja moltes vegades, si no deixa de fer aquestes coses, amb trencar-li fletxes i buirac i retallar-li les ales. Si fins li he donat surses i tot amb la sandàlia. Més ell, qui aleshores

es mostra esporuguit i suplicant, no sé com s'ho fa, que al cap d'una estona tot ho oblida.... I digue'm, és bell Endimió? Això sempre és bona compensació del sofriment.

Selene. — A mi em sembla bellíssim, Afrodita; sobretot, quan havent extès la seva túnica damunt d'una pedra, s'hi ajeu tenint amb el braç esquerre les fletxes que ja li escapen de la mà, mentre el dret qui damunt del cap es doblega, li envolta el rostre de la manera més escaient, i, abandonat a la son, exhala un alè més dolç que l'ambrosia. Es aleshores que jo, en silenci, baixo caminant de puntetes perquè despertant-se no s'esfareeixi... Be prou que ho sabs! Perque tinc de dir-te el demés? El cert és que em moro d'amor.

EL RAPTE D'EUROPA

Zefir i Notus

Zèfir. — No; mai havia vist un seguici tan magnífic en la mar, d'ençà que soc i bufo. Tu no l'has vist o Notus?

Notus. — Quin seguici dius i qui eren els seguidors?

Zèfir. — Delitós espectacle t'has deixat perdre! Tal, com mai més no en veuràs un altre.

Notus. — Vora la mar roja m'estava enfeinat, bufant per aquella part de l'India que és terra costera. No sé res, doncs, del que em dius.

Zèfir. — Al menys, d'Agenor el Sidoni, n'has sentit a dir?

Notus. — Sí, el pare d'Europa. Què?

Zèfir. — Es d'ella mateixa que voldria parlar-te.

Notus. — No vols dir-me que Zeus, fa molt, és enamorat de la noia? Això hi ha força temps que vaig saber-ho.

Zèfir. — Puix ne sabs l'amor, escolten les conseqüències. Europa era baixada a la platja per jugar-hi, duent les seves companyes, quan Zeus, sota apariència de brau es barrejà amb els jocs d'elles. La seva figura era formosíssima, puix era totalment blanc, amb les banyes bellament retorçudes i mansa la mirada. Ell també saltava per la platja i remugava tan dolçament, que Europa gosa pujar-li al damunt. Tan bon punt ho havia fet, Zeus posant-se a córrer, prengué embranzida mar endins. Ella esglaiadíssima, amb la mà esquerra s'aguantava a una banya per no relliscar, mentre amb l'altre mà retenia el vel que el vent agitava.

Notus. — Delitós i amorós espectacle has vist, o *Zèfir*; Zeus nadant i duent la seva estimada.

Zèfir. — I encara més delitós el que vingué tot seguit, o *Notus*. La mar, esdevingué sense ones immediatament, puix sobrevenint una gran calma la féu mostrar tota llisa; nosaltres, aquietats, només fèiem que mirar el que passava i anàvem seguint. Els amors arran de la mar, tant, que a vegades se mullaven en l'aigua les puntes dels peus, portant els flambells en-

cesos, cantaven ensems l'himne de nocés; les Nereides sorgien montant dofins i, mig nues gairebé totes, aplaudien; la raça dels Tritons i si algú altre ésser marítim hi havia que no tingués apariència horrible dansaven alentorn de la donzella. El mateix Poseidó damunt son car, duent al costat Amfitrite, guiava, obrint camí al seu germà qui nedava. I, per damunt de tots, Afrodita que dos Tritons portaven reclinada en la seva conca, vessava damunt la núvia tota mena de flors. Això anà passant de Fenícia fins a Creta. Totjust arribat en aquesta illa, el brau desaparegué del tot, i Zeus, conduint-la a la cova de Dicteu, prengué per la mà Europa tota ruborosa i amb els ulls baixos; que ja sabia ella perque allí era portada. Nosaltres, aleshores, caient dispersats damunt la mar, qui per una banda, qui per un altra, l'hem tota esvalotada.

Notus. — Quin espectacle, Zèfir benaurat. Jo mentres tant només veia grifons, elefants i homes negres.

Tr. del grec per J. FARRAN I MAYORAL.

UN CRIT DE MERCAT

de l'infantament meravellós XXXI
de Schalararada Un crit de mercat. Op. I. no. 9

Handwritten musical score for 'Un crit de mercat'. The score is written on ten systems of staves, each with a vocal line and a piano accompaniment line. The music is in a key with one sharp (F#) and a 3/4 time signature. The lyrics are written below the vocal line. The score includes various musical notations such as notes, rests, and dynamic markings. The lyrics are: 'Cançons de vi - dre seta piss d'ai - re no - ra - tres de cris - tall Molt expr. Ompliu's d'ai - aua qui us fan cançons de cristall'. The score ends with a double bar line and a fermata over the final note.

Handwritten musical score for voice and piano. The score consists of six systems of staves. The first system includes the lyrics "xaplan: rân" and "Com jo - zum". The second system includes "Espu. ma. di. te". The third system includes "drei cris - tall" and "Com". The fourth system includes "i allargant tot lo possible" and "ets pto pos - tes no -". The fifth system includes "mult fig". The score is written in a historical style with various musical notations and dynamic markings.

ROBERT GERHARD.

CANÇÓ DE SUBURBI

*M'estimo l'horta escanyolida,
que de la fàbrica es ressent,
i em plau voltar la meva vida
d'aquest paisatge indiferent.*

*I em plau l'estona virolada
gent d'amanida i berenar.
Una donzella espitragada
i una cançó que fa plorar.*

*I l'home humil que a l'aire ensenya
un front valent, i un ull esclau,
i va amb la gorra i l'espardenya,
i el farcellet i el vestit blau.*

*Aquí jo veig que el món se m'obre,
fred i terrible com la mort:
I és tan mesquina, i és tan pobre
la campaneta del meu cor!*

*Dels llagoters fuig la corrua
i en el meu rostre no hi ha vel,
i em puc mirar l'ànima nua
sense cap mica de recel.*

*Estimo l'horta desolada;
el presseguê ensopit que es mor,
i l'arengada platejada,
porró de sang, tomàquet d'or.*

*Jo vaig seguint la vostra dèria
homes extranys de bones dents,
que tornareu a la misèria
una miqueta més contents.*

*Durin els mals, durin les penes,
llàgrima, rosa, perla i bes;
duri aquest cor i aquestes venes,
duri aquest ull que no veu res!*

*Vestit encès que el goig estripa,
dansa per mi! Home lleial,
vina, fumem la nostra pipa
damunt de l'herba virginal.*

*Digue'm les vives meravelles
del teu treball, del teu turment.
Sota el concert de les estrelles
anem fumant tranquilament.*

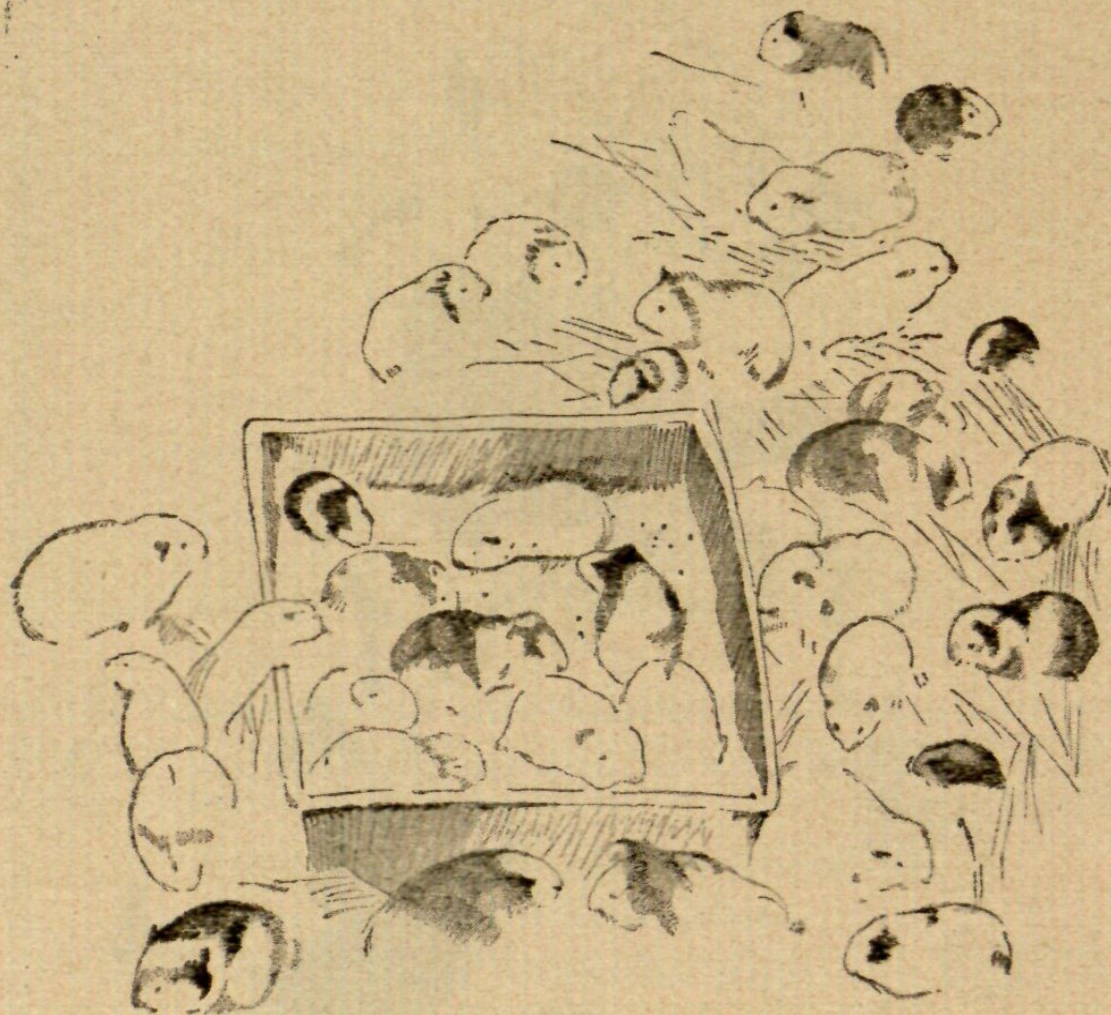
JOSEP MARIA DE SAGARRA.

30 agost 1917.

Babel

Xavier Nogués. — *La Catalunya pintoresca: Gastar fums.*

y - y l o o o

Pere Inglada. — *Dibuix.*

ABRIL

*A l'abril, sobre el blau de la carena,
cavalquen els gran núvols solellats
i lluu sota la volta ampla i serena
la verda escampadissa dels sembrats.*

*Passen a vols cantant les ocellades,
i l'arbre riu escabellat al vent.
Damunt les comes finament rosades
hi passa un tremolor de cos vivent.*

*Ara és el temps de fer aquell viatge,
camins enllà sota la clara llum,
vivint de la dolçura del paisatge
com els ocells que el volen pel damunt.*

*I fondre's en la clara simfonia
del verd dels camps com una nota més,
i ésser la veu d'aquesta melodia
per sempre més...*

JOAQUIM FOLCH I TORRES.

CANT A LA SOLITUD

*Oh, solitud, amiga flonja i vaga:
mai com ara t'havia conegut;
et creia ensuperbida, i ets manyaga;
quan tots se'n van, tu restes, solitud.*

*Ets l'oblidada aimia, qui ens espera,
humil i generosa, en el seu dol,
i quan, exhausta, mor nostra quimera,
ens dóna sa carícia de consol.*

*De tu vaig allunyar-me una hora impia
en què trobí migrat el teu enclòs;
a tu he tornat, però, quan en ma via
res no em donava el benaurat repòs.*

*M'has dat acolliment en els teus braços
i m'has bressat com un infant petit,
i has esvaït les petges que mos passos
deixaren per les vies del neguit.*

*I en ta vida abnegada, sempre guardes
el ritme que segueix la meua vida:
si só joiós, joiosament m'esguardes;
quan era trist, amb mi t'ets entristida.*

*Mes la teua bellesa taciturna
no haurà passat debades per mon cor:
sempre hi resplendirà, com una espurna
de claror guiadora, ton record.*

*I encara que sigui ma futura via
plena de companyia i de brogit,
jo tornaré a ta vora, cada dia,
a omplir de ton amor mon esperit.*

*I si una altra estimada a mi s'atança,
— me la serves encara, joventut? —
de nostre goig o nostra malaaurança
no en tinguis gelosia, solitud.*

*Què hi fa que en altra sina el cap reclini?
Què hi fa que sigui d'altres un moment?
Tu saps que, quan aquesta vida fini,
a tu seré donat, eternament.*

FERRAN SOLDEVILA.

EL DR. TORRAS I BAGES

«El Bisbe de Vich». Al conjur d'aquestes paraules, apar als nostres ulls la figura macissa, d'un repòs ple de pensament, del Dr. Torras. Figura, no d'un bisbe, sinó *del Bisbe*, del qui fou i, mort i tot, segueix essent insubstituïblement, el Bisbe de Catalunya. Amb ell s'és trasportada a l'eternitat la seu de Vich, elevada per ell a la dignitat patriarcal.

«Recordeu-vos de la pedrera d'on haveu estats tallats.» La fidelitat a aquest lema, que ell va gravar damunt el pòrtic del Panteó bastit per la seva mà als qui encarnaren en l'història el nostre geni intel·lectual, fa la grandesa i el caràcter ensems del Bisbe Torras.

Tota la seva obra apar vinculada a la terra nostra, i per això és tan humana. Menyspreador de tòpics i d'abstraccions llibresques, el seu esperit arrelà en l'entranya viva de Catalunya, i per això mateix hi ha en son verb aquest sentit universal i fecund.

Tot el gran riu de la tradició catalana amarà les

+

Per Nadal.

cada vesella i son corral.

Las tristes larras al sentir de las palabras fijas se dirigen als seus habituales lectores al to ven del afecte, que naturalmente ^{se en-ga-dra al lector} ~~excita~~ active los que tienen unas metexas ideas y aspiraciones sobre lo que ha d'esser la societat dels homes sobre la terra. El puig que sovint talon sent que'l por lo sistema social mes que cap d'altre fomenta lo malament natural dels homes, endotera las rebanses de classe i classe y te la forma de devoció de que la familia sia com lo evangelij, lo ymo men i, com dirhen los positivistes, la celia perpetua de tot lo cor social, no poden pasar lo dia en que tot lo mon civilizat recorda lo Naixement de Jesu-rist sans fer memoria de la analogia feta entre la forma de vida humana, en l'ordre public, que nos es tres defensam, y la que vingne i annunciar aquell qui volgué que f'era Naixement f'era publicat el cost de gloria a' Deu en las alturas y por en la terra als homes de bona voluntat.

Las familias en tot diada fortifican los vincles afectuosos que naixen entre si als individus que las componen

Autògraf de Josep Torras i Bages. — Fragment
d'una pastoral.

rels i nodrí de sava abundant les branques d'aquell arbre, de fort socam i d'aspre i sanitós fullatge.

Sobre frèvols canyars moguts a tots els vents, feu sentir la remor serena d'un vent d'eternitat, on els meteors dels temps novells semblaven absorbir-se.

Al seu aixopluc és nada la nostra església nacional, i és encara la seva ombra augusta de patriarca la més eficaç tutela de l'esperit cristià de Catalunya qui pugna, solidaritzat amb totes les nostres forces renovadores, per desfer-se de la ficció enemiga i sense virtut qui vol suplantar-lo.

MIQUEL FERRÀ

Cal menjar a l'anglesa, que no sembla que mengin.

Cal pensar a la francesa, que no sembla que pensin.

Cal estimar a l'alemana, que no sembla que dormin junts.

XENIUS

CREPUSCLE DE TARDOR

*La tarda, quieta, mor.
Els plàtans de la devesa
fan un sol or del seu or
i l'or de la posta encesa.*

*De tots ells (sembla que frissa
cad'arbre per fer-se un cant)
s'escampa la xerradissa
de tants ocells com hi han.*

*Quina divina mudança
les coses a la Tardor!
Sembla que tot va daurant-se
perquè ens sembli als ulls millor.*

*Guaito, atònit, la contrada:
no sé si és un vell tapís
o la visió insospitada
d'un ensomni fonedís.*

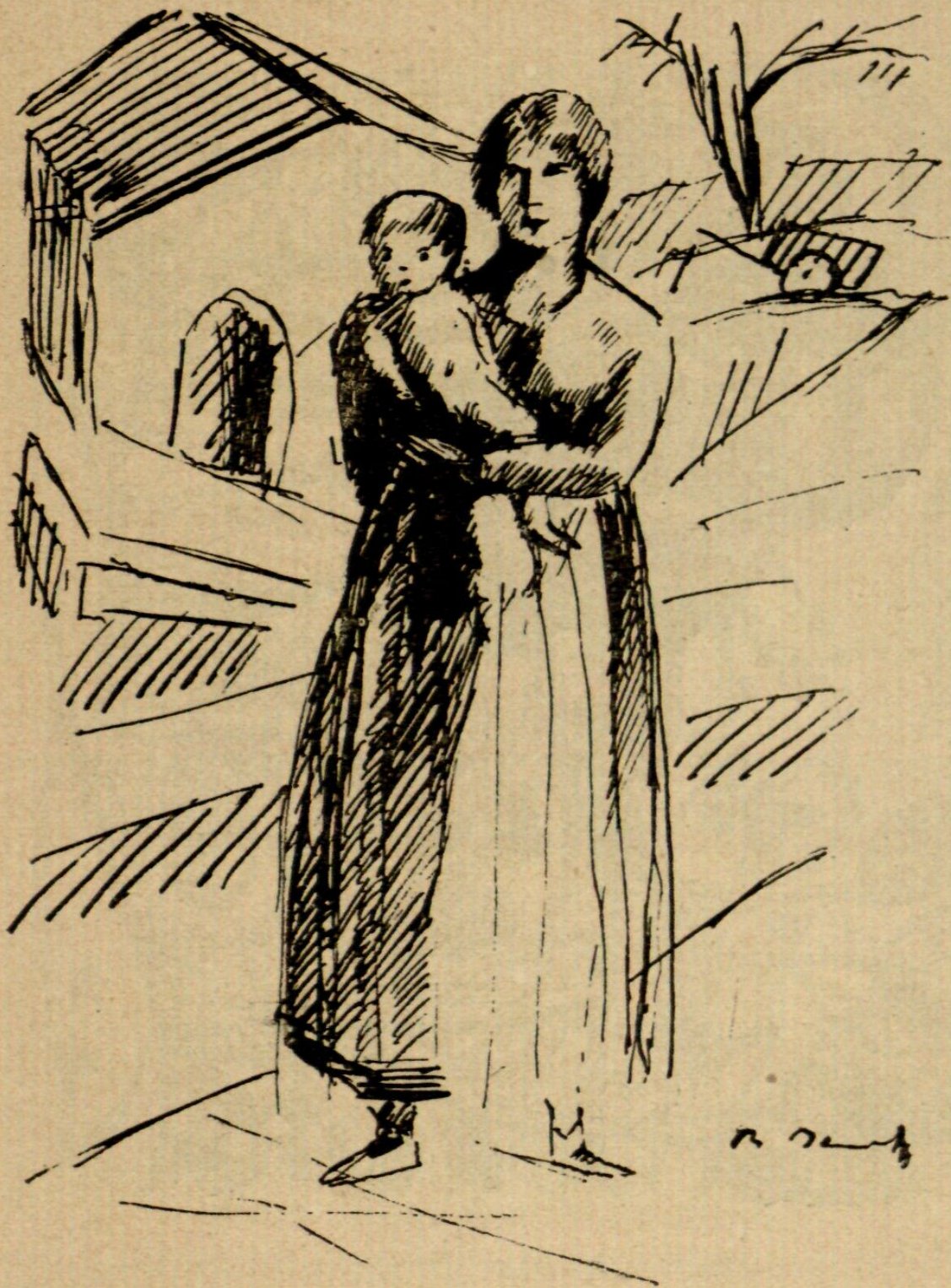
*I em dic, absort: d'on venia,
on és, què soc i perquè?
No sé de mi ni de re:
dins l'hora jo em diluïa.*

*L'espai és orfe de vent.
Tot calla i s'immobilitza.
Dorm la llum. Sembla talment
que la posta s'eternitza...*

*Mes ara em trobo de nou;
la pau de l'hora és malmesa.
El vent, de sobte, commou
els plàtans de la devesa.*

*I ara d'il·lusió despulla's
el meu seny: del vent rebel
cauen per terra les fulles
i els ocells volen pel cel*

JOAN ARÚS.

Rafel Benet. — *Dibuix.*

Jaume Guàrdia. — Dibuitx.

L'ALTA LLIBERTAT

*Senyor, perquè a mi em donàveu
aquest gran contentament?
Si arreu és doló i lament,
perquè a mi sola em triàveu?*

*Vénen a mi els meus germans
duent-me tots una queixa;
i dubto de mi mateixa,
i em trobo sola entre tants.*

*Tots han perdut o voldrien
el que no poden havê,
i jo, Senyor, no vull re:
com mai ells ho capirien?*

*«Ets insensible, no tens
— diuen — cap dret de ser lliure.»
I jo els responc: «Jo vull viure
a mercè de tots els vents:*

*si el mestral em fueiteja,
me'n faig honor de lluitar;
quan el garbí em ve a besar
tot el sentit s'hi rabeja.»*

*I jo sé que em vindrà a occir
un vent entre les ventades,
que no m'ho dèieu debades
Vós, Senyor del meu morir.*

*I és perxò que cada dia
gusto de l'hora a plerei,
sense mica de calfred
ni por del mal que vindria.*

*(També dintre del dolor
hi ha la son lliberadora,
i aquella cosa que fóra
dolça, no fos el dolor.)*

*Perquè el món és cosa bella
si es mira amb ull amorós;
doneu-los ulls, Bondadós,
i una oberta finestrella.*

*Vulgueu-los amorosir,
que, si bé d'amor calia,
la meitat jo els donaria
del que em donàveu a mi.*

CLEMENTINA ARDERIU.

LA SIMPATIA D'EN MARAGALL

Està per a complir-se el sisè aniversari de la mort d'aquell home tan estimat que es digué Joan Maragall. Passen els anys i el buit que deixà aquell home, entre nosaltres no solament roman, sinó que es fa cada any més pregon, més ineluctable, més desolador. ¿Què tenia aquell home que va deixar un tal rastre de llum en el seu pas sobre la terra, un tal rastre de llum que ara que no el tenim vivent entre nosaltres, ens sembla encara sentir l'encís corprenedor de sa inefable presència? D'ell se pot dir verament que no ha mort entre els que l'han conegut, tan irresistible fou l'atracció d'aquell home que semblava tenir el visatge i tot el cos il·luminat, com una mística llàntia, de la pura claror de l'esperit i que de fet morí la seva mort terrena per no poder resistir la massa violenta reverberació del foc espiritual que portava a dintre.

Hi ha una qualitat trascendental d'En Maragall que per mi explica tota la seva personalitat: la qualitat de la simpatia. I aquesta virtut suprema que

poquíssims homes assoleixen en la seva plenitud, fou la secreta font d'on brollà «aquella meravellosa pau, aquella dolça placidesa, aquella excelsa harmonia i superior unitat de vida» de què ens parla amb tanta d'amor el P. Miquel d'Esplugues en la memorable semblança que ens ha traçat del gran poeta.

Simpatia... Sí; En Maragall era l'home que *patia amb* tot el creat. Per això era la seva una simpatia transcendent, universal. La seva simpatia no era sols una manifestació de la sensibilitat o del sentiment. Era una força que li penetrava tota l'ànima i tot el cos, que li traspuava pels ulls (aquells ulls de dolçor tan profunda), que li regalava pel somrís (aquell somrís que anegava de beatitut tot ço que el voltava), que li tremia en la veu (aquella veu temorencia que semblava portar la vibració d'un enllà o d'un endin: d'intimitat desconeguda).

I a més del cos la simpatia inundava tota l'ànima d'En Maragall i era la Simpatia la que orientava la seva intel·ligència, la que movia la seva voluntat i la que colorava la seva fantasia. I en la immensa irradiació de la seva Simpatia abastava a Déu, als homes i la natura.

Aquesta força de la Simpatia, que amarava com un fluid diví tota la personalitat d'En Maragall, és la clau de la seva meravellosa unitat de vida, en la qual totes les facultats guardaven una harmonia inalterable.

Els tres diferents cercles de la seva simpatia eren

Sant Joan de 1907

Ja les podem fer ben altes
Les fogueres, aquest any;
Cal que brillin lluny, i s'uegin
Aquets focs de Sant Joan.
Cal que s'uegin de València,
De Ponent, de Llevant;
I en faràn també en la serra
Per que s'uegin mes endà,
Que la terra està revolta
Sota el peu dels occitans
I conec que s'en recordin
De l'antiga germanada
Des que fou esquartenada
No s'havia pas vist may
Redreçarse alhora de traç,
Cada un pel seu costat.
; Miracle, gent d'Occitània!
L'esperit d'oc s'hà despertat.
Tot, la passarem en vetlla
Tres nit de Sant Joan.
Tot, la passarem en vetlla
Al voltant dels focs mes alts
Per que s'pudin uns ab altres
Com llengües del Esperit Sant.

Parlaràn de serra en serra,
I de la mes alta als plans
; Vivran, si resplandiran,
Tot encès, de mar a mar
Remembrant els fills en vetlla
Les memories del passat,
Les fiances del perverdol,
I els misteris d'eix atjar
Que fa que 'ls fills d'una mare,
Que 's homes, d'un sol parlar
Tingan els braços enlayre
Tot, athora bracejant,
I el crit d'una sola llengua
S'alsi dels llocs mes distants,
Oruplant els ayes, anecs,
D'un clamor de llibertat

Autògraf de Joan Maragall. — Els focs de Sant Joan.

perfectament concèntriques; i si en ell la visió de Déu produí el Místic, la dels homes el Pensador i la de la natura el Poeta, el Místic, el Poeta i el Pensador eren en ell les tres facetes d'un mateix cristall diamantí, els tres caires d'una indivisible personalitat. I encara l'unitat essencial de la seva Simpatia transcendent es manifestava en la constant actuació simultània de les seves facultats espirituals. En ell la intel·ligència, la sensibilitat, la voluntat i la fantasia actuaven conjuntament. I així com era místic i pensador en sos versos, era també pensador i poeta en la seva adoració a la divinitat, i era poeta i místic en la seva visió de la vida humana.

En Maragall, quant més el temps ens separa d'ell, ens apareix com un ideal perfecte de la unitat espiritual de la personalitat humana. Va caure en la nostra terra per un graciós voler de Déu que no agraïrem mai prou en una època del més greu desequilibri espiritual, en un temps de lluita ardent en què l'ànima individual arrossega la tragèdia d'un irremeiable trossejament. Per això l'estada d'En Maragall entre nosaltres, és d'una exemplaritat extraordinària. La simpatia omnipresent i omniactuant d'En Maragall, la meravellosa unitat del seu viure, ha estat com un cercle de llum divina que ha vingut a embolcar dintre d'una harmonia definitiva tot el drama agitat i punyent de la Catalunya nostra en aquest moment històric. Ningú fora d'ell no podrà realitzar al voltant de la pròpia vida aquella visió

trascendent de la nostra dansa nacional. Ell que per do especial de Déu tenia la perfecta unitat del viure humà, havia d'ésser per força la consciència més alta de la unitat del seu poble.

El més gran elogi que podem fer d'En Maragall és definir-lo com un home d'acció i de pensament tot a l'hora. El seu pensament tenia una essencial virtut energètica en els que el voltaven gràcies al seu do de simpatia universal. La fesomia espiritual d'En Maragall té una pregona semblança, una semblança de germanor amb aquells esperits altíssims que ennobliren el poble alemany en la època inoblidable del *Sturm und Drang*, sobre tot amb aquell excels Herder en el qual veiem manifestar-se el mateix meravellós espectacle d'un viure humà d'esplendorosa unitat. En un i altre trobem al poeta, al místic i al pensador actuant a l'hora; intel·ligència, fantasia, sentiment i voluntat tot fos en la flama d'un viure pur; una força primitiva d'humanitat vessant-se en inestroncable efluvi d'idees per tots els cercles de la vida, negant de llum nova la visió de Déu, de la natura i de l'humanitat. En tots dos trobem la mateixa profunda consciència d'ésser un centre on convergeixen en una harmonia suprema els corrents encontrats de les forces espirituals del seu temps. Aquesta consciència de la posició central de l'esperit d'En Maragall la trobem viva, bategant, en aquella magna visió del reialme pireneic que somnia tenir sota el seu ceptre el trobador enamorat.

Jo seria el rei d'aquí;
reina tu de l'altra banda.
Jo t'aniria a cercar;
tindriem un gran reialme:
el reialme pirenenc,
coronat de neus molt blanques.

I de fet va ésser En Maragall un rei, un rei del jovent català que ell regia i governava amb la graciosa força de la seva Simpatia. Era aquesta mateixa consciència de reialesa, la consciència d'ocupar el punt central d'un cercle vastíssim d'intel·ligències i voluntats la que un dia féu exclamar a Herder en un moment d'alta sinceritat: «I bé; ¿per què no podria jo fundar una bella república per als joves?» Era aquesta mateixa consciència de reialesa que va per acaronar a Herder durant la seva estada en Riga el somni d'aixecar amb la seva activitat d'escriptor la vida social de Rússia a una alta civilització.

Maragall com Herder pertanyen a una època heroica, a una d'aquestes èpoques en què la idea d'una humanitat harmònica, integral és l'aglutinant definitiu de les forces disperses d'una societat en ple drama de la seva nacionalització, la primera espurna de la consciència de la seva unitat fonamental, la primera expressió d'aquesta força de la Simpatia que fa bella la vida damunt la terra... i fa divina l'humanitat.

MANUEL DE MONTOLIU

I MÉS ENLLÀ

*Cantem tots al Senyor, magnificat
en el corcer i en l'home que el regia;
perquè ha vençut la seva fellonia,
i al fons de l'aigua roja els ha negat.*

*El Senyor és la meva fortitud,
omnipotent i gran sobre la terra,
i m'ha untat de l'oli de sa gerra:
s'és fet en els meus dies la Salut.*

*Jo el vull glorificar, perquè Ell és Déu,
i de ses mans, les bèsties eixides;
i infon en tota cosa alè de vides,
i mena els llops selvatges en el freu.*

*Els enemics volien metre'ns por,
i van jurar de fer-nos tots occiure;
i en l'eco de les valls he sentit riure
la rialla de Déu Nostre Senyor.*

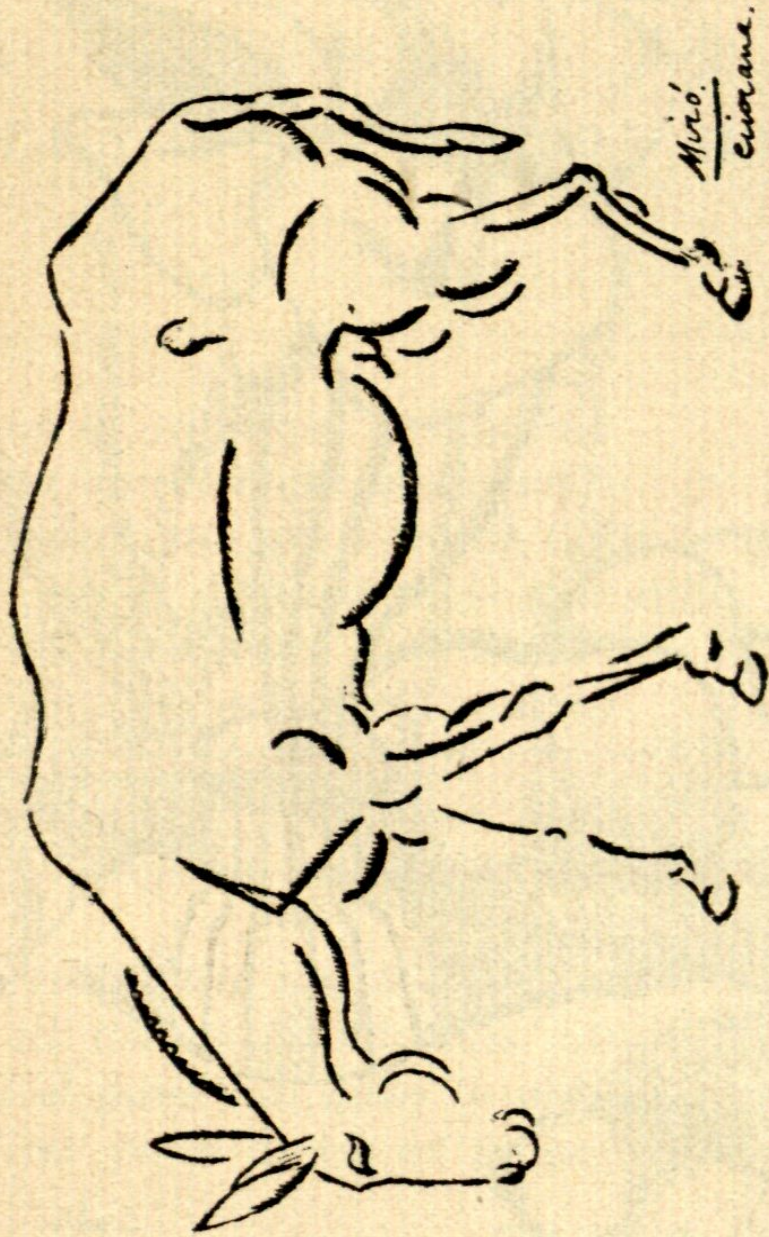
*Car, ¿a on és semblant a Tu en els forts,
qui fas sorgir les deus en els ombracles,
i ornes el cel de signes de miracles,
i fas botre la llengua dels morts?*

*La teva sapiència hem après;
sabudes ara ens són tes meravelles;
tu has fecundat el sí de les donzelles,
i els pobles generaves del no-res.*

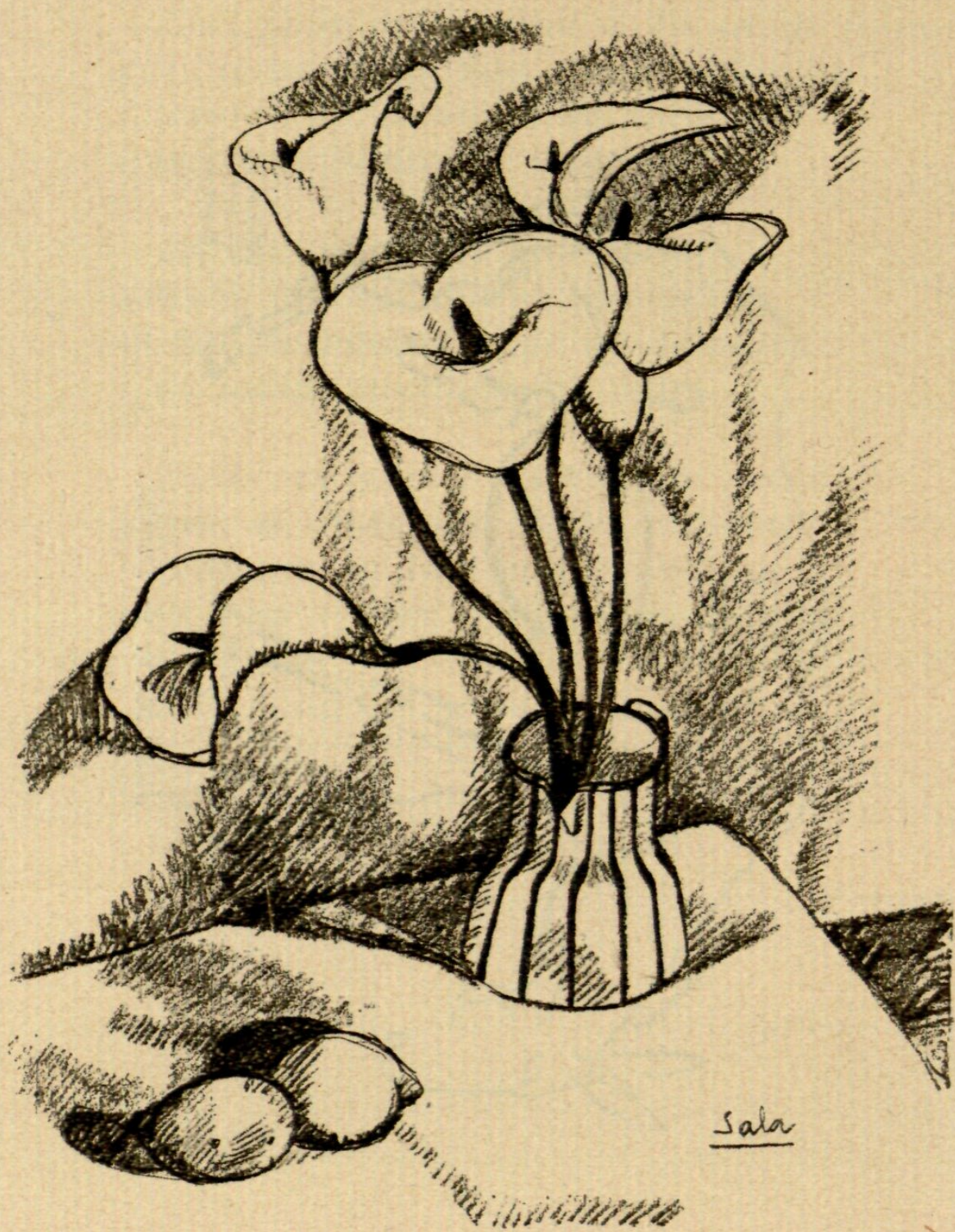
*Sonin els corns i els tímpan enardits;
pugem al capdamunt de les muntanyes,
i exultarem en Déu nostres entranyes,
i els vells bastons ens floriran als dits.*

*I el nostre joi al vent s'escamparà,
fins a bronzir la vinya i la olivera:
Senyor, que ens has revolt la cabellera,
i regnes en l'etern i més enllà.*

LLUIS BERTRAN I PIJOAN.

Joan Miró. — *Dibuix.*

Rafel Sala. — *Natura morta.*

SANTA SIMFOROSA I SOS SET FILLS

*Dona de valor qui la trobaria,
Dona de valor qui la trobarà?
Val molt més que l'or que l'Ofir congria,
més que el diamant de la mar enllà.*

*Simforosa fou lligada a marit;
com un cep fruitós voltà el santuari;
a cada tardor espletà son llit:
en set anys un chor de fills septenari.*

*I creixien tots sots la blava pau
de ses maternals présagues mirades.
Tot el poble diu quan la veu: Mirau
l'oliver gentil de les set tanyades!*

*I de dalt la Creu, diu Jesús: Tinc sed!
Simforosa treu forces més que humanes,
i li dóna el vi de son bell esplet
i li dóna el most de ses set magranes*

*De l'atroç esforç d'infantar pel cel
ses entranyes són totes torturades
com no ho foren quan infantà fidel
pel marit set fills, màrtir set vegades.*

*Dona de dolors, de ton greu dolor,
ara en Paradís, mes no te'n recordes:
com d'un nervi tèns brolla la dolçor,
el turment t'ha fet instrument sonor
Simforosa ardent, Lira de set cordes.*

LLORENÇ RIBER.

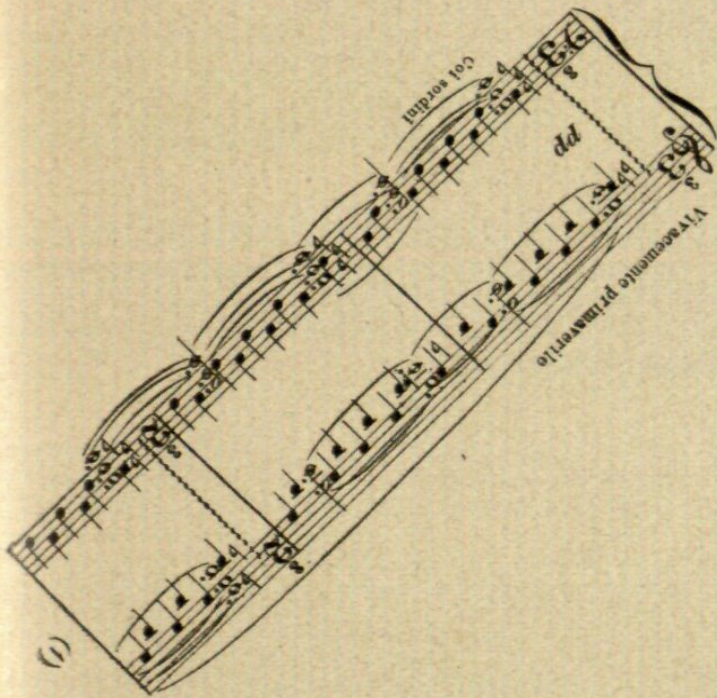
EUFÒRIA

decisions sinòptiques

cos nu al sol

mentol al cor

retall del "Courrier de la Presse"

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

J. - M. JUNOY
Desembre 1917

(1) Balilla Pratella.

BAR

Els plànols de les taules s'entrecreeuen
en múltiples diedres.

Dones en roig, dones en verd, dones en groc.
Una dona en verd beu pippermint amb glas praliné.
Una dona en roig beu Irish-cocktail.
Una dona en groc beu whisky.

Desitjos de protagonisme cartellístic.
Correspondències desesseintianes

Köhl

En una copa de cocktail una palla es decanta i reposa:
a la seva punta hi ha una taca roja de raisin.

Perfums:

Atkinson-Gosnell.
Tay-Guerlain.
Houbigant.

Música:

The happy fox.
Rose and silver.
Cuidado con la pintura!

Whisky:

White horse.
Black and white.
Canadian's.

Les flors als pits i en els búcars
ascendeixen vers l'artificialitat.

Robes a quadros en moviment: *Kaleidoscopia*

DRINK

Torres-García. — Dibujos.

Enric Cristòfol Ricart. — *Gravat al boix.*

EL CINYELL

El teu cinyell és un poema;
cinyell roig, cinyell roig,
cinyell malenconia.
O bella adolescent:
de la frisança del paisatge
lliscant errívol damunt del cinyell
naixia el meu turment.
Totes les flors de la Rambla per tu
— a través del cinyell —
cinyell florit, cinyell florit,
i el bitllet inútil que llencen des d'un tram,
fulla menuda, fulla daurada,
giravolta, giravolta,
frec a frec, a través del cinyell!
amb sa lletra petita, amb son número roig
— a través del cinyell —
tot ampliat, tot fonedís,
però tebi per sempre del contacte:
(cau a terra, encara dansa!

d'un cor se sab que en té racança.)
A través del cinyell
el monyó pelós-vermell d'un faune!
i una pellofa escorradissa
que s'endua un caprici del vent.
A través del cinyell
els botons anacarats d'una dama,
la barba grisa d'un gepic,
el pelut ufanós d'una altra dama
i una folla corrua de plàtans
— a través del cinyell —
estrajent la color del cinyell,
cinyell groc, cinyell groc,
una folla corrua de plàtans
anguniosos dalt d'un carretó
i, frec a frec, a través del cinyell
el pom del meu bastó.

J.-V. FOIX.

ENRIC PRAT DE LA RIBA

Cap d'Any del Mil noucents disset, *La Revista* en celebrava l'adveniment amb un nombre extraordinari, la nostra aportació al qual era assenyalada per algunes pàgines sobre política nacional.

En parlar de com s'era esdevingut el retorn de la consciència nacional catalana, de com, lentament, en la tasca abnegada i obscura dels petits nuclis adés, adés en la comunió d'entusiasmes, era recuperat el vell sentit catalanesc, i una valor nova feia aparició en la cultura universal, dèiem com era simplicisme exagerat el condensar en el moment de naixença d'un partit, en un home, en un moviment popular, aquesta victòria que només per un conjunt d'actes regits en la diversitat pel mateix esperit, en la col·laboració i complementació dins la labor d'edificació pot ésser assolida.

Mes tot seguit, i com en reconeixença d'una tàcita consagració jeràrquica per part de tots els catalans devers aquell qui del daler nostre n'havia feta missió exclusiva, afegíem: «Una voluntat, però, i una alta

intel·ligència té al seu constant servei la causa nacional catalana; un home dotat d'esperit constructiu, refractari a tota mesquinesa, el nom del qual va unit a tota victòria de la incipient civilització catalana; aquell qui ha congriat damunt seu més odis i és, no obstant, per tot nacionalista, per tot català — àdhuc pels qui actuen en els partits més oposats, — polític essencial indiscutible: Enric Prat de la Riba.»

Si escrites aleshores aquestes paraules, pogués ningú veure-hi tara d'exaltació afalagadora per l'home; si emesos els mateixos conceptes alguns temps més tard, podia hom considerar-los apologètica exaltació de la memòria del Mestre qui acabava de mancar-nos; transcrites avui han d'aparèixer alliberades de tota sospita, després que per la mateixa ploma s'ha intentat d'exposar objectivament, llevada tota pecadora intromissió d'autor, els trets culminants de la vida d'aquell qui havíem reconegut polític essencial de la Catalunya nova.

Es en la recerca de dades biogràfiques, en la lectura de les seves obres, en l'examen de la seva actuació, que hem vist remarcada la qualitat prominent d'Enric Prat de la Riba: l'equilibri; aquella facultat que, reconeguda per tot hom, ha fet esdevenir consagrada la frase que el proclamava haver estat el seny ordenador de la nostra vida nacional.

Enric Prat de la Riba fou un creient en la missió d'aristocràcies, un propulsor a Catalunya de nuclis selectes; Prat de la Riba fou al mateix temps lligat

estretament a la terra, ànima senzilla en la simple ànima popular. Enamorat de la ciutat, recerca, però, amb interès la seva ascendència netament pagesa, que fa ascendir al segle XVe. Defugidor de tot espectacle, sistemàticament absent de la congregació de multituds, esperit selecte i a l'ensem que creador d'aristocràcies, dotat de sensibilitat aristocràtica, hom podia, nogensmenys, veure'l un dia, estant el despatx de la Presidència ple de diputats, parlar amablement amb un pagès humil i adreçar-se als presents tot dient-los: veieu aquest home?, és parent meu.

Pensquis i Ethologia

I - L'idea : a) La realitat es reflecteix en una idea. Però

(Cap II) aqueta en les reflexions, treballada constantment

per un escriptor - 1.) Orient / pensis - 2.) fets i fets - 3.) Dels m. tip. 4.) Pensament. 5.) Del contexte amb: Pensar és recordar

(Cap III. II)
 p. 102
 m. m.

b.) Pensos en que, alabara reflexivament, les teories 1.) heies que fan veure la racionalitat

(Cap IV L'eth.
 geogràfica)

tot en la fidelitat de la natura fins a exten al home.

(Cap V L'evol.
 del sent.
 d'any

2.) heies que la fan veure de la voluntat hu.
 manca

c. H. Ethologia

3.) heies de heies

d.

4.) he la formant en l'home real

Autògraf d'Enric Prat de la Riba. — Notes per un llibre en preparació.

Ell era certament orgullós de la tradició democràtica catalana, de les regulacions polítiques de la nostra monarquia medieval que establien la intervenció popular en les Corts Catalanes, admiració que li feia dir: «La història parlamentària de Catalunya és títol d'honor, d'esclat incomparable per a la nostra terra: un intens esperit de llibertat la il·lumina tota, des de les reculades edats en què una assemblea de senyors feudals proclamava la llibertat de camins i mercadeig fins a les primeries del segle XVIII, en què moren les nostres Corts lluitant contra la tirania franco-espanyola» (1). Però aquesta amor al principi de llibertat — que tant li feia amar d'altra banda les nostres institucions jurídiques d'ordre civil — mai no havia estat en ell raó que el determinés a estret cantonalisme; ans considerava greu defecte de la constitució política catalana medieval el federalisme que li imposà la unió amb la corona aragonesa, extès a les contrades de llengua catalana, que feu sempre impossible la plena unitat nacional.

Propugnador de la llibertat individual i de les col·lectives, era no menys fervorós d'aquella participació en l'ordre universal—en el sentit generós i civil que ell la compregué,—que hom anomena imperialisme.

(1) *Corts Catalanes.—Proposicions i Respostes.*—Barcelona, 1906.
— Pàg. 21.

I és aquesta virtut de ponderació que resplendeix en les seves teories jurídiques, reaparició del clar sentit dels nostres civilistes, aquella justesa de criteri que ens fa cars en tanta de manera els seus articles a *La Revista Jurídica de Catalunya*, i les seves obres científiques, en les quals l'home marcadament conservador proposa, per exemple, la participació en el patronat de la casa industrial i en els guanys, de tots aquells qui col·laborin al seu funcionament, i vindica, en dir que la personalitat jurídica de la casa industrial resideix en el patró, el dret que tenen a exercir-la la dona i les persones morals o col·lectives, no admetent, per tant, d'ésser vinculada atenent a l'exclusió per raó de sexe, o en persones únicament individuals.

Però si en l'ordre especulatiu, en la serena vida d'estudi és fàcil d'aconseguir el mesurat raonament; l'alta valor en l'obra d'Enric Prat de la Riba podrem copsar-la en aquella esfera d'activitat que en els darrers anys constituí el seu centre essencial.

Cal només veure en la història que en els nostres dies va elaborant-se, assistir a l'actual renaixement de les nacionalitats, sentir l'aire de revolta que les agita, veure com els homes qui menen aquests moviments prenen el caient de cabdills guerrers i d'herois primitius, i considerar al mateix temps l'especial situació de Catalunya en els anys que, per glòria d'ella, visqué Prat de la Riba. Freturosa la pàtria nostra de la llibertat, com les altres nacions redivives, en lluita

constant per aquesta llibertat, trasmuda's de la categoria de nació opresa a rectora de nacions, mentre el vell sistema perdura, mentre s'accentua i se li imposa el règim centralista, mentre les velles formes serveixen ja exclusivament per a encobrir les noves realitats que van elaborant-se i que malgrat la contenció obstinada del fre oficial, pugnen vivament i s'imposen.

D'aquesta tasca d'alta passió, entre les aspiracions bategants, Prat de la Riba n'assumeix la direcció capital. I l'home que és ressò magnífic de la idealitat conjunta, que vibra el seu esperit i és posseït de pur entusiasme, acompleix la seva missió de l'elegant manera com pogués fer-ho el cap d'un Estat en plena normal actuació, d'un Estat que vetllés per ell tota una tradició política consagrada pels segles.

Aquest home sereníssim, format en plena dominació romàntica i en una terra en la qual es debatten les forces més antogòniques: nacionalisme incipient i terrorisme desvastador, patriotisme i nivellador internacionalisme, sabé crear en tasca d'alt governament, sabé definir. Tot realitzant obra tangible, plasmant la Catalunya d'avui, enriqueí la nació amb un llibre que és la més segura fermança del seu esdevenidor.

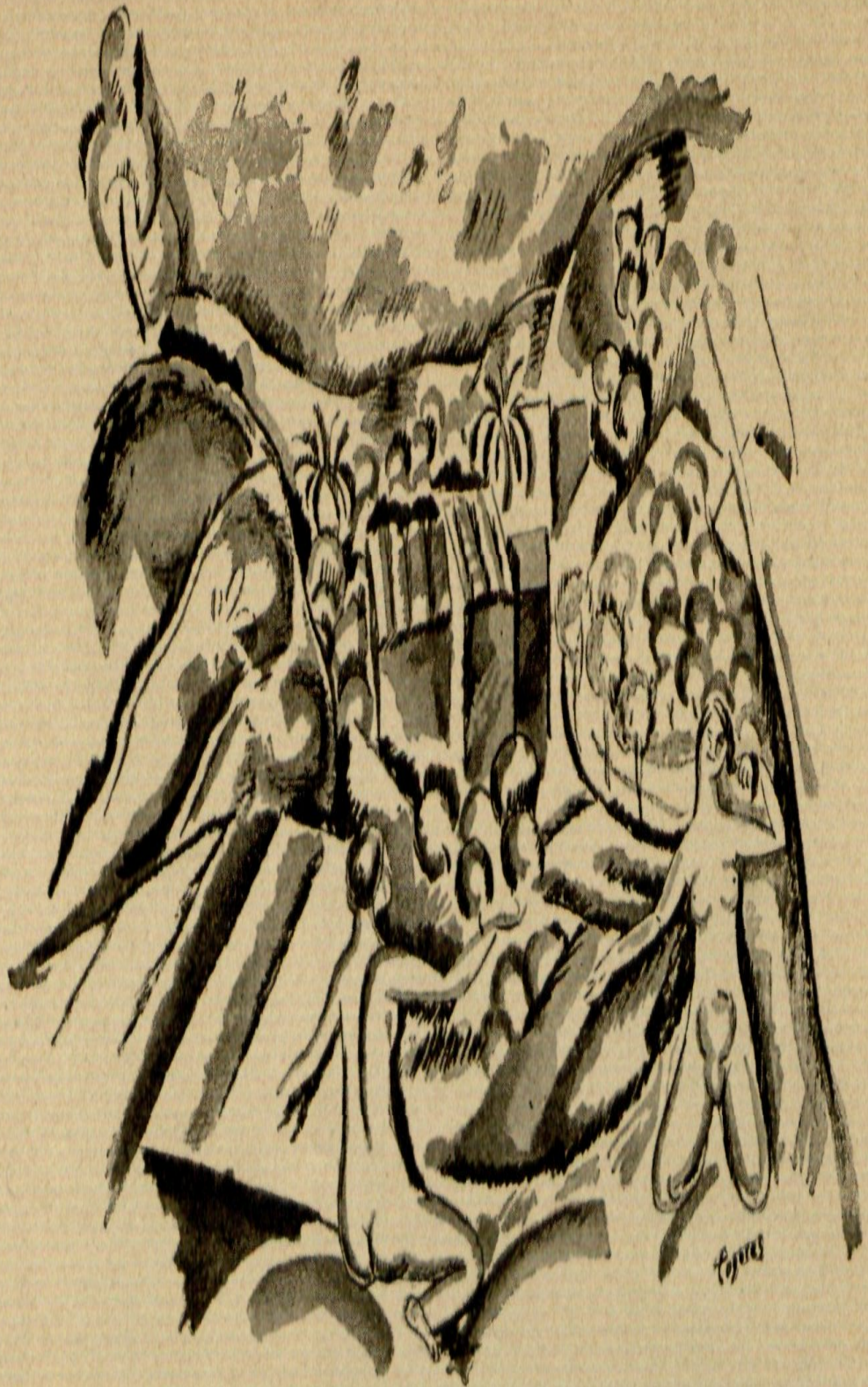
MARTI ESTEVE.

AQUESTA NIT

No hi ha nit d'orient com la nit que ara ens colga.
Ja no sé si el meu cos entre màrfeques folga
o si és dalt que somica gotes vives de llum
dins un trèmul estel que tot sol es consum.
També fóra potser una cuca perduda,
cantadissa i poruga, recelosa i menuda,
o el vent capriciós que ara plora, ara riu,
relliscant pel cristall argentífer del riu.
Potser fóra la lluna que dins l'aigua s'agita:
ara em veig dins el gore tota blanca i petita,
i un metàl·lic ressò mig de llauna i d'argent
faig, al moure's les ones dibuixades pel vent.
No hi ha com ser un gran arbre vigilant vora el marge:
tinc el cos aspre, com si sigués fet de sarja,
i un plomall que es belluga i una soca eternal:
no hi ha orgull com l'orgull d'aquest arbre tan alt;
vull dormir, mes no puc per excés de tendresa:
tinc la copa d'ocells adormits tota estesa,
i llur son vellò dret contra el vent enemic:

*de sentir-me tan bo entre llàgrimes ric.
Potser fóra millor aquest gorc d'aigua bruna,
o aquell ca reflexiu que no borda a la lluna
o aquell gat que miola de sentir-se avorrit.
Ja no tinc consciència del que sóc dins la nit.
Llisco fi sobre el vent com si fos una fulla;
cada volt d'un poquet de sentit em despulla.
No sé on sóc, i per tot vaig sentint-me profús:
sóc només l'il·lusió d'un obscur ballet rus.*

JOAQUIM FOLGUERA.

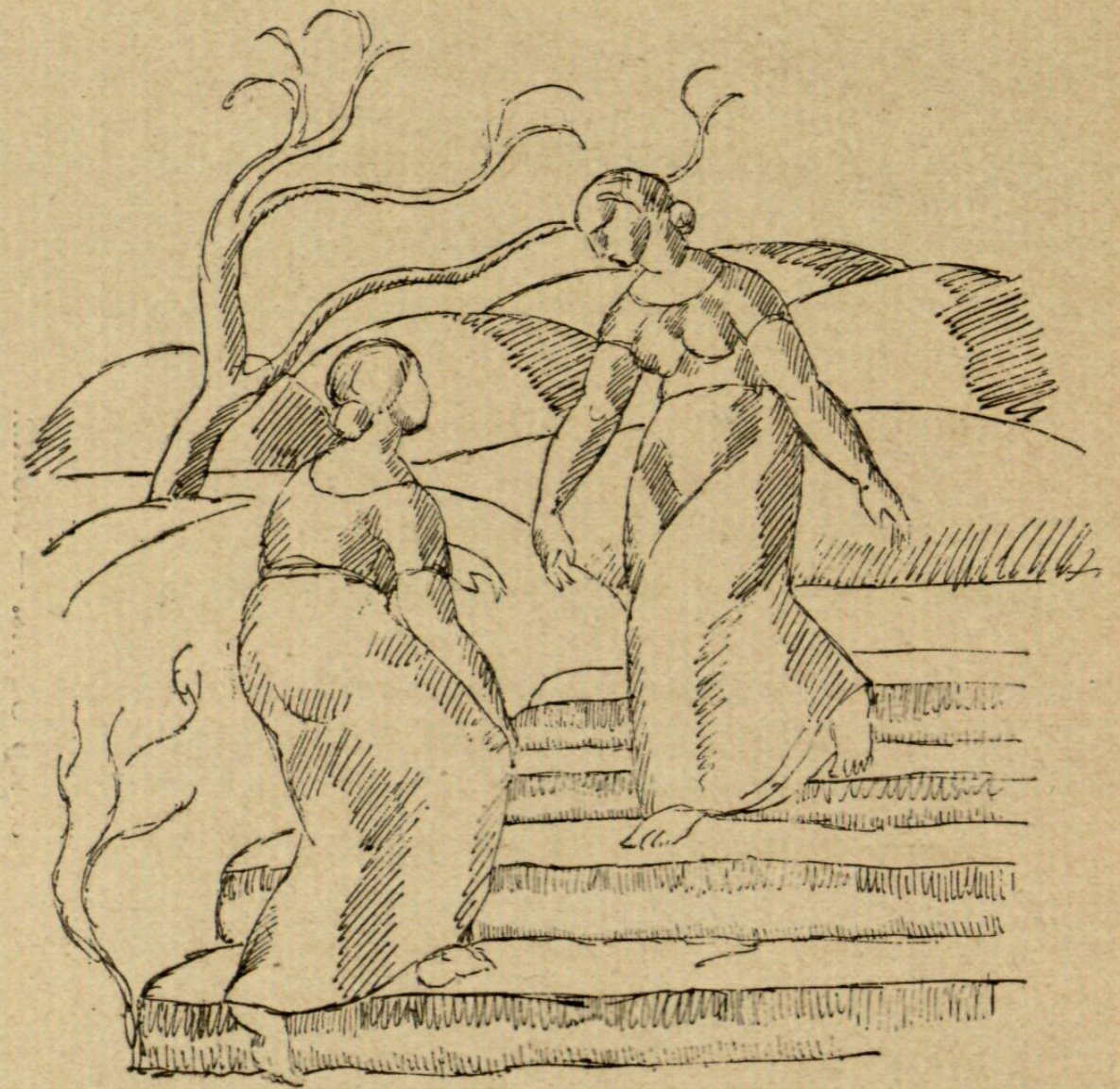
Josep de Togores. — *Dibuix lavat en blanc i negre.*

Manuel Cano. — *Dibuix colorit.*

Josep Obiols. — *Dibuix.*

Marquès Puig
1912

J. M. Marquès Puig. — *Dibuix.*

PARETS BLANQUES

*Blancor de calç en la paret humida
d'una alcova tancada al dematí,
és cada nit més fosca i arraulida
de tantes hores que has sentit morir.*

*Ets com la flama que un moment s'aviva,
d'una alenada, en el recolliment;
poruga de les passes del qui arriba,
i tremolosa dels udols del vent.*

*Has sentit la monòtona ronquera
del qui reposa i el soroll del core
per dins la fusta de la calaixera,
i un buit silenci, sense somnis, xorc.*

*Una nit de bodes, ja llunyana,
feres més densa l'ombra de la nit.
I una aspror subtil se t'encomana,
cada dissabte, de l'odor del llit.*

*Per tu la joia dels matins de festa
és com la tremolor d'un fil de llum,
com la rialla que no té contesta:
dura un moment i ja se'n va en el fum.*

*I les hores del vespre, quan s'inclina
com una vella el sol de la tardó,
sembla la llum només una boirina
que cerca l'ombra del darrer recó.*

*Amb els vells mobles de noguera, tanques
el sentit d'una vida que se'n va
com la darrera fulla de les branques,
com la tristesa d'un desig tardà.*

*Blancor de calç sofrerta, estemordida,
imatge de l'enyor que a dins ens plora;
una blancor germana teva ens crida
de cara al mar, en tes parets d'enfora.*

*Blancor de calç, enyores endebades
la gran claror de l'aire solellat,
iguals els vespres que les matinades,
sotmesa al jou del porticó tancat.*

ALEXANDRE PLANA.

L'ARQUITECTURA I LA CRITICA

L'arquitectura de debò és fusió de l'art i de la ciència de debò, però l'arquitectura de per riure és fusió de l'art i la ciència de per riure; vull dir que l'arquitectura de debò és l'obra d'un artista que comprèn les lleis de la mecànica, de la física, de la matemàtica, o millor, que les veu per sa natural clarividència i que sent l'harmonia de la bellesa natural i sempre, a la llarga, els seus més intrincats estudis de ciència han d'ésser vigilats pel sentiment, que el sentiment és a la fi i al cap el veritable àrbitre, en l'arquitectura de les formes científiques.

Al contrari, per l'arquitecte de per riure no és altra cosa la ciència que un conjunt de fórmules pràctiques que donen els formularis o els catàlegs de les coses constructores. No vull dir que d'això no se n'aprofiti de vegades l'arquitecte de debò, però tenen aquestes fórmules, al costat de la transcendència de la llur obra, una missió evidentment secundària, mentre que per l'arquitecte de per riure són aquestes fór-

mules evidentment el principal; i l'art és per l'arquitecte de per riure una cosa del tot accessòria això és: la'nomenada *ornamentació*. Ornamentació per aquest home no vol dir res més que dissimular nyaps.

I l'arquitecte que ho és per naturalesa quan dibuixa una obra en el paper ja veu de seguida el volum essent en projecció tan sols el seu dibuix; ja veu de seguida la color, essent el seu dibuix de línia límit. Tal vegada els punts de vista principals seran els que responguin a alguna llei científica, però, malgrat això, l'obra arquitectònica tindria bons punts de vista il·limitats.

I tots els aventatges de la ciència pràctica seran incorporades a la sintètica creació del bon arquitecte, accessòriament però precisament al mateix temps: visió sintètica en la qual les formes científiques vibraran d'emoció, i les formes naturals — o el perfum d'aquestes mateixes formes — adquiriran una concreció podríem dir científica.

I els crítics d'art, els crítics d'art arquitectònic, haurien de situar-se al judicar en un o altre punt de vista: en el de l'arquitectura com art de veritat, i en de l'arquitectura com un art industrial, un art decoratiu o bé una indústria artística, segons els casos diversos que es presentin.

La primera hauria de merèixer l'atenció dels crítics veritables, per ésser un art pur en excel·lència, una atenció molt més gran, una atenció cordial, i això en la nostra terra encara no s'acostuma.

Perquè els tractadistes de coses d'arquitectura no són crítics artístics, són només arqueòlegs; i la transcendència de l'arqueologia és una cosa força relativa; molta més transcendència té per nosaltres l'obra més remenuda del gran mestre Gaudí — aquella rajola viserada que hi ha en el catàleg de casa l'Escofet, per exemple — que el més voluminós tractat sobre arqueologia catalana. I és que la primera obra és creació pura, i la segona obra no és res més que erudició.

Ara bé; hi ha una manera de fer de la crítica artística una veritable creació, la de situar-se, la de viure dins l'ambient d'una època que l'autor estudia la que ha creat l'*Azorin* en l'estudi de la vida i la literatura castellanes, la que ha adoptat En Cèsar Martinell en l'estudi de l'escultor-arquitecte Lluís Bonifàs, que ara mateix s'ha acabat de publicar; com l'*Azorin* estudia En Somoza, En Bejarano Galanis o un herbolari de carrer, aiximateix En Martinell la figura menestrala d'En Lluís Bonifàs i Massó. Amb la qual cosa ens formem càrrec de l'ambient d'una època i disfrutem llegint un llibre, de debò. I un llibre així ens alligona; per exemple (i cau això de ple dintre la tònica d'aquesta nota crítica), quan En Lluís Bonifàs descrivia les seves *fenyets*, sempre ens explica si aquells que les hi encarregaven varen quedar contents. (*Estaven més que contents; cadaren Contens; Y Contentíssims, be es veritat q.º los feu esperar, pero me digueren q. avian esperat, però q. es-*

taven Contentíssims.) Què significa aquest quedar contents? Significa l'emoció pura, íntima que té l'artista quan veu que ha fet una obra que a ell li ha agradat i que també ha agradat a aquell qui la tal obra demanava. I això és un goig puríssim pel veritable artista. No vol dir això que sols sia obra bona aquella que a l'artista i al propietari resulti agradosa. Obres hi ha magnífiques que no poden ésser compreses per aquell qui les paga. Però jamai el veritable artista, el veritable arquitecte, ha de fer obra que sia per ventura del gust d'algú altri, però que a ell cap gust no li doni.

JOSEP F. RAFOLS.

CANÇONETA SENTIMENTAL

*Ai, si la nit era tan clara,
quina boirina m'entristí?
Ara és al cor la boira avara,
com és la lluna pel camí.*

*No em don conhort l'estrella pia
ni la cançó de l'aire fi.
Ai, quina dolça llunyania!
Però l'amiga és lluny de mi.*

*Ara mirava l'ametista,
ara passava vora un pi.
Sent dintre meu l'ànima trista
i tremolosa com un bri.*

*És lluny l'amiga. És lluny l'amiga.
Potsé a ma vora ja camí?
Sa trena és d'or com una espiga...
Però l'amiga és lluny de mi.*

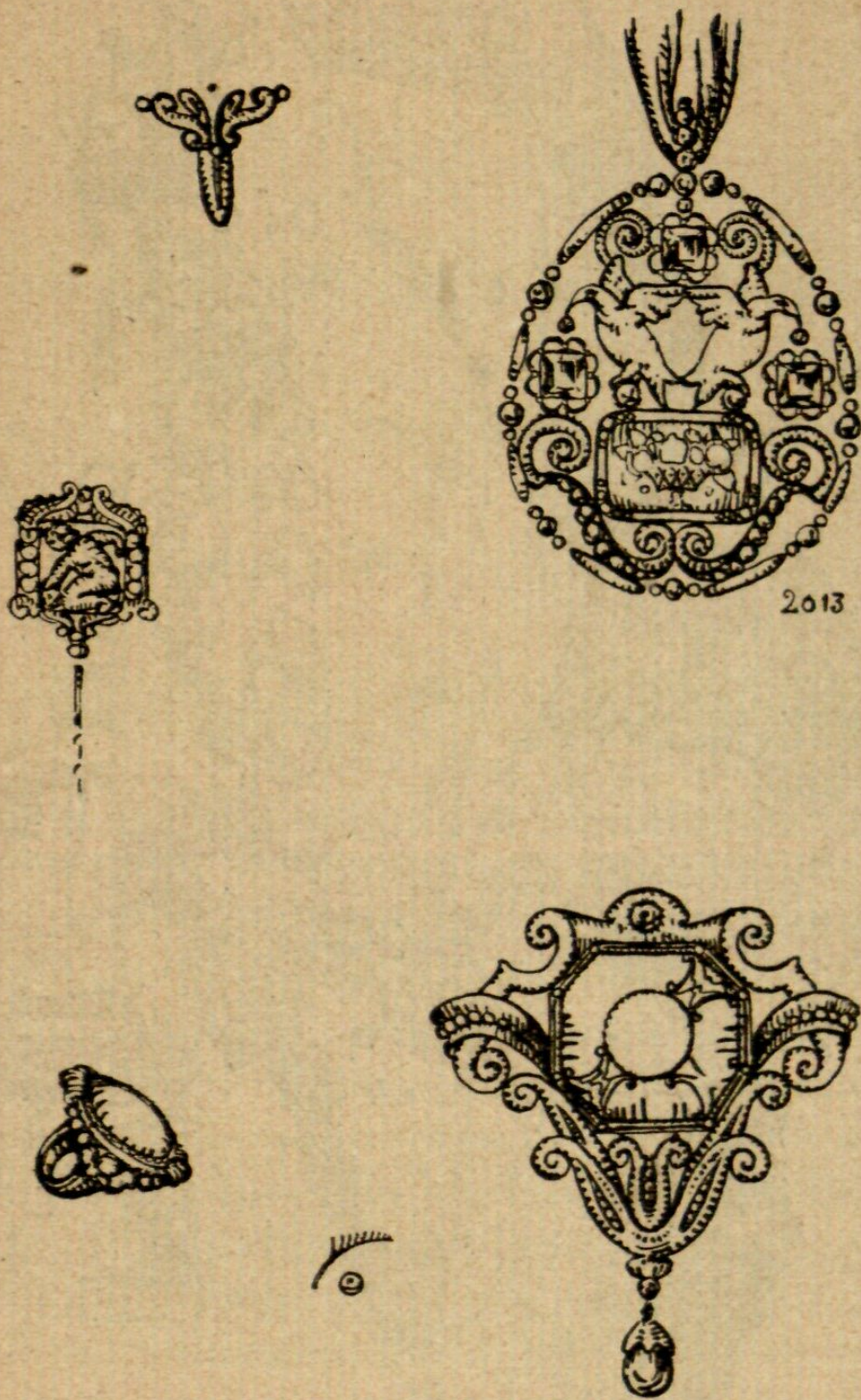
*Suavitat de rosa clara,
i el llavi roig com un robí.
Son ull és blau com la nit clara...
Ai, si venia pel camí!*

*Ai, si venia tan lleugera
de l'estel·lada sense fi,
sota la lluna i la crinera
verda i sonora d'aquell pi!*

*Fóra una flor menuda i fina,
fresca de lluna i serení.
Fóra una flor menuda i fina...
Però l'amiga és lluny de mi.*

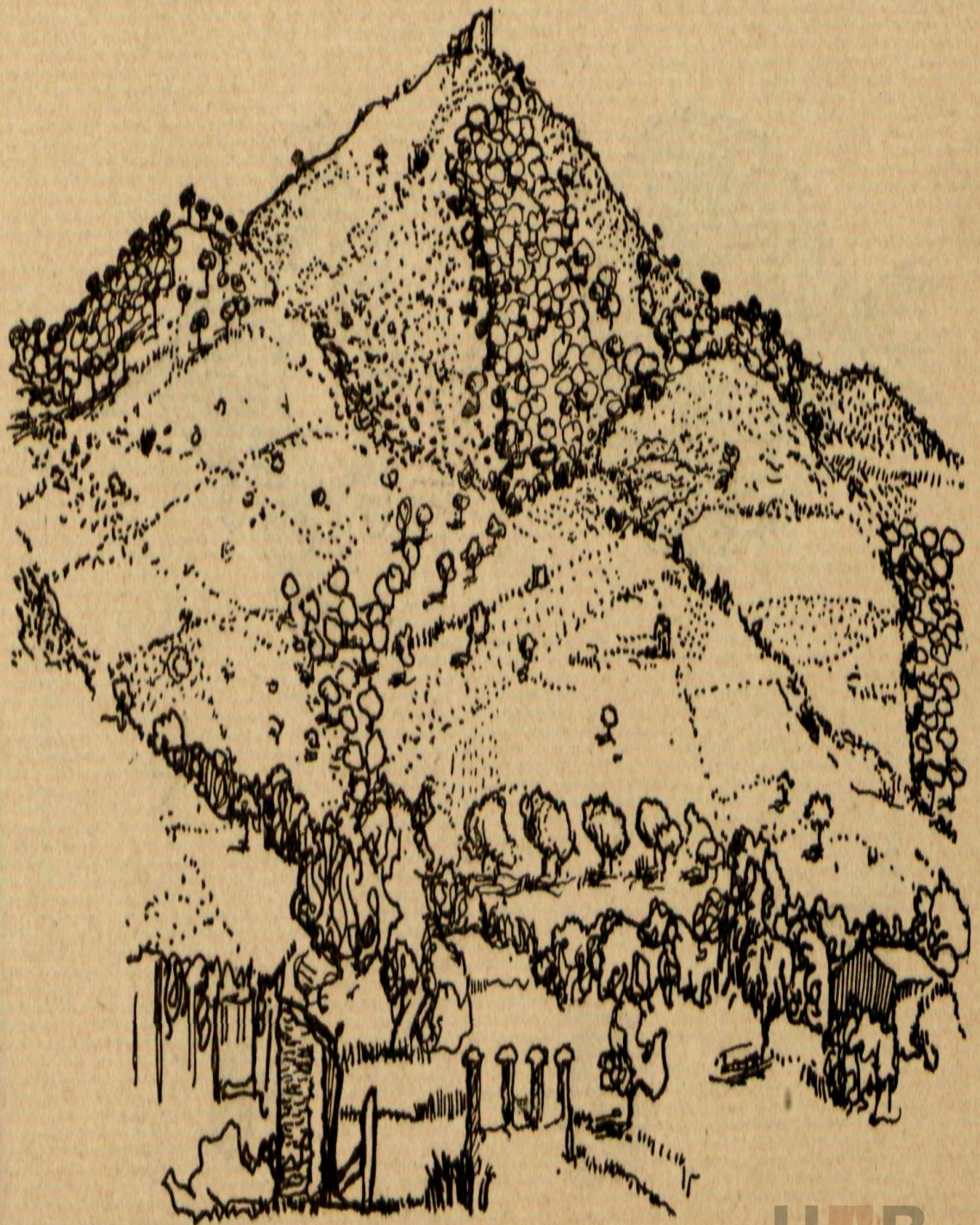
MARIÀ MANENT.

1917.

2013

Ramon Sunyer. — *Joies.*

Francesc Domingo. — *Sant Pere Màrtir.*

L'ENDEMÀ DE LA GUERRA

La joventut catalana ha de guaitar, amb més atenció i amb més insistència que mai, cap a les terres d'Europa, avui enceses per la gran guerra. Sota la terra remoguda, noves llavors ja germinen. Per l'aire percudit, passen els vols d'idees. Quan la lluita s'acabi una gran floreixença de sentiments, d'ideals, d'energies, omplirà el món esqueixat i sagnant.

La post-guerra serà tota consagrada als grans combats de l'Esperit i a la realització ardida de la justícia social. Orb és aquell qui no veu els grans dies que s'acosten, en la cavalcada inacabable del temps. Orb és aquell qui de debò pensa que la guerra farà baixar el nivell del pensament humà. Orb és aquell qui no percep sota l'escorça seca de l'arbre mutilat, la rica saba novella qui acumula sa força vital.

Després de la prova del foc i de la sang, els idearis

dels partits i els principis de les ciències socials seran sotmesos a una radical renovació. Al costat del tall cruel de la poda, les branques de l'esperit rebrotaran i refloriran amb una joventut nova.

Es grosser engany el pendre per manifestacions de la transformació que està produint la guerra els accessos de febre, els moments de depressió, els crits del malaltís desvarieig. Aquesta és l'hora de la crisi profunda. I cal que fem el cor fort davant les seves horrors i les seves tristeses, sostinguts per la fe, per una fe intel·ligent en el nou esclat de salut espiritual que es produirà després d'una ràpida convalescència.

La febre de la guerra haurà cremat moltes toxines del cos social. L'aire haurà trobat, per la percussió violenta de les batalles una clara puresa. L'humanitat d'avui està pagant, per a arribar a aqueix resultat, un preu enorme, un preu monstruós. Però, no depèn la toxició de la voluntat dels homes.

En l'activitat espiritual del món nou, la joventut catalana ha d'ocupar son lloc. En la lluita de l'Esperit no hi pot haver neutrals. Poble neutral en aquesta lluita, és poble mort. Contra ço que molts creuen, els països dessagnats per la guerra tindran en aquesta lluita l'aventatge d'haver passat pel sacrifici. Els pobles que no han passat pel dolorós trànsit, hauran de realitzar un dur esforç per a posar el llur esperit al nivell dels qui han pagat el tribut crudelíssim. Els pobles que no assoleixen aquest nivell, seran pobles de 1913. Uns pobles horriblement arcaics...

Joventut catalana, Catalunya jove, tu que veuràs la bella floreixença de la post-guerra damunt els claps de les tombes recents: ennobleix ton coratge, fes agut i ample el teu esguard. Els horitzons es fan més vastos; i allà al lloc on s'uneixen el cel i la terra, hi ha un bellu-
gueig de coses novelles que naixen.

A. ROVIRA I VIRGILI.

Les Idees que no es pot esculpir no són més que vulgars nocions.

XENIUS

CELLER DE LES GALERIES LAIETANES

El celler de les Galeries Laietanes és del bo i millor de les Galeries, per no dir el millor, que ja és molt dir, tractant-se. com se tracta, d'unes Galeries com les Laietanes que són farcides i atiborrades de tota mena d'objectes d'art vell i nou.

En aquesta santa casa, hi ha un recó de món que és ple de botes plenes presidides com aquell que no diu res, per la bota del recó, que és la més petita de totes perquè al pot petit hi ha la bona confitura.

Aquella rastallera de botes que fa fredat de veure, contenen un vi que no fa fredat de beure, que sínó és del segle XIII poc se n'hi falta i que fa una olor de pomes que convida a beure al que posa el peu al graó de l'escala per baixar al celler, que és un veritable siti de perdició, perquè al que hi baixés tot sol l'haurien de pujar a coll-i-bè borratxo com una sopa i quan el passarien per les Galeries Laietanes per portar-lo a casa, no sabria conèixer si els objectes són del segle XV o del segle XX.

Per consegüent, recomanem als que visiten les galeries que no baixin sols al celler si volen tornar serens a casa i sense fer esses com les que fan aquells borratxos que hi ha al celler de què parlem, perquè hem d'acabar advertint, per si no ho sabien, que el celler de les Galeries Laietanes és ple de borratxos pintats a la paret per la mà d'un artista molt conegut a Barcelona.

PUBLICACIONS DE "LA REVISTA"

Vetaquí un senyor que d'un esbufec s'endinsa a cal llibreter; i diu: darrera novetat? I hom li ofereix la darrera novetat de don Albert Insua. Nacionalista, insinua un rebuig; la llengua se li torç llordament: tres noms d'autors catalans li acuden confusos; pero, ¿el títol? ¿el cognom exacte?—ai, aquesta estretor de memòria! El llibreter és un home terriblement intel·ligent; el senyor si gosa, si no gosa: calla, paga i s'enduu sense esma la darrera novetat. Nacionalista, li calia només dir: la darrera de les *Publicacions de La Revista* per poder-se tutejar amb el llibreter i encertar d'un cop el piu que li hauria tornat la benaurança.

Vetaquí una dameta que matxuca nerviosa una vella, pansida edició d'un Gaiter qualsevol: ¿poesia catalana? El papà es va estancar amb la catalanització del polaviejisme. Amb un llibre pansit són possibles totes les astènies: la pols del vuitcents és un tòxic mortal. Només a la dameta li caldria la coneixença de: *Cançons i elegies*, *L'infantament meravellós de Schahrazada*, *Cançó d'ahir*, *Les planetes del verdum* i la seva vida aixerreïda seria estovada d'un rou celestial.

Vetaquí un estudiant que es vol iniciar: neòfit, cal desembaraç per fullejar el catàleg de la Provincial Universitària; si es subscrigués a les *Publicacions de La Revista* s'untaria de be'l saber i esdevindria totduna un arbris d'empelt assegurat.

TAULA DE MATERIES

	Pàgs.
CALENDARI per a 1918.....	11
PRONÒSTIC	41
 POEMES :	
<i>Elogi del Comerç</i> (R. Rucabado).....	53
<i>Vora del Port</i> (Guerau de Liost).....	69
<i>Hora d'hivern</i> (Francesc Sitjà).....	70
<i>El raïm</i> (Josep Carner).....	73
<i>Nit</i> (Josep Leonart).....	80
<i>L'arbreda</i> (Mercè Vila Reventós).....	82
<i>Quin sentiment, Senyor...</i> (V. Gassol).....	85
<i>Vell</i> (Josep Millás).....	87
<i>La possessió</i> (J. M. López-Picó).....	91
<i>Estances</i> (Carles Riba).....	95
<i>Caminada nocturna</i> (Carles Soldevila).....	98
<i>Cançó de suburbi</i> (Josep Maria de Sagarra).....	105
<i>Abril</i> (Joaquim Folch i Torres).....	109
<i>Cant a la solitud</i> (Ferran Soldevila).....	110
<i>Crepuscle de tardor</i> (Joan Arús).....	115
<i>L'alta llibertat</i> (Clementina Arderiu).....	119
<i>I més enllà</i> (Lluís Bertran i Pijoan).....	127
<i>Santa Simforosa i sos set fills</i> (Llorenç Riber).....	131
<i>Éufòria</i> (J.-M. Junoy).....	133
<i>Bar</i> (V. Solé de Sojo).....	134
<i>El cinyell</i> (J.-V. Foix).....	137
<i>Aquesta nit</i> (Joaquim Folguera).....	145
<i>Parets blanques</i> (Alexandre Plana).....	151
<i>Cançoneta sentimental</i> (Marià Manent).....	157

PROSA:

<i>Isidre Nonell i l'elegància</i> (Eduard M. Puig).....	48
<i>La lliçó d'en Milà i Fontanals</i> (L. Nicolau d'Olwer).....	63
<i>La situació de Verdaguer en la poesia catalana</i> (Marc Ferrer)....	75
<i>Emili Vilanova</i> (Francesc Pujols).....	88
<i>Diàlegs de Lucià: Èls amors de la lluna. — El rapte d'Europa</i> (J. Farran i Mayoral)	99
<i>El Dr. Torras i Bages</i> (Miquel Ferrà).....	112
<i>La simpatia d'en Maragall</i> (Manuel de Montolíu)	121
<i>Enric Prat de la Riba</i> (Martí Esteve)	139
<i>L'arquitectura i la crítica</i> (Josep F. Rafols).....	153
<i>L'endemà de la guerra</i> (A. Rovira i Virgili).....	161
<i>Aforismes</i> (Xenius)	50, 68, 79, 90, 114, 163

DIBUIXOS:

<i>Els dotze messos</i> (Josep Obiols).....	15-37
<i>Gitanetes</i> (Isidre Nonell).....	51
<i>Apunt</i> (Ricart Canals).....	52
<i>Nu</i> (Pau Picasso)	61
<i>Dibuix</i> (Manuel Hugué).....	62
<i>Retrat de Josep de Togores</i> (Joaquim Sunyer).....	71
<i>Nu</i> (Enric Casanovas).....	72
<i>Dibuix</i> (Francesc Gimeno)	83
<i>Dibuix</i> (Joan Colom).....	84
<i>Estudi per un retrat</i> (Domènec Carles).....	93
<i>Apunt</i> (Francesc Vaireda).....	94
<i>Dibuix</i> (Josep Aragay).....	97
<i>La Catalunya pintoresca: Gastar fums</i> (Xavier Nogués).....	107
<i>Dibuix</i> (Pere Inglada).....	108
<i>Dibuix</i> (Rafel Benet).....	117
<i>Dibuix</i> (Jaume Guàrdia).....	118
<i>Dibuix</i> (Joan Miró)	129
<i>Natura morta</i> (Rafei Sala)	132
<i>Dibuix</i> (Torres-García)	135
<i>Gravat al boix</i> (Enric Cristòfol Ricart)	136
<i>Dibuix lavat en blanc i negre</i> (Josep de Togores).....	147
<i>Dibuix colorit</i> (Manuel Cano).....	148

	<u>Pàgs.</u>
<i>Dibuix</i> (Josep Obiols)	149
<i>Dibuix</i> (J. M. Marquès Puig).....	150
<i>Joies</i> (Ramon Suner).....	159
<i>Sant Pere Màrtir</i> (Francesc Domingo).....	160
 AUTÒGRAFS :	
<i>Notas</i> (Milà i Fontanals)	65
<i>Dedicatòria</i> (J. Verdaguer).....	77
<i>Lletra a Frederic Soler</i> (Emili Vilanova).....	89
<i>Fragment d'una pastoral</i> (Josep Torras i Bages).....	113
<i>Els focs de Sant Joan</i> (Joan Maragall).....	123
<i>Notes per un llibre en preparació</i> (Enric Prat de la Riba).....	151
 MÚSICA :	
<i>Un crit de mercat</i> (Robert Gerhard)	103

EN LA PRESENT CIUTAT DE BARCELONA,
A DARRERIES DE DESEMBRE DE MIL NOUCENTS DISSET,
AMB EL GENERÓS AJUT
DE LES SENYORES VÍDUA DE PRAT I VÍDUA DE MARAGALL
I DELS SENYORS JOAN VILANOVA I J. ROIG-ROQUÉ
QUE HAN CEDIT ELS AUTÒGRAFS QUE HI SÓN REPRODUITS,
AMB LA DEL SENYOR DOMÈNEC CARLES
QUE HA FACILITAT UN ORIGINAL DE PICASSO
I AMB LA DE L'UNIÓ MUSICAL ESPANYOLA
QUE HA AUTORITZAT LA PUBLICACIÓ D'UN FRAGMENT MUSICAL
TERMINA LA IMPRESSIÓ D'AQUEST ALMANAC
A CURA DE LA CASA HENRICH I C.^a
I AMB LA PÚLCRA COOPERACIÓ
DELS GRAVADORS SENYORS LAFONT I ECHAUREN.
«LA REVISTA» ELS REGRACIA A TOTS
I ES PLAU DE FER CONSTAR EL SEU GOIG
EN ACOMPANYAR-SE D'AQUELLS BELLS NOMS QUE,
DESCLOSOS EN L'ALBA TÈRBOLA D'UNA RENAIXENÇA,
HAN PERMÈS QUE LA NOSTRA OBRA D'AVUI FOS
NO UNA MIRACULOSA PENJARELLA, INÚTIL,
SINÓ SEQÜÈNCIA OBLIGADA
DUTA DINS UNA NORMAL CONTINUACIÓ.

1115
13

DUES pessetes